

KLINT MEK KOL

DOX

CENA 10 DINARA

HOLIDEJ

BROJ 97

DOŠAO JE TIHO

I UŠAO U LEGENDU

**DUGO
PUTOVANJE
U SAN RODAL**

KLINT MEK KOL

DUGO PUTOVANJE U SAN RODAL

— Jedan čovek je napolju, Bene —
doviknula je Rejlin iz kuhinje
gde je pripremala neke kolače.

Njen prijatelj, Ben Lomond, koga
je upoznala pre godinu dana, kada
je teško bolestan ležao u hotelu
„Zlatna potkovica”, u kome je u to
vreme ona bila barska dama, nije
se odazvao. Nije reagovao na njen
poziv.

Rejlin se osmehnula. Činilo joj
se da ga dobro poznaje i moglo bi

se reći, da ga je mnogo volela. Ko-
načno, zato ga je, onako bolesnog, i
dovukla na ovaj ranč, koji je zbog
njega kupila, ostavivši unosan po-
sao. Sve što je godinama zaradi-
vala kao barska dama uložila je u
ovaj ranč, iako joj nije bilo sasvim
jasno šta će iz toga svega ispasti.
Ali, nije se pokajala.

Kada je upoznala Bena, izgleda-
lo je da to proleće on neće preži-
veti. Bacao je krv, bio bezvoljan, i,

Što je njoj bilo najčudnija, nekako pomiren sa situacijom. U stvari, izgledalo je kao da jedva čeka da se završi život, koji je prokleti bacil naćeo nekoliko godina ranije i zbog ćega se Ben i svršćao u onu armiju desperadosa, koja je lutala Divljim zapadom.

Bio je mršćav, bled, s ispijenim obrazima i užarenim sivim, duboko upalim očima. Kako ga je Rejlin izvukla iz svega toga, ni sama nije znala.

Ali, sada je bila zadovoljna. Ben se tako oporavio da je bilo pravo zadovoljstvo gledati ga. Bio je uglaćen, prijatan i ćinilo se da je već navikao na ovaj život. A bio je neobićan ćovek. Njegove duhovite primedbe govorile su devojći da se u njemu krije neka neobićna snaga i jedan poseban odnos prema životu, koji joj je postajao sve zanimljiviji.

Naroćito joj se dopadao njegov pomalo ironićan osmeh, koji mu se sve ćešće pojavljivao oko usana.

Rejlin je bila iskusna devojćka i znala je da su to sve dobri znaci. Sve je to, u stvari, govorilo, da se on vraća životu, a verovala je da će taj život biti sreća za njju.

— Rekla sam ti da je jedan ćovek napolju, Bene — ponovila je Rejlin došavši do vrata i provirivši u sobu.

— Pa?

Ben Lomond je spustio drćalje s perom na otvor mastionice. Dunuo je na list hartije, kako bi se slova pre osušila, a onda, zatvorio koćne korice pune nekakvih računa i belećaka.

— E, i ovo je gotovo — pod-

smehnuo se svome poslu. — Uživao sam.

— Znam, dragi — prišla mu je Rejlin. — Ali, kad sam kupovala ovaj ranć, nisam imala pojma da treba voditi toliku administraciju. Stvarno, ne znam kako bih bez tebe.

Ben je pogledao ispod oka, a onaj njegov karakteristićan osmeh nije mu silazio sa usana.

— U redu, u redu, draga moja ... Boljeg knjigovoću nisi mogla naći. Samo, što si se odjednom nautušćila?

— Slušaj, je li tvoje prezime zaista Lomond? — odjednom ga je upitala devojćka.

Ben je podigao obrve i potapšao je rukom po obrazu.

— Gde je taj ćovek?

— Bene, postavila sam ti jedno pitanje. Zar nisi ćuo?

Ben je, mećućim, nežno pomakao u stranu i prošao pored nje. Zastao je na ulaznim vratima. Ona je požurila za njim i nije joj promaklo da se iznenadio, iako mu se na licu nije pomerio nijedan mišić. Videla je to po blesku, sasvim kratkom blesku, njegovih očiju, koje su se, odmah zatim, pretvorile u dva uska proreza.

— Iznenadio si se, a Holideje? — pitao je posetilac, ćovek onićeg rasta, koji je stajao na suncem obasjanom dvorištu ispred kuće.

Rejlin je zapanjeno pogledala svog prijatelja, ali, on nije reagovala, iako je primetio taj pogled.

— Mislim da ste pogrešćili, mister — rekao je opasno hladno. — Moje ime je Lomond.

Dok Holidej je, u stvari, bio van sebe od besa, u njemu je sve ključalo, ali, savršeno je vladao sobom. Niko, ko ga nije poznavao, ne bi posumnjao u njegove reči.

Kada je došao u ovaj kraj, on je uzeo drugo ime... Mislao je da će tih dana umreti i, dosledan sebi, nije želeo da bilo koga rastuži njegova smrt. Pod novim imenom ga je upoznala Rejlin. Nikada joj nije palo na pamet da bilo šta proverava, a Dok nije govorio ništa. Uostalom, mislio je da to nije ni važno. Bar kad je u pitanju njegov odnos sa Rejlin.

Rejlin je bila lepa devojka, prijatna i dobar drugar. Činilo se da je svesna, da od njega ne treba da očekuje ništa više od izvesnog druženja i divnog prijateljstva, koje joj je on pružao.

Sada je, ipak, delovala razočarana i to je bio razlog više što Dok nije želeo da se objašnjava s ovim nemetljivim došljakom, koga je, činilo mu se odnekud znao. Da, bio je siguran da to mora biti... da je to ona uštva Malet.

— Dakle, mister, šta mogu da učinim za vas? — upitao je Dok i svojim metalnim očima prostrelio čoveka.

Ovaj se samo premestio s noge na nogu, ali, videlo se da neće otići lako. Uplašio se, to se, takođe, videlo. Situacija i nije bila najpovoljnija za njega. Dok Holidej, dođuše, nije imao revolver i došljak je bio siguran da mu trenutno ne preti opasnost, ali čuo je o njemu dovoljno da je znao kako su s njim iznenađenja sasvim mogućna. Osim toga, tu je i ova žena... Zato je

mali čovek mislio da bi bilo dobro da i ovu ženu pokoleba... da bar ne bude na Dokovoj strani, ako bude zatrebalo.

— Da sam ja na tvom mestu, i sam bih promenio ime. Ovde, koliko sam video, nisu baš mnogo čuli za Doka Holideja, ako si shvatio šta hoću da kažem? Ne bih želeo pred damom...

Rejlin je uglom oka spazila kako se šake njenog prijatelja stežu u pesnice. I prvi put se zapitala, koliko ga ona stvarno, poznaje? Nije li njen život ovde bio jedna obična komedija?

— Ne bih dolazio ovamo, Dok — počeo je čovek — da stvar nije veoma važna. Kid Simaron je na samrti... Poslao me je...

Dok Holidej ga je pogledao iskosa, ali, istog trenutka mu je bilo jasno, da neće imati prilike mnogo da bira... Moraće da se odluči vrlo brzo, bez obzira šta je, stvarno, dovelo ovamo ovog momka.

— Aha! Samo, još bi trebalo da poverujem u to. Kid je u Meksiku...

— Nisam ni kazao da nije. Samo kažem da je na samrti. Opet je bio u nekom lovu na ucene — rekao čovek značajno, i nacerio se. Očigledno, ova primedba je bila namenjena devojci. — Dobio je metak u kičmu. Doktor kaže da neće živeti duže od mesec dana. I kaže doktor...

— Je li u San Rodalu? — upitao je Dok, a na njemu se videlo da ne veruje ni u jednu jedinu reč.

— Aha. Vidim da se još dobro sećaš. Hoćeš li otići da ga vidiš, pre nego što umre?

— Misliš li da baš sve moraš da znaš? — prvi put se nacerio i Dok.

— Ne moram. Samo, mislim da ponešto duguješ Kidu. Koliko se sećam, on te je nekoliko puta izvuкао iz gužvi... Možda imaš nešto da mu kažeš... on tebi ima, čim je poslao mene.

— U redu, Malet... rekao si mi... — osmehnuo se Dok.

Mali čovek je stao kao ukopan, a onda se nacerio.

— Znači, i ti poznaješ mene.

— Takvu uštvu poznaju mnogi. Nisam te nikada video, ali, nema mnogo ljudi u ovom kraju sveta, koji imaju tako krive noge i tako klempave uši — konstatovao je Dok besno.

Malet se sav smračio. Bilo je jasno da ovu uvredu neće lako zaboraviti, što je Doku sasvim odgovaralo. Jer, sada je znao, da mu neko namešta zamku. Ako ga ne potraži, taj će doći ovamo... Zato je bolje da razračunavanje počne što pre.

Naravno, može biti da je Kid stvarno, na samrti. U tom slučaju, on mu duguje da ga bar poseti, ako je to njegova želja.

— Zbogom, Holideje — rekao je Malet najzad. — Nego, da ne zaboravim... primi moje čestitke... Žena ti je zaista prava lepotica. Da je Simaron Kid imao prilike da je vidi, i on bi sigurno to isto rekao. Stvarno je zgodna.

— Rekao sam, ti zbogom — prostrelio ga je očima Dok.

— Ne brini... ne brini — žurno se okrenuo Malet, a preko ramena još dobacio. — Malet dobro zna kad treba da ode. Ali, ovde je stvarno lepo...

— Zar ti...

Dok nije morao da kaže do kraja. Malet je uskočio u sedlo i topot kopita je narušio tišinu.

Malet je otišao, ali u Rejlininom životu odjednom se sve promenilo. Pažljivo je pogledala svog prijatelja i činilo joj se da ga više ne prepoznaje. Lice mu se nekako smračilo, a koža na bradi mu se zategla.

— Čula si — bilo je sve što je rekao prolazeći pored nje.

U Rejlinim smeđim očima zasvetlucalo je nešto toplo i prijateljsko. Krenula je za njim u kuću.

— Zašto je to moralo da bude baš ovako? Zar nisi mogao i sam da mi kažeš pre nego što...

— Pa... ovako sam ti, ipak, ponešto uštedeo — rekao je Dok kome je, stvarno, bilo žao ove dobre devojke, za koju su ga, iako to zvuči skoro neverovatno, ipak vezivala iskrena osećanja.

Uhvatio je za ruku i privukao je sebi. Ona se nasmešila. Junački je krila svoje očajanje. Polako ga je pomilovala po obrazu.

— Kada odlaziš? — upitala je. — Kuda, Dok Holideje? Zvuči dosta lepo, ali nekako i opasno.

— To ime je bilo opasno samo za neljude — primetio je Dok. — Često su imali prilike da se uvere u to...

— Da nisi ti? — pogledala ga je gotovo zapanjeno. — Da nisi lovac na ucene?

— Nisam. Ali, sticajem okolnosti i to sam ponekad bio... U stvari, nikada nisam gonio bandite zbog novca, to hoću da kažem.

— Verujem ti... Bene... Dok,

hoću da kažem. I hoću da znaš da te volim... Samo, zar si baš morao...

Dok Holidej je malo odmakao od sebe, a u očima mu je nešto sevnulo.

— Slušaj, devojko... — počeo je. — Kad čovek naiđe na zvečarku, mora joj razbiti glavu ili slomiti kič mu. Ali, to mora učiniti pre nego što ona stigne da ga ujede. Tako je i sa mnom. I zato... Ali, nemoj da izigravamo Romea i Juliju. Mi smo odrasli ljudi...

— Znam — uzdahnula je devojka

— To je, ustvari, pozdrav, zar ne?

Dok Holidej je klimnuo glavom. Znao je šta ga čeka, i nije želeo da nju uvlači u sve to. Nije želeo da je izloži maltretiranju i možda da joj dovede život u pitanje.

— Do viđenja, Rejlin — rekao je tako toplo, kako niko od njega ne bi očekivao. — Do viđenja.

Okrenuo se od nje i vratio se u dvorište.

Rejlin je stajala na verandi ispred kuće i posmatrala ga kako odlučnim korakom ide prema štali. Znala je da je povredila njegova osećanja kad je pomenula lov na ucene. Nasmešila se samoj sebi stojeći u senci verande, a kada je Ben, kako ga je ona još uvek u sebi, izjahao, podigla je ruku i mahnula mu...

Dok Holidej se osmehnuo tužno. Bilo mu je žao devojke, ali, ovo je bilo jedino što je mogao da učini. Nekoliko trenutaka kasnije, nestao je iza brežuljka, koji se dizao pored ranča.

Izvesno vreme, zatim, pojavio se na putu prema Vaku, udaljenom od ranča čitavu milju.

Rejlin se vratila u kuću. Prišla je stolu i uzela u ruke knjigu u koju je Ben malo pre unosio podatke o poslovanju ranča. Posmatrala je njegov rukopis nekoliko trenutaka.

Na dnu hartije nalazila se jedna mrlja od mastila. Očigledno, nije baš bio vičan ovim poslovima. Ta mrlja je naterala Rejlin da se namršti. Podsećala je na mračan oblak, koji se odjednom pojavio na vedrom nebu...

*

Čad Stivens se znojio žvačući debelu cigaru. On je vrlo retko pušio i zadovoljavao se time da zvače „havanu“, sve dok od cigare ne bi ostao samo malen komad. Zatim bi mali, debeli dućandžija uzeo drugu cigaru iz kutije od orahovog drveta i nju bi zadesila sudbina njegove prethodnice.

Tog dana je već dovršavao svoju šestu cigaru i spremao se da iz kutije uzme i sedmu, kad se, na početku glavne ulice, pojavio čovek koji je predstavljao uzrok njegovog gneva.

Zatvorivši fioku na tezgi u kojoj je držao novac, Stivens je izašao pred radnju i upro prst u jahača.

— Hteo bih da razgovaram s tobom, mister Lomonde! — rekao je cepteći od besa.

— Izvoli — rekao je Dok Holidej ne želeći kavgu. — Izvoli Čade.

Čadove oči su se razrogačile. Ipak, nekako se savladao.

— Ne na ulici — procedio je kroz zube. — Ovo je stvar koja se tiče... koja se tiče... nekoga za koga sam spreman da dam život u svakom trenutku. Uđi u radnju.

Dok Holidej je odmahnuo glavom.

— Ostavi se sad detinjarija, Stivense — rekao je mrko. — Nisam raspoložen za konvencionalnosti.

Bes je izobličio lice debelog dućandžije.

— Možda bi bio raspoložen kad bih te oslovio pravim imenom? — rekao je odjednom tiho. — Na primer, da li biste bili toliko ljubazni mister Holideje, da svratite na jedan kraći razgovor?

Dokove oči su sevnule. Ovde se novosti šire mnogo brže nego što se moglo pretpostavljati. Neko, se, očigledno, svesrdno brinuo za to.

— Nema potrebe da mi kažeš ko ti je sve to ispričao, Stivense. — nasmešio se Dok. — Tobi Malet, zar ne?

— Tačno — rekao je Stivens. — Ispričao mi je sve o jednom smrdljivom lovcu na ucene.

U jednom skoku, Dok Holidej se našao na zemlji. Prišao je trgovcu, uhvatio ga je za revere i skoro ga uneo u dućan.

— O kej, dućandžijo, hajde da razgovaramo.

Čad je uspeo da povрати ravnotežu i sad je stajao nasred dućana, široko rastavljenih nogu.

Dok Holidej ga je posmatrao prezirivo.

— Ne želimo da pravimo scene na ulici, zar ne batice? — podrugljivo ga je pogledao Dok.

— Proklet bio, propalice! — jeknuo je Stivens i naslonio se na sanduk pun brašna. — To sam znao prvog trenutka kad sam te ugledao. Taj ožiljak na tvom licu... on potiče od metka, zar ne? Ne, ne treba ni da mi govoriš. Znam koga

je mogla ovamo da dovuče ona moja sestra. Nije joj bilo dovoljno što je otišla u one... Već je morala baš ovamo da dovlači kojekakve probi-svete! I ti si jedan od tih...

Dok Holidej je zamahnuo nogom i zalupio vrata dućana za sobom tako snažno da su se zidovi zatresli.

— Aha — promrmljao je. — Međutim, koliko se sećam, to ti ranije nije smetalo. Čutao si, jer si mislio da si „udomio“ svoju sestru, makar i nezakonito... hoću reći, bez venčanja. Odakle sad odjednom tolika panika? Šta ti je sve natrabunjao Malet?

— Malet je propalica kao i ti — odrezao je Čad Stivens, a zatim uzeo novine, koje su ležale na lezgi. — Okrenuo je naslovnju stranu prema Holideju.

— Pročitaj i reci mi da je sve ovo laž — rekao je pakosno. — Reci, ako imaš muškog ponosa!

Iako je bio žestoko iznenađen, na licu Doka Holideja to se nije primetilo. Od trenutka kad je ugledao Maleta, znao je da ga sad čekaju samo iznenađenja i to nimalo prijatna. Ovo što je pisalo u novinama, potvrđivao je njegov zaključak.

„Da li će se Dok Holidej vratiti u San Rodal?“ — pročitao je glasno.

— Pa? — brišući oznojeno čelo ogromnom crvenom maramicom, Stivens je čekao odgovor.

— Šta, pa? — progundao je Dok zabavljen čitanjem teksta ispod naslova. Međutim, mišići na vilicama su mu se zategli. Ma ko bio taj što je napisao ovo, mora da ga je žestoko mrzeo, inače, ovaj napis ne bi bio tako jedan. A u njemu je svaka reč bila puna besa i svaka je bila otvorena pretnja.

„Kid Simaron je ubio poslednji put, Dok ovo čitate, on leži u San Rodalu, u Meksiku, i umire od poslednje rane. To je sudbina, koju je takva spodoba i zaslužila. Hijena u ljudskom obliku!

Mnogi se sad pitaju da li će njegov veliki i osvedočeni prijatelj, Dok Holidej, pokazati bar deo one hrabrosti, kojom je obilovao dok je ubijao nevine ljude. On se tada nije pitao, zašto su se odmetnuli od zakona. To je, mislimo, vrlo zanimljivo pitanje...

A možda će nastaviti da se krije pod drugim imenom? Možda mu se, ipak, sviđa pod zaštitom suknje izvesne dame.

Ali, da ne budemo pakosni. Možda u njemu, ipak, ima nešto čovečno. Možda će ga to ponukati da ode do svog prijatelja, koji je na samrti...”

Na Dokovom licu se ukazao osmeh. Znao je dobro da je ovo obična provokacija, a bila bi to čak i da je Kid, stvarno, na samrti. Jer, briga njih... novinare, pa i ovog urednika, da li će jednom lovcu na uce-ne doći u posetu njegov prijatelj.

Ne, njemu je bilo savršeno jasno da se iza ovoga krije nešto drugo, a to može da bude samo neki nerasčišćen račun. U takvim prilikama nema mesta razmišljanju. Tu čovek mora da dejstvuje, i to odmah. Inače, ovaj poziv na obračun, a to nije ni bilo drugo, mogao bi da se obrne u nešto vrlo loše po njega, a možda i Rejlin.

— Hm — oglosio se Dok. — Lešinari! Samo...

— Ideš li? — upitljio mu se u lice Stivens.

Dok Holidej je zgužvao novine i bacio ih u ugao.

— Simaron je najbolji čovek, koji je ikada hodao zemljom — rekao je umesto odgovora. — Tvor, koji je ovo napisao, nikada ne bi imao hrabrosti da mu te stvari kaže u lice.

— Nisi odgovorio na moje pitanje — obrecnuo se na njega debeli bakaln, kao da je imao neko pravo na to.

— I neću — odrezao je Dok i prišao vratima. Tu je zastao i okrenuo se.

— U stvari, to se tebe ne tiče, baš nimalo.

— A, tako? Varaš se prijaško! — nacerio se Stivens. — Mene se tiče sve što je u vezi sa Rejlin. Reći ću ti nešto što ne želim da ponavljam, i savetujem ti da dobro slušaš. Moja sestra nije pokazala baš dobar ukus, kad se zaljubila u tebe, a još je gore to što je s tobom došla ovamo. Ali, ona je uložila sve... i ti treba da ostaneš uz nju, da joj budeš zahvalan...

— Slušaj, Čade, kako bi bilo da se ti, ipak, ne mešaš u to? — pokušao je Dok da ga smiri.

— Ubiću te, ako je ostaviš! — vrisnuo je Čad.

Dokove oči su se odjednom zaledile na Čadovom licu. Nije mu nimalo trebalo da se sad raspravlja s njim i da gubi vreme. Neko je odlučio da ga likvidira i, ako nije želeo da mu neko pripuca u leđa sad je trebalo da vidi ko je to.

— Slušaj junačino — rekao je prezirivo — poubijaj prvo one pacove u svome dućanu. Za njih, valjda, imaš dovoljno hrabrosti.

Na Stivensovom čelu iskočila je debela vena.

— Niko u Vaku ne zna ko si — rekao je besno. — Onome tvor, Ma-

letu, ja sam platio da ćuti. Prema tome, niko te ne juri da moraš da ideš. Ali, ako, ipak, pokušaš da kidneš i ostaviš Rejlin, ja ću... ja ću te smoždit!

— Danas si baš raspoložen za pretnje, zar ne, Čade? — podsmehnuo se Dok.

Debeli dućandžija se okrenuo prema tezgi i otvorio orahovu kutiju. Izvadio je iz nje jednu cigaru i zapalio je. Očigledno, želeo je da se smiri.

Okrenuo se u trenutku kada je ispustio ogroman oblak duvanskog dima, koji mu je zaklonio pogled. A kad se dim razišao, on je zatrepao očima.

Dok Holidej se više nije nalazio u radnji.

Rejlinina kosa je blago pucketala dok je četkom prolazila kroz nju.

Volela je to pucketanje, jer joj se uvek činilo da je ta kosa živa. I stvarno, imala je prelepu, zlatastu kosu, na kojoj su joj zavidele žene, a zbog koje su je muškarci još više saletali.

Sada, kada je znala, da će opet ostati sama, provlačila je četku mahinalno kroz kosu i nije nimalo uživala. Gledala je u svoj lik u ogledalu i činilo joj se da je pred njom neka potpuno nepoznata žena.

Odjednom se trgla i zbunjeno se nasmejala, jer je začula topot konjskih kopita.

Ostavila je četku u stranu i ustala okrenuvši se prema vratima. Do nje je tog trenutka doprla škripa dasaka, kojima je bila patosana veranda. Znala je čiji je to hod.

I stvarno, već sledećeg trenutka, u vratima se ukazala Dokova visoka prilika.

Ne rekavši nijednu reč, Dok Holidej je krenuo prema ormaru i stavio ključ u bravu male fioke.

— Šta to radiš, Bene? — upitala je Rejlin zbunjeno.

Dok Holidej je iz fioke izvadio opasač sa revolverom i opasao ga oko kukova.

Trenutak kasnije, „koit“ kalibra 45, kao nekom mađijom, pojavio mu se u ruci. Očigledno, Dok je iskušavao svoju brzinu. Otvorio je, zatim, magacin revolvera.

Oštro metalno klinktanje razlegao se po sobi. To su se oglašavali meci, dok su ulazili u magacin, u svoja ležišta, i tako remetili tišinu popodneva.

Rejlinin pogled se smračio.

— Znači, imao si taj revolver sve vreme? — upitala je čudeći se sebi što nikad nije pogledala u tu fioku. Nije ni pokušavala. Znala je da on ima ključ, ali ga nikad ništa nije pitala o tome. — Imao si ga, zar ne?

— Da — odgovorio je Dok vraćajući revolver u futrolu. Onda je pogledao pravo u oči. Tih uzdah mu se oteo iz grudi kad joj je prišao. Naglo je privio uz sebe i poljubio je. Duboko je udahnuo miris njene kose. — Moram da idem — prošaputao je.

— Znam — rekla je Rejlin trudeći se da deluje pribrano. — Ja ću te čekati.

Dok Holidej se osmehnulo i ponovo je poljubio.

Oboje su se trgli, jer se u tom času pred kućom začuo topot kopita.

— Bak i Česni — rekla je Rejlin.

Bacila je pogled na sat i namrštila se. — Ta dvojica se nisu pojavljivali čitav dan.

— Mislim da ćeš morati ozbiljno da porazgovaraš s njima — rekao je Dok i krenuo prema vratima. — A možda bi najbolje bilo, da ostaviš sve ovo dok... — Nije završio rečenicu, jer je bio ubeđen da se njih dvoje neće videti nikada više.

— Ovo je moj dom, Bene — rekla je Rejlin, a tuga joj se pojavila u očima. — Mislila sam da će biti naš. A možda... možda ćeš se ipak, jednoga dana vratiti...

Međutim, Dok Holidej je već bio na verandi i iznenađeno se osvrtao oko sebe.

— Čini mi se da smo pogrešili. Bak i Čensi se nisu vratili. Nije nam se, valjda, oboma učinilo da smo čuli konje?

Utom trenutku, pogled mu se zaustavio na vratima štale. Dobro se sećao da ih je zatvorio, kada se vratio na ranč. Sada su bila širom otvorena.

Izvesno vreme, Dok je pažljivo osmatrao štalu, a onda je slegnuo ramenima i vratio se u kuću. Još jednom je zagrlio Rejlin.

— Ti znaš, Rejlin, da ja nisam od onih što vole da cmizdre, ali, hoću da znaš da sam srećan što si mi ti prijatelj. Hvala ti za sve što si mi pružila.

— Dugo se nećemo videti, zar ne Bene? — zapitala je Rejlin s osmehom.

Dok Holidej je klimnuo glavom nekoliko puta. Bilo mu je žao ove devojke koja se, očigledno, trudila da se pokaže hrabrom.

— Hajde, sedi za sto Bene pozvala ga je. — Proći će dosta vremena

dok opet ne budeš u situaciji da jedeš domaću hranu.

On je nevoljno pošao za njom u trpezariju. Jeli su u tišini. Kada je završio sa jelom, Dok je malo odgurnuo svoj tanjir i nagnuo se preko stola. Uhvatio je Rejlin za ruku.

— U osam sati polazi voz za Dallas. Treba mi tri sata jahanja da stignem do stanice. Zato, draga devojko, vreme je da krenem.

— Nećeš ti ići nikuda — zagrmio je nizak, debeli čovek, stojeći na ulaznim vratima.

Ružna grimasa pojavila se na Dokovom licu.

— Šta ti tražiš ovde, Stivense?

— Hoću da sačuvam sreću svoje sestre, kad već ne može drugačije — odgovorio je dućandžija žvačući cigaru.

Napravio je mali korak napred i sada više nije stajao u senci. Obrišao je maramicom znojavo čelo i s mukom se spustio na najbližu stolicu.

— Došao sam ovamo, da je poštediti patnje — pokazao je glavom na Rejlin.

Rejlin je sedela za stolom ne pomerajući se. Malo je podigla glavu i mirno pogledala u brata.

— To se tebe ne tiče, Čade. Molim te, ne mešaj se u moje stvari. Ja sam odavno odrasla.

Čad uopšte nije obraćao pažnju na nju.

— Šta vidiš kad pogledaš u mene, mister Holideje? — upitao je Čad fiksirajući Doka. — Debelog, ćelavog građanina? Vlasnika trgovine, zar ne? Ali, ja sam i brat ove devojke, i nema te stvari na svetu, koju ja ne bih učinio za nju.

— Idi do đavola... Jedino mi je nedostajala tvoja patetika. — odbrusio mu je Dok. — Ja ću se vratiti za dve nedelje... nadam se — obratio se devojci.

— Jesi li joj ispričao i o onim banditima što te čekaju? — nacerio se Čad.

— Zaveži — procedio je Dok kome je već bilo previše.

— Oh, Bene, kuda to ideš — skoro se zaplakala Rejlin. — Oni će te ubiti.

— Koješta! Ako ih i ima, to je nekoliko ljudi — počeo je Dok da se izvlači i to prilično nevešto. I tada je prvi put prokleo sebe što se toliko zadržao na ovom ranču. Još malo i ova dobra devojka bi pomislila da je stekla muža, a onda, ni sam nije znao kako bi se izvukao. — Samo nekoliko ljudi... Ali, navратиću do šerifa. On će se sigurno pobrinuti da ne prave gužvu.

Ponovo je prišao ormaru kao da se tek sada setio da je nešto zaboravio. Izvadio je odande svežanj novčanica, uzeo nekoliko, a ostatak vratio u ormar.

— Možeš mu već sada spremati venac, ako ga pustiš da ode — obratio se Čad svojoj sestri. — Svaki bandit i revolveraš koji ponešto duguje Doku Holideju, sada se već nalazi u San Rodalu. A takvih nema baš malo. A što se tiče meksikanskih predstavnika zakona, njima je svejedno da li će poginuti jedan ili stotinu, kad su u pitanju Gringos.

— Jel' ti to nekog plašiš? — upitao je Dok okrenuvši se prema Čadu Stivensu i pogledavši ga pravo u oči.

— Nemoj da ideš, dragi — odjed-

nom je zajecala Rejlin. — Taj Simaron Kid... on je, možda, već umro. A ako i nije, po svoj prilici biće mrtav kad ti stigneš.

— Ti to, očigledno, ne razumeš — odgovorio je Dok. Uzeo je zatim svoj elegantni „kalifornija“ šešir i stavio ga na glavu. — Na žalost, ja više nemam vremena da objašnjavam bilo šta.

Rejlin je potrčala za njim i zgrabila ga za ruku.

— Ostavljaš me radi jednog mrtvaca! Reskiraš svoj život i našu sreću zbog jednog bezvrednog čoveka, koji je pucao ljudima u leđa! — viknula je.

Čim je izgovorila poslednju rečenicu, stavila je šaku na usta, ali, bilo je kasno.

Dok je zastao i pogledao je, a lice mu se smračilo.

— Kid nikada nikome nije pucao u leđa — rekao je hladno. — Osim toga, ja mu nešto dugujem... On mi je dva puta spasao život.

Bacio je pogled na sat na zidu i uzdahnio.

— Do viđenja — rekao je još jednom.

Rejlin nije odgovarala. Njeni prsti su gužvali zavesu, koja je visila na prozoru. Tog dana ih je sašila i stavila prvi put.

Čad je izašao na verandu i posmatrao visoku Dokovu priliku, koja je ubrzo nestala u mračnim vratima štale. Zamišljeno je žvakao svoju cigaru, a na licu mu je pojavio osmeh.

Dok je, međutim, zastao kraj vrata i zažmurio malo, da bi mu se oči privikle na tamu.

Tog trenutka nešto je zviznulo

kroz vazduh, a na potiljku je osetio tup udarac. Zateturaao se i pao na pod.

Sva sreća, udarac nije bio jak. Izgubio je snagu, jer se, na prvi šušanj, Dok trgao i malo pomerio glavu. To ga je spaslo, ali, ipak, nije uspeo da se održi na nogama. Međutim, na sledeći pokret napadača reagovao je munjevito. Još dok je bio na zemlji, okrenuo se oko sebe i skočio na noge. Sledeći udarac ga je promašio u dlaku, ali, u onoj teskobi na samim vratima, tako reći, dočekao ga je drugi napadač i zviznuo ga nekom motkom. On je samo seo na pod, a pred očima mu se zamutilo.

Potrajalo je minut—dva dok nije prepoznao napadače. Bili su to Dolman i Ramsej, dve propalice i pijanice, koje su po ceo bogovetni dan visile po barovima, čekajući da im neko plati piće. Obojica su bili krupni i snažni, a stisnute pesnice su im podsećale na maljeve. Stajali su iznad njega i cerili se.

Dok je pokušao da se pomeri, ali, jedan se oglasio.

— Ostani miran, prijatelju — opomenuo ga je. — Ako se samo pomeriš, sleduje ti još jedna porcija ove medicine.

Dok je potrljao potiljak. Shvatio je da mora da pazi šta radi. Nije mu bilo potrebno da mu sad ove budale poremete sve planove.

— Koliko vas je Čad platio za ovo junaštvo? — upitao je.

— To uopšte nije bitno — isprsis se drugi, sav važan.

Dok Holidej se, ipak podigao lagano. U glavi mu je tutnjalo, a pred očima su mu sevale varnice.

— Žao mi je, ali, ja moram da

idem — promrmljao je. — Bolje se sklonite sa tih vrata.

U tom času je Dolman skočio i zgrabio ga za ramena. Gurnuo ga je s leđa prema Ramsiju, a ovaj ga je dočekao snažnim udarcem u stomak.

Onako ošamućen još od prvih udaraca, Dož se zateturaao i leđima udario o zid štale.

Dolman se zacerekao i polako mu prilazio. Njegove sitne, svinjske očici, pakosno su blistale, a bikovski vrat je savio s namerom da udari Doka glavom u bradu.

Ljudi u gradu su govorili da je Dolman u stanju da glavom razbije debelu hrastovu dasku. Međutim, Dok nije imao nameru da sačeka, da se uveri u istinitost tih priča. Osećao je da je sakupio dovoljno snage da pokaže ovim propalicama šta on ume.

Zamahnuo je rukom koliko god je mogao, i njegova pesnica se zaustavila na Dolmanovoj bradi. Bio je to udarac kao iz topa.

Ogromni siledžija je jeknuo i zateturaao se.

Dok Holidej je priskočio i zadao mu još jedan žestok udarac u stomak, od kojeg se siledžija presavio i kleknuo na kolena.

U tom času, priskočio je Ramsej. Naletio je na Doka s leđa i nogom ga, iz sve snage, raspalio po bubrezima.

Dok je osetio oštar bol, koji mu je sevnuo telom. Posrnuo je, ali se, u poslednjem času, dočekao na ruke, i okrenuo se da dočeka Ramseja koji se spremao za sledeći udarac.

Ne sluteći šta ga čeka, Ramsej se sagnuo da bi bolje udario Doka koji je skoro ležao na zemlji. U istom

trenu, Dok je podigao nogu i čizmom dočekao napadača, raspalivši ga direktno u vrat.

Ramsej je zakrkljao, odletevši čak u dvorište, a lice mu je pomodrelo. Počeo je da kašlje boreći se da povрати dah. Za to vreme Dok Holidej se već podigao na noge.

U poslednjem času postao je svestan opasnosti koja mu se približavala s druge strane. Gotovo da je i zaboravio na Dolmana. Okrenuo se kao čigra i skočio u stranu, ali, i to je bilo kasno. Debela letva otkinuta sa zida štale već je pravila širok luk u Dolmanovim rukama. Njen kraj je raspalio Doka posred lica, tako strašno da je imao utisak da je pred njim nešto eksplodiralo.

Bio je to udarac kakvog Dok stvarno nije pamtio. I prljav, užasno prljav. Dok je počeo da posrće tražeći vrata, da jednom izade na svetlost dana, ali su udarci nastavili da dobiju po njemu kao grad iz oblaka.

Dolman je sada zabijao pesnice u njegov stomak u pravilnim razmacima, snažno kao parni čekić.

Dok Holidej se borio da dođe do daha, ali je kašalj, njegova stara boljka, počeo da ga guši. Osećao je da neće izdržati dugo.

U tom času se začuo ženski krik, a na vratima štale pojavila se Rejlin.

— Gadovi! — vrisnula je, pokušavajući da se otme od Čada koji je već sustigao i zgrabio je za ruk.

— Bolje je imati prebijenog muža, nego nikakvog — doviknuo je Čad razjarenoj devojci. — Naročito sa tvojom reputacijom. Momci, kako mu je?

— Ne verujem da je dobro — odgovorio je Dolman odmićući se od Doka Holideja.

— Kučkin sin, malo je falio da me ubije — rekao je Ransej koji je već uspeo da se povрати. Lice mu je bilo modro, a na grlu mu se videla ogrebotina, kako ga je Dok zakačio čizmom.

Dotle je već i Dok uspeo da povрати dah. Podigao se i teturajući otišao do pojila. Zagnjurio je glavu u vodu. Zatim se uspravi i duboko udahnuo vazduh. Pogledao ih je sve odreda i ponovo se uputio u štalu.

— Zahvalite bogu, momci, što ipak mogu da razumem zabrinutost jednog brata. Inače, sada biste vas dvojica ovde ležali mrtvi na ovom dvorištu — rekao je opasno tihim glasom i stavio ruku na dršku revolvera.

Dolman i Ransej su prebledeli. Jedino se Stivens osmehivao nekako izveštačeno i nesigurno.

Najzad se i na Dokovom licu pojavio osmeh, kad je pogledao u devojku.

— Ako je to sve, ja bih da pođem — rekao je ne želeći da nastavlja gužvu.

Dolman i Ransej su upitno pogledali Čada. Nijedan od njih nije želeo obračun sa revolverima, ali, pošto su već primili novac, znali su da moraju da učine ono što kaže Čad. Odahnuli su kada je on odmahnuo glavom.

— Mislim da ne bismo mogli da ga zadržimo — rekao je besno. — Osim, naravno, kad bismo ga ubili. A to će banditi u San Rodalu ionako da urade. Pustite ga nek ide.

Rejlin je pritrčala Doku i počela da ga udara pesnicama u grudi.

— Mrzim te! Mrzim te! — vikala je. — Mrzim dan kada sam te upoznala.

Dok Holidej je pažljivo uhvatio za ruke, sagnuo se i poljubio je.

— Ne zameri mi, draga — rekao je neverovatno toplo.

Zatim se odmaknuo od nje i vinuo u sedlo. Poterao je konja pored Čada, koji se sklonio u stranu. Pogledi su im se sreli.

— Poslaćemo venac — doviknuo mu je dućandžija. Međutim, on je bio prvi koji je oborio pogled.

Dok Holidej je obo konja i poterao ga galopom. Već je izgubio suviše vremena i morao je da požuri, ako je želeo da uhvati voz.

II

— Koliko dugo će vaš konj ostati ovde, mister? — upitao ga je vlasnik štale u Dalasu.

Dok Holidej potapšao svog konja po vratu. Bokovi životinje bili su prekriveni belom penom. Iz džepa je izvadio banknotu od dvadeset dolara i zakačio je za sedlo. Bio je to ogroman novac, kad su u pitanju ovakve stvari.

— Sve dotle dok traje ovaj novac — rekao je Dok.

Štalaru se se osmehnuo brk, ali, pravio se da ga novčanica nije impresionirala.

— A posle? — upitao je.

— Vратиću se ja po njega pre nego što se ovo potroši — rekao je Dok i okrenuo se da pođe na ulicu.

— A ako se ne vratite? — Štalar je izgleda bio dobro obavešten.

Dok je zastao i namrštiо se. Onda je osmotrio glavnu ulicu Dalasa.

— Ako se ne vratim — odgovorio je posle izvesnog vremena — onda obavestite ranč „Bar-L” u Vaku. Oni će, svakako, nekog poslati da namiri troškove i uzme konja.

Noć se spustila brzo. Glavna ulica je bila dobro osvetljena, a iz brojnih saluna dopirali su buka i žamor mnogobrojnih glasova, koje je bilo teško raspoznati.

Dok Holidej je polako koračao sredinom ulice, a u glavu su mu neprekidno odzvanjale štalarove reči: „A ako se ne vratite”. Da, i to bi moglo da se dogodi, pomislio je i uputio se prema mračnom peronu stanice, na kome je gorela samo jedna svetiljka, i to iznad šaltera za prodaju karata.

Sat u staničnoj kancelariji, koji se video preko ramena blagajnika, pokazivao je da je ostalo još deset minuta do osam. Tada je trebalo da naiđe voz.

Blagajnik je podigao glavu i preko nočara pažljivo osmotrio Doka Holideja.

— Putujete? — upitao je.

Dok Holidej se trgao i sa sata preneo pogled na blagajnika.

— Da.

— Dokle?

— Do kraja linije.

Na malom otvoru u pregradi od stakla na šalteru, pojavili su se blagajnikovi prsti požuteli od duvana.

— Trideset dolara — rekao je pružajući Doku kartu.

Dok je klimnuo glavom, platio kartu, stavio je u džep i pošao duž perona.

Noć je bila topla, bez daška vet-

ra. Iz nedalekih saluna, dovde je dopirala galama, a svetlost fenjera videla se sa perona. I iz kancelarije na peronu, takođe, je dopirao mlaz svetlosti. Tako je Dok i prometio nekoliko putnika koji su, takođe, čekali voz. Izgledalo je da niko od njih nije pokazivao ni najmanje interesovanja za njega.

Dok je krenuo korak-dva, kada je ugledao odbačene novine na zemlji i podigao ih. To je bilo poslednje izdanje „Trube Zapada“. Sa novinama u rukama, Dok se vratio do prozora kancelarije, prineo ih svetlu i pročitao naslov na prvoj strani:

„Dok Holidej vredi pet hiljada dolara! Mrtav, naravno.“

Prineo je novine bliže očima i nastavio da čita.

„Svi koji su upućeni u izvesna zbivanja na Divljem zapadu, složice se da se Dok Holidej već dovoljno dugo krio i izbegavao da dobije ono što zaslužuje. Pošto je uvek „pravedan“ i radio „po zakonu“, pa nijedna porota ne može da ga osudi, pozivam vas, narod, da budete porota i izvršilac kazne. Suma od pet hiljada dolara je položena u mojoj kancelariji, a čovek, koji je predao, želi da ostane nepoznat. Novac će biti isplaćen onom ko bude doneo dokaze o smrti Doka Holideja...“

Raf Mekli“

Spustivši novine, Dok Holidej je osmotrio lica ljudi, koji su se nalazili u blizini. Pitao se, koliko njih je već znalo ko će im večeras biti saputnik. Ili, još bliže, koliko njih je ovamo doputovalo baš zbog njega. Jer, bilo je više nego sigurno, da se ovaj oglas nije pojavio prvi put

u novinama. Ko zna, možda ga je pročitala i Rejlin, ali, nije znala o kome se radi. On sam je izbegavao da čita novine, iz prostog razloga što je smatrao da one pišu jedino o glupostima.

Ispod širokog oboda svog crnog „kalifornija“ šešira, pažljivo je posmatrao ljude na peronu. Da li mu se samo učinilo, ili je onaj momak pored njega, suviše nervozno pušio svoju cigaretu, upitao se Dok. A i onaj momak u senci, izgledao je prilično napet i nervozan.

— Raf Mekli — promrmljao je Dok sebi u bradu. Zgužvao je novine i bacio ih na prugu, a zatim se povukao dublje u senku.

Pet hiljada dolara je bilo mnogo novca. Mnogo više, nego što je čak i on, najveći kockar svih vremena, mogao da skupi na pokeru igrajući do besvesti.

Samo, ko li je taj Raf Mekli? I ko je čovek, koji je položio tu sumu pitao se.

Ali, ma ko da je bio, čim je ponudio toliku sumu za njegovu glavu, morao je za to imati dobre razloge. Takvih je, naravno, bilo. Jer, nisu svi oni, koje je u svom dugom lutanju Dok Holidej poslao na groblje, bili usamljenici bez roda i poroda. Mnogi su imali porodice, braću, rođake i nije isključeno da tu treba tražiti onoga što se se zaverio da ga uništi.

Dok Holidej se podsmehnuo samom sebi.

— Da si još malo ostao u onom ptičjem gnezdu, prijatelju — procedio je sebi kroz zube — dobro bi zarđao. Pa, ovo je nešto što se podrazumeva. To je rizik koji preuzima svako, ko se uputi ovim stazama.

Znači, ovim člankom je Mekli otvorio sezonu lova. To je bio otvoren poziv svakome ko je želeo da se domogne zamamne sume, a spreman je da upotrebi revolver ili nož.

Razmišljajući o tome, Dok Holidej je malo popravio svoj opasač i spustio ruku na revolver. To ga je potpuno smirilo i vratilo u ravnotežu.

Visoki čovek, koji je malo pre nervozno pušio, cigaretu, sada je krenuo peronom.

Dok Holidej je bio siguran da ga instinkt ne vara. Ovaj čovek je imao neke veze s onim člankom u novinama. Pazio je dobro na svaki njegov pokret, a, istovremeno je osetio kako mu se ledeni žmarci spuštaju niz kičmu.

Nije želeo da ovde dođe da gužve. Moglo bi se dogoditi da zbog toga izgubi voz, a ako ga Kid stvarno zove, ko zna kada bi posle stigao... ako bi stigao.

Čovek je zastao, zavukao ruku pod sako, a zatim nastavio da korača.

Dokov prst se automatski savio oko oroza „kolta“, a revolver je, za jedan inč, izvukao iz futrole. Da je bio u formi, ta priprema mu ne bi bila potrebna. Ovako...

Pažljivo je posmatrao ruku čoveka, koja je lagano izlazila iz unutrašnjeg džepa sakoa. U šaci je sevnuo perorez.

Dok je motrio pažljivo. Ali, čovek je iz drugog džepa izvadio jabuku i počeo da je seče koračajući i dalje. Nije ni primetio da je Dok već bio potpuno spreman da puca. Ili se to tako samo činilo?

Dok je odahnuo. Samo da voz

dođe što pre, mislio je. Onda će već biti drugačija situacija. Ako i bude gužve, voz se zbog toga neće zaustaviti. Ovde bi mu se odmah popeo za vrat neki šerif i od putovanja ne bi bilo ništa.

Ipak, mogao se zakleti, da čovek s jabukom demonstrira igru nožem baš zbog njega. Zašto je tako mislio, ne bi umeo da objasni, ali, bio je siguran da je pogodio. Zato je malo pre i osetio onu nervozu.

Znači, neko o njemu zna više, nego što je mogao i da pretpostavi. Uostalom, to je shvatio još jutros, kada je u dvorištu Rejljinog ranča ugledao Maleta.

Ali, ko je taj što mu na tragu? A da nije te grdne pare položio isti onaj što je poslao Maleta? Ako je tako, onda je vest o Kidu Simaronu obična izmišljotina, čiji je cilj jedino da njega izvuku sa ranča. Sada više nije imao mnogo vremena, ali, čim stigne u Laredo, poslaće telegram u San Rodal da bi se raspitao o zdravlju Simaron Kida, odlučio je Dok. Na narednoj stanici već će ga čekati odgovor.

Iz tame, u daljini, do stanice je dopro pisak lokomotive. Uskoro se pojavila slabašna svetlost fenjera, koji se nalazio na čelu kompozicije okačen za lokomotivu i s ove udaljenosti delovao gotovo sablasno.

Iskre su prštale na sve strane, kada je lokomotiva počela da koči ulazeći u stanicu. Najzad se, uz škripu točkova, kompozicija se zaustavila, a lokomotiva je ispuštala oblak pare i njome obavila čitav peron i staničnu zgradu.

Na stepeniku jednog vagona pojavio se uniformisani kondukter.

Prineo je obe ruke ustima i glasno viknuo.

— Dvadeset minuta do polaska!

Ložac je smesta iskočio iz lokomotive i skinuo metalnu pregradu s odeljka u kojem se nalazio ugalj. Ekipa radnika sa lopatama, stajala je spremna da čeličnu grdosiju napuni ugljem.

Mašinovođa je otvorio poklopac kazana sa vođom i povukao lanac, pričvršćen za ogromni rezervoar, koji se nalazio pored stanične zgrade. Cev, koja je vodila od rezervoara, napravila je polukrug i njen otvor se našao tačno iznad parnog kazana. Začuo se kлокotavi zvuk, kada je mašina počela žudno da pije vodu, a brektanje pumpe odjekivalo je nadaleko.

Dok Holidej je izvadio iz džepa svoju skupocenu tabakeru i uzeo jednu cigaretu. „Virdžinija” mu je uvek pomagala da povrati dobro raspoloženje. Povukao je nekoliko dimova, skoro sasvim se opustio i pošao prema vagon-restoranu.

Odjednom, zastao je i trgao se. Kroz prozor vagona, video je to dobro, posmatrao ga je jedan muškarac.

Čovek je imao svetle, plave oči, u kojima je iskrio neki čudan sjaj. Okruglo lice bilo mu je razvučeno u osmeh bez humora i dobnote. Ja godice je imao dosta izražene.

Neki istočnjak, pomislio je Dok gledajući čoveka čija je ruka u mekoj rukavici, lako lupkala po staklu prozora. Dok je neprimetno olabavio revolver u futrolu i ušao u vagon.

— Vi ste Dok Holidej, zar ne? — još s vrata ga je dočekalo pitanje,

koje mu je postavio čovek plavih očiju.

Vagon je bio prazan, a osim njih dvojice tu se nalazio još samo jedan crnac, kelner, koji je sada bio zabavljen brisanjem ploče malog polukružnog bara na drugom kraju vagona.

Dok Holidej je ga je pogledao i ironično se osmehnuo.

— Jeste li se uplašili? — nasmejao se kicoš plavih očiju.

— Zbog vas? Nikako — osmehnuo se Dok. — Osim toga, moje ime je Lomond.

— Aha... naravno. Ben Lomond — prokomentarisao je kicoš, a Dok je bio siguran da je igra već počela.

Praveći se da ne obraća pažnju na njega, Dok je mirno seo na sedište preko puta, držeći na oku svog saputnika.

Ovaj se malo promeškoltio, a zatim je napadno zevnuo s izrazom dosade na licu.

— Ja bih na vašem mestu, ipak, ponešto shvatio — rekao je.

— Ko kaže da nisam? — upitao ga je Dok, koji je rešio da s ovim kicošem odmah raščisti stvar. Rukom je lako potapšao futrolu u kojoj se nalazio „kolt”, a glas mu je bio tih kao šapat, kada je progovorio gledajući kicoša pravo u oči.

— Pošto vidim da znate ko sam, a možda ste zato i ovde, mislim da treba da vam stavim do znanja, da ću vas bez oklevanja, ubiti... ako to bude potrebno.

— Za mnom nije raspisana nikakva poternica — rekao je kicoš izazivački.

— U ovom trenutku nisam ni zainteresovan za to — presekao ga je Dok. — Jedino što me zanima to je, da u jednom komadu stignem do poslednje stanice. Živ!

Uska ramena kicoša su se lagano podigla, a zatim su se spustila.

— To, verovatno, nećete uspeti! — osmehnuo se zlorado.

— A vi, mister, mogli biste malo da zavezete — rekao je Dok. — Ne volim dosadne ljude, a naročito žutokljunce. Konačno, ko si ti? Ne sećam se da smo se upoznali.

— Vi me iznenađujete — pokušao je kicoš da deluje hladnokrvno, ali lice mu je već bilo purpurno od besa. — Za vas se priča da ste džentlmen, a vi, očigledno, ne ume te da se ponašate. To je svakako rezultat vašeg života u divljini, s one strane Ebilejna. Ja, tično, nikad nisam mogao da razumem ljude, koji su se tako otpadali od pristojnog društva. U svakom slučaju...

— Prekini to prazno blebetanje, mister. Ako me i dalje budeš davio, nabiću ti taj šešir do nosa. Tvoje mišljenje me uopšte ne zanima.

Prsten sa dijamantom je blesnuo, kada je kicos odmahnuo svojom uskom rukom.

— Drži ruke tako da mogu da ih vidim — upozorio ga je Dok želeći da ga iznervira i da vidi njegove reakcije.

Zatim je pažljivije osmotrio ruke kicoša. Šaka je bila uzana sa bledim, tankim prstima. Kroz prozračnu kožu nazirale su se plavičaste vene. Bilo je to zaista neobično, a tako negovane nokte, Dok se nije

sećao da je video u ovim krajevima.

Kicoš je pogledom pokazao na novine, koje su ležale pored njega na sedištu. Bilo je to poslednje izdanje „Trube Zapada“.

— Raf Mekli? — upitao je Dok.

Kicoš je klimnuo glavom.

— Tačno — rekao je. — I možete slobodno da se opustite, lovče na ucene. Od mene vam ne preti nikakva opasnost.

— Već sam ti rekao da ne trpim brbljarije — odrezao je Dok. — Znači, ti si ta ptica, koja je sve ovo zamesila? Dakle, tako! A može li se znati zašto? I zašto me stalno nazivaš lovcem na ucene, kad znaš da sam to sticajem okolnosti... Hoću ka kažem, siguran sam da to znaš, iako se ne sećam da sam te video ikad u životu.

— Pre sedam godina vi ste ubili mog brata u Sedaliji, mister — zarežao je Mekli i otvorio zlatnu tabakeru sa cigaretama. — Nadam se da pamтите sve one koje ste ubili? Ili vas to, možda, uopšte ne zanima?

Odabrao je cigaretu, stavio je među zube i zapalio šibicu. Taj gest baš nije priličio tako otmenom gospodinu, kakav je Mekli, očigledno želeo da izgleda. Preko plamena šibice nastavio je da govori.

— Bak Mekli je bio moj brat. Imao je dvadeset i sedam godina, kad ste ga ubili kao besnog psa.

Kroz oblak duvanskog dima, Dok Holidej je pažljivo posmatrao blede lice čoveka pred sobom.

— Da, sada vidim da postoji izvesna sličnost — rekao je. — Samo,

Bak je bio nešto krupniji i nije bio tako kicoški obučen. Ali, imao je iste oči.

— Niste mu pružili nikakvu šansu — rekao je Mekli.

— Pre svega, to nije tačno. A drugo, tvoj brat je bio ubica. Uperio je na mene „sačmaricu“ sa skraćenom cevi. Šta bi ti učinio, Mekli da si bio na mom mestu?

— Pogodili ste ga posred lica. Bez lica smo ga sahranili — procedio je Mekli zatvorivši tabakeru, a ruke su mu primetno drhtale. — Tog dana, u Sedaliji, prokockali ste svoju sudbinu, Dok Holideje. U to vreme nisam znao kako, ali, bio sam siguran da ću jednoga dana vratiti dug.

Dok Holidej se namrštio.

— Zašto tada nisi pošao za mnom sa revolverom u ruci?

— Čekao sam sedam godina — odvratio je Mekli, a oči su mu zablistale. — Pohadao sam školu na Istoku i, konačno, sam završio i koledž. Počeo sam da se bavim poslom o kojem je Bak uvek sanjao. Postao sam novinar. Postoji jedna izreka koja kaže, da je pero ubojitije od mača.

Izduvao je savršen kolut duvan-skog dima.

— Postoji mnogo ljudi koji će vas rado ubiti umesto mene — rekao je nadmeno. — Ja neću morati ni prstom da maknem. Tu privilegiju sam stekao zahvaljujući svom položaju.

— Zato si ponudio i novac, zar ne? A odakle ti taj novac? Je li tvoj?

— Nije. — Mekli je otresao pepeo sa cigarete u pepeljaru ispod pro-

zora. — Ispostavilo se da vas još neko mrzi, bar koliko i ja. Pet hiljada dolara je stiglo na adresu mog lista u Ebilejnu, adresirano na mene. Novac je stigao iz Meksika... U stvari, iz San Rodala. Zar to nije slučajnost?

Dok Holidej je ugasio opušak svoje cigarete. Osmehnulo se posmatrajući kicoša.

— Ne verujem da se čovek, koji je poslao novac potpisao — rekao je gledajući kicoša ispitivački. — Takvi tvorovi nikad ne istupaju na svetlost dana. Kriju se.

— Niste u pravu, Holideje. Pismo je bilo potpisano. Da li poznajete čoveka po imenu Bredmen?

— Vesli Bredmen? — Dokove, oči su se suzile. — On je odavno pod zemljom. Video sam ga kako pada pogoden. Bilo je to u El Pazu. Mrtvi su i on, i njegovi ortaci. Ni tu nismo potezali oružje prvi. Mislim, Simaron i ja. Ne, ne, posle onog rešetanja, nikako nije mogao ostati živ. U to ne verujem.

Suprotno svom običaju, Dok Holidej je bio opširniji nego obično. Želeo je da izazove sagovornika, da mu kaže što više.

— Možda je, onda, njegov duh poslao novac — zakikotao je Mekli posmatrajući svoje manikirane nokte.

U tom času se kompozicija pokrenula i para je obavila prozore. Kroz bele oblake posmatrali su peron, koji je ostao iza njih.

Mekli je otresao trunčicu pepela sa revera svog sakoa i zagledao se u Doka svojim sitnim, plavim očima.

— Putovanje je počelo, mister Holideje — nacerio se.

— Baš tako, Mekli.

— Da vas ja, možda, ne uznemiravam? — imitirao je učtivost Mekli.

— Ni manje, ni više, od nekog dosadnog letnjeg komarca.

— Hteo sam samo da kažem, da moje prisustvo u ovom vozu ne bi trebalo da vas uznemirava — dodao je Mekli, kao objašnjavajući.

— Mekli — rekao je Dok ustajući. — Ja te čak i ne primećujem.

Kicoš je ponovo pocrveneo, a na licu mu se ukazala ozlojeđenost.

— Zar vas nimalo ne muči radoznalost? Zar ne želite da saznate, kako sam se ja našao u ovom vozu?

— Nimalo.

— Onda ću vam ja reći. Od kako sam dobio ono pismo sa novcem, i od kako se vaše ime prvi put pojavilo u novinama... naravno u članku, koji sam sam napisao, ja sam već deset puta putovao ovom linijom, od Sent Luisa do Lareda. Mislio sam da ćete, možda, poći na konju, ali, bilo je logičnije da ćete odabrati voz. A da ćete krenuti, nisam sumnjao. Jer, poziva vas prijatelj na samrti! Čovek kakav ste vi, na to se nije mogao oglušiti. Da, u pitanju je bilo samo strpljenje... I isplatilo se. Na kraju ste se pojavili.

— Pa, ti baš i nisi mnogo glup — rekao je Dok. — Hvala bogu što nisi tako i opasan.

— Varate se — pobunio se Mekli i napola se podigao sa svog sedišta.

— Baš u tome i jeste stvar.

Dok ga je tako presekao pogledom da se on ponovo spustio na se-

dište, a pakostan osmeh zaigrao mu je oko usana.

— Recite, molim vas, mister Holideje — sad se cerio — da li me mrzite? Recite mi iskreno.

Dok Holidej je napravio najljubaznije lice, koje je mogao.

— Ne, ne mrzim te, Mekli — rekao je tobož prijateljski, a onda se odjednom uozbiljio. — Ja te, u stvari sažaljevam.

Znao je da je to u ovoj zemlji najgora uvreda, koja se može baciti u lice nekom čoveku. Ali, nije čekao da vidi Meklijevu reakciju. Ustao je i izašao iz vagon-restorana, uputio se odeljku druge klase i tamo seo na prosto, drveno sedište. Ispružio je noge ispred sebe i navukao šesir na lice.

Nozdrve su mu lako zadrhtale. Opet je osetio onaj miris, koji se malo pre širio oko Meklija, jer je upotrebljavao parfem. To je ovde, takođe, bilo neobično, a kad su muškarci u pitanju, priličan dokaz lošeg ukusa.

Točkovi voza su jednolično klopurali, i ta monotonija ga je polako uspavljivala. Podigao je noge na sedište preko puta, prekrstio ruke na grudima i zaneo se u misli.

Veseli Bredmen je umro u El Pazu, u to je moga da bude siguran. On i Simaron Kid su se tada obračunavali sa čitavom bandom razbojnika, ali, istina, nijedan od njih dvojice nije mogao da bude siguran da je baš on smaknuo Bredmena. Ipak, Bredmen je pao, okrenuo se nekoliko puta u prašini, koja se, istog trenutka, obojila crveno. Poslednjim naporom se pridigao i

ispalio svoj poslednji hitac. Fijučući divlje, tane je, međutim, odletelo niz glavnu ulicu El Paza. Bredmenove usne su još jednom zadrhtale, a zatim su mu se oči iskrenule pokazujući beonjače.

Pa, ipak, jedna stvar je bila nejasna. Pojavio se Tob Malet. Kako je Malet mogao znati za Bredmena. Njih dvojica nikada nisu jahala zajedno. U to vreme on se nalazio na sasvim drugom kraju zemlje, to je Dok, znao pouzdano.

I što je bilo najvažnije, Dok Holidej je znao da se Tobi Malet sam nikada ne bi setio, da dođe do njege. Tobi je slabo mario da li je neko, čak i od njegovih poznanika i prijatelja, mrtav ili nije. Njemu je bilo dovoljno da ima dosta viskija i ponekad društvo neke salunske devojke. To je moglo da znači samo jedno: neko ga je morao naterati da ode do Rejlinog ranča.

Odgovori na sva ta pitanja ležala su stotinama milja daleko u San Rodalu i Dok Holidej je odjednom osetio kako se budi njegova stara priroda. Zaželeo je da što pre stigne u taj daleki grad u Meksiku.

Naravno, bilo mu je jasno da boravak u San Rodalu neće ličiti na piknik. Gotovo da je bio siguran da će biti gužve.

Vetar je iznenada dunuo i skoro skinuo šešir sa Dokovog lica. Vrata vagona iza njega su se otvorila i zatvorila. Koraci su mu se lagano približavali.

Dok je uklonio šešir i neprimetno se pomerio, tako da mu je „halo“ bio pri ruci. Bio je to čovek koga je video na peronu kako seče jabuku.

— Imate li nešto protiv da sednem ovde? — upitao je čovek.

— Sva mesta su slobodna — rekao je Dok mirno.

Čovek je imao lice nalik na pun mesec, a oči su mu nemirno poigravale. Kapljice znoja su mu orosile čelo.

— Ja sam Ralf Kej — rekao je neobično visokim glasom.

Dok Holidej je ignorisao pruženu ruku. Kejove oči, koje su sve do tada igrale kao na zejtinu, odjednom su se ukočile. Ipak, savladao se.

— Bilo mi je prilično dosadno тамо, u onom vagonu — rekao je pokazujući glavom u pravcu odakle je došao. — Pomislio sam da ni vi nećete imati ništa protiv društva, pogotovu što je do Lareda još daleko.

Dok je skinuo noge sa suprotnog sedišta.

— Ovo je slobodna zemlja. mister Keje — rekao je. — Svako ima pravo da radi šta želi.

— Imate li nešto protiv jedne partije udvoje?

— Nikako — osmehnuo se Dok. Iako mu se partner nije nimalo svidao, protiv igre, zaista, nije imao ništa. Čak je odjednom osetio kako ga nešto prijatno golica u prstima.

Kej je već podigao pokretnu ploču između sedišta, izvadio špil karata, promešao ih nekoliko puta, a zatim ih stavio na improvizovani stočić.

— Recite ulog — kazao je.

— Limit od pet dolara. Da li vam to odgovara?

— U redu.

Kej je ponovo promešao karte, a

zatim ih stavio pred Doka Holideja.

— Presecite. Ko izvuče veću, deli.

Dok je podigao kartu. Dama. Kej je okrenuo devetku. Dok je slegao ramenima i počeo da deli karte.

Pun mesec, koji se podigao iznad horizonta, omogućio im je da lepo vide predeo kroz koji su prolazili. Bila je to gruba, surova zemlja. Oštro grmlje meskrite, gomile kamenja i stena. Svuda je vladao savršen mir. To je bila zemlja na kojoj nijedan čovek nije živeo.

— Čovek bez konja nema nikakvih izgleda — prokomentarisao je Ralf Kej.

Dok Holidej ga je pogledao. Keju je kosa pokrivala čelo, a pogled mu je bio zaklonjen širokim obodom šešira nakrivljenog na jednu stranu.

Kej je polako spustio karte pored sebe. Dva keca. Tražio je pet dolara, kad je počelo deljenje i Dok ih je platio. Sada je i on spustio svoje karte. Kej je stavio pet dolara na sto.

Posmatrajući kartu koju je izvuкао, Kej se nasmejao zadovoljno. Zažmirio je malo i pogledao Doka.

— Izgleda da mi se sreća osmehnula, mister... kako ono rekoste da se zovete? Čini mi se da nisam dobro čuo vaše ime.

— Nisam ga ni rekao — odgovorio je Dok zagledan u svoju kartu. Podigao je za jedan inč i nasmejao se. — Kako bi bilo da povećamo ulog? — upitao je.

— Vi blefirate! Ne verujem da možete dobiti bolje karte od mojih.

Dok je polako položio kartu na sto.

Otvoreni poker je imao svojih draži, što se do poslednjeg trenutka sa sigurnošću nije moglo reći ko će da pobedi.

Još jedna Dokova karta bila je pokrivena.

Kej je oklevao. Posegao je rukom u džep i pivadio novac. Razmišljao je nekoliko trenutaka, a zatim odmahnuo glavom.

— Mislim da ste suviše dobri za mene. Da li mogu da vidim i drugu kartu?

— Za to treba da se plati — rekao je Dok i odgurnuo Kejovu već pruženu ruku.

Kej je slegao ramenima i osmehnuo se, trudeći se da izgleda dobro raspoložen.

— Izvinite — rekao je nekako suviše učtivo, što mu, očigledno, nije baš pristajalo.

Igrali su još neko vreme, a zatim je Kej odustao, jer je izgubio već priličnu svotu. Lagano je sakupio karte i vratio ih u džep sakoa. Spustio je drvenu ploču nazad, u ležište, i iz džepa izvadio jabuku.

— Otkud ste znali da idem do Lareda? — upitao je Dok iznenada.

Oštrica noža je sevnula u Kejevим rukama, ali, odmah zatim zarila se u jabuku.

— Čuo sam kad ste kupovali kartu.

— Aha. A da li možda čitate „Trubu zapada“? — nacerio se Dok.

Oštrica noža je ponovo zasekla jabuku.

— Ne umem da čitam — bio je odgovor.

— Čak ni cifre? Pet hiljada, na primer. Na dolare se odnosi, naravno.

Odbacivši jabuku, Kej je naglo skočio i zamahnuo nožem.

Međutim, Dok je reagovao munjevito. Uspeo je da zgrabi Kejovu ruku u kojoj je držao nož i da promeni putanju sečiva. Nož se zario u sedište.

Ali, ni Kej nije bio za potcenjivanje. Podigao je koleno uvis i raspalio Doka po ruci u trenutku kada je ovaj potezao revolver. Oružje je palo na pod, a Dok se zateturio u stranu.

Kej je skočio sa sedišta. U onom tešnom prostoru između klupa, teško je i bilo boriti se. Ipak, Dok je uspeo da povрати ravnotežu i da se okrene prema njemu. Morao je priznati da je za ovu godinu i nešto dana izgubio prilično kondicije. Uspeo je da se leđima osloni na naslon sedišta i tako dobio čvršći oslonac.

— Da vidimo sada boju tvoje krvi — rekao je Kej svojim visokim glasom, i počeo lagano da se naginje prema Doku.

Dok je pažljivo pratio Kejovu ruku u kojoj je držao nož. Oštrica noža, dugačka šest inča, opasno je svetlucala. Po načinu na koji je Kej držao nož, videlo se da je veoma vešt u baratanju njime.

Ralf Kej je opet zamahnuo, ali odjednom su proradili čuveni Dokovi refleksi. Kao mačka, bacio se u stranu. Oštrica noža je uspela da potkači samo njegov elegantni kaput i raseče mu peš, kao da je od hartije.

Okrenuvši se u mestu kao čigra, Dok je uspeo da dobije oštar zamah i svom snagom je raspalio Keja iza uha. Sledećim udarcem pogodio ga je u bubrege.

Nož je ispao iz ubičine ruke i kliznuo na pod vagona. Međutim, i Kej je bio brz. Munjevito se bacio na pod i uspeo da zgrabi nož, koji je već kliznuo ispod sedišta. Onako, oko sebe, odmakao se prilično od Doka, a zatim skočio na noge.

Disao je vrlo teško, osmeh na usnama mu je bio nervozan i bilo je nekog očajanja u njemu. Prebacio je nož u levu ruku i obrisao dlan desne o nogavicu pantalona. Zatim je vratio nož u desnu ruku. Obavio je to sve neverovatnom brzinom i već je ponovo zamahnuo prema Doku Holideju.

Dok Holidej je trepnuo ne skidajući pogled sa Kejovog lica. Pazi samo na njegove noge, opominjao je sebe. One će najpre reći kada će uslediti napad.

Kej je polako prilazio. U jednom trenutku je zastao i polako počeo da savija kolena. Spremao se za skok.

Zaljuljao se malo kad je voz ušao u krivinu, a zatim je jurnuo.

Dok se odbacio unazad i oštrica je fjučknula kroz vazduh. Zatim je naglo priskočio i zamahnuo rukom. Kejove oči kao da je prekrila neka magla.

Ben je zamahnuo ponovo. U tom času je Kej instinktivno podigao nož i vrh oštrice je ogrebao Doka po čelu. Krv se ukazala. Ne obraćajući pažnju na bol koji je osetio,

Dok je zgrabio Keja za zglob na ruci i počeo snažno da ga uvrće.

Ubica je podigao kolena s namerom da pogodi Doka u prepone, ali, Dok se tome nadao i vešto je izbegao udarac. Zatim je snažno nastavio da zavrće Kejovu ruku. Osetio je ubičin dah, koji ga je palio po licu, a znoj mu je oblio čelo.

U trenutku kada je osetio da se nož okrenuo u banditovoj ruci i da oštrica sada upire u Kejov stomak, Dok je snažno pritisnuo prema napred.

Osetio je kako oštrica noža prodi-re u meso, a zatim mu je topla krv prsnula po ruci.

U Kejovim očima se ukazao iznenaden pogled. Dok je povukao nož nazad a, Kej se sručio na sedište. Zatim je skliznuo na pod.

Pošto je obrisao oštricu o Kejove pantalone, Dok je sklopio nož i stavio ga u džep. Sagnuo se i uhvatio mrtvog bandita za noge. Dovukao ga je platformu vagona i snažno ga gurnuo. Telo se skotrljalo pored pruge i ostalo da leži nepomično.

Dok se vratio u vagon, potražio revolver, podigao ga i vratio u futrolu. Zatim se zagledao u mrlje sveže krvi, koje su se nalazile na podu vagona.

U tom času je sirena lokomotive otegnuto zapištala kroz noć.

Osetivši miris parfema, Dok je podigao pogled i ugledao par očiju, koje su ga posmatrale netremice sa ulaza u vagon.

Raf Mekli je namignuo lukavo.

— To je bio samo jedan — rekao je. — A biće ih još, mister Holideje. Biće ih mnogo...

III

Savivši dlanove oko usana u obliku trube, kondukter je otegnuto viknuo.

— Stajanje jedan sat! Odmor, jedan sat!

Trgnuvši se iz nemirnog sna, Dok Holidej je provukao prste kroz kosu i zatrepao, protežući ukočene zglobove.

Pogledao je na sat. Zatim je prišao prozoru i pogledao napolje. Bilo je deset sati izjutra, i Ostin je ležao pod nemilosrdnim sjajem vrelog sunca.

Znači, jedan sat odmora — osmehnuo se ironično. — Jedan sat za ubistvo, pa, to je i previše.

Njegove sive oči su pogledale prema natpisu, koji je visio iznad ulaza zgrade, koja se nalazila pored stanice: „Fonteneblo salun“.

Smešeći se, prišao je prozoru i tada ugledao kicošku priliku Rafa Meklija, koji je išao preko drvenog perona. Njegove oči od meke kože jedva čujno su tapkale po dascima.

Kada je Dok Holidej izašao iz vagona, reporter se nigde nije mogao videti. Vrućina je bila paklena, a usijani vazduh je polako treperio, dižući se iznad tla. Kondukter, koji je malo pre vikao, požurio je da se skloni u senku, brišući crvenom civanom maramicom znoj sa lica.

Klimnuo je glavom, kada je Dok Holidej prošao pored njega i rekao.

— Polazimo tačno u jedanaest, mister.

Na kraju perona, Mekli je stajao sa još trojicom i razgovarao nešto

ozbiljno. Učitali su, kada je Dok prošao pored njih. Ali, Doku nije promaklo da je svaki od te trojice nosio revolver u futroli nisko privezаноj uz desnu butinu.

Ušavši u salun, Dok je još uvek mogao da ih vidi u velikom salunskom ogledalu, koje je visilo iznad bara. Nešto su se objašnjavali sa Meklijem.

Njegovu pažnju poremetio je debeli barmen koji mu je prišao tog trenutka.

— Pivo — rekao je Dok.

Barmen je otvorio slavinu na buretu i penušavo piće je poteklo u čašu.

— Pakleno vruć dan — rekao je barmen.

— Jeste — odgovorio je Dok oduvajući penu sa vrha čaše. Zatim je potegao dug gutljaj hladnog pića. — Baš je vrućina — rekao je i ispraznio čašu dopola.

Barmen se nacerio lukavo. Imao je slomljen nos iskrivljen na jednu stranu.

— Još jedno? — upitao je.

— Može — odgovorio je Dok i bacio pogled na veliko ogledalo. Mekli i njegovo društvo više se nisu videli.

Dok Holidej je uzeo svoju čašu i krenuo prema jednom stolu u uglu. Seo je na stolicu, tako da je mogao da posmatra ulazna vrata. Odjednom, miris parfema mu je zagolicao nozdrve. Očekujući da ugleda Meklija, Dok se okrenuo.

Međutim, bila je to devojka.

— Jesi li sam? — upitala je. Izrez na njenoj zelenoj haljini bio je preterano dubok, tako da su joj se

videle skoro cele grudi. — Ja sam Roksi — rekla je napućivši izazovno usne, koje su bile bleštavo crvene od debele naslage ruža na njima.

— Drago mi je što sam vas upoznao — rekao je Dok ne obraćajući naročitu pažnju na nju.

Izvadio je sat iz džepa i uporedio ga sa velikim zidnim časovnikom na zidu iznad bara. Do polaska voza ostalo je još četrdeset minuta, pomislio je, ali, odjednom je osetio neku čudnu slabost u nogama. Nikako nije shvatio kako je to moguće. Doduše, posle dugog vremena, prvi put je popio dva piva, ali, to nije bio razlog da se oseća ovako. Sem, naravno, ako u to barmen nije umešao svoje prste. Samo kako, pitao se Dok. Video je praznu čašu... Valjda nije reskirao celo bure samo da njega onesposobi?

A zašto ne bi, pomislio je Dok. Za pet hiljada dolara može da kupi pola ovog kraja, a o pivu... mogao bi potocima da ga prosipa!

Prošlo je još nekoliko minuta i Doku je sad bilo sasvim jasno da je popio nešto što nije smeo. Nešto što ga je omamljivalo.

Roksi mu je blago položila ruku na rame i sela na stolicu pored njega.

— Izgledaš snažan momak... a? — rekla je, a ispod stola njeno koleno i dotaklo njegovo.

— Bilo bi bolje da odete, mađmoazel — govorio je Dok jedva držeći oči otvorene. — Ovde bi uskoro moglo da bude vruće.

— Mislite da bi moglo da bude gužve? — zakikotala se devojka.

Dok Holidej je klimnuo glavom.

— Oh, gužve su me oduvek privlačile — zacvrkutala je Roksi.

Dok Holidej je se s mukom nasmešio. Uhvatio je, uz put, pogled barmena i primetio kako se bez glasno ceri.

Roksi je podigla uvis dva prsta.

— Dva brendija, Džo! — doviknula je barmenu.

— Za mene, ne! — pobunio se Dok osećajući da ovo nije dobro za njega, ali, njegove reči su zvučale neubedljivo. Videlo se da mu je volja oslabila.

— Samo jedno piće za srećan put — rekla je Roksi molećivo, i povukla ga za ruku. Usne su joj bile otvorene, a jezikom ih je lizala. — Molim te...

Nagla se napred. Izrez na njenoj haljini još više se otvorio. Uхватила je Doká za ruku i prinela je svome vratu. Stavila je na mesto gde joj je, pod kožom, na vratu, tukla žila kucavica.

— Vidiš li — rekla je kikoćući se. — Tako si me uzbudio.

Tada im se približio barmen Džo noseći dve čaše sa brendijem. Stavio ih je na sto i nagnuo se nad Doka.

— Neka sam proklet, ako ovde ne postaje toplije nego što je na ulici — rekao je dvosmisleno.

Dok Holidej ga je sada već posmatrao sasvim belo. Da ga je video neko od starih prijatelja, prosto ne bi poverovao da je ovo onaj vispreni, duhoviti Dok Holidej, kome ništa nije moglo promaći.

Odněkud, izdaleka, do njega je stigla opomena njegovog razuma,

ali, veoma bleđa i skoro neubedljiva. Ovo mora da je neka klopka. Ta misao mu je okrzнула mozak, ali, to nije trajalo dugo. Posmatrao je tečnost u čaši koja se prsijavala bojom rubina. I, ni sam nije znao kako, tek, njegova se ruka pomerila sama. Dohvatio je čašu.

— U zdravlje — rekao je i iskapio je jednim gutljajem.

Piće je imalo prijatan miris. Bio je to dobar brendi. Dok je vratio čašu na sto, lupnuvši pri tom jače nego što je nameravao. Roksi se nasmešila.

— Polako — rekla je, a osmeh joj je postao širi.

Dok je sada već osetio kako ga slabost savladava. Podigao je ruku i nejasno primetio kako mu prsti drhte. Ledeni znoj mu je oblio čelo.

— Ne osećam se dobro — promrmljao je.

U tom trenutku, na vratima saluna pojavile su se tri senke. Sunce, koje je već odskočilo visoko, bacalo je jaku svetlost iza njihovih leđa, pa im se lica nisu dobro vide-la.

Dok Holidej se naprezao da im raspozna crte lica, ali, su one nestajale kao u magli. Onda je primetio neki čudan sjaj. To je svetleo metal njihovih revolvera.

Sat na zidu saluna počeo je da izbija časove, a taj zvuk je Doku ličio na tutnjanje parnog čekića po njegovom mozgu.

— Moram da izađem — promrmljao je, i s mukom se podigao na noge. U brendiju je bila droga, još je umeo toliko da shvati.

— Ovuda — rekla je Roksi i povela ga prema jednoj zavesi.

Njegovi protesti nisu imali nikakvog dejstva na nju, a nisu bili naročito ubedljivi. Mišići kao da su mu ostali bez trunke snage, jedva se držao na nogama, a pred očima mu je sve igralo.

Jedva se držao na nogama hodnikom udarajući o zidove, sve dok Roksi nije otvorila jedna vrata i uvela ga u sobu. Zatim je i sama ušla i zaključala vrata iznutra.

Dok Holidej je napravio tri nesigurna koraka prema drugim vratima, ali se, na kraju, sapleo o nogu kreveta. Roksi se zakikotala.

— Ona trojica traže tebe, zlato? — rekla je, a da je Dok bio bistriji, shvatio bi da je ona to odavno znala.

— Aha — promrmljao je trudeći se da digne glavu sa jastuka na koji je pao. Pokušao je da ustane, ali je ponovo pao na lice.

Nekako smešno je iskrivio glavu tražeći pogledom devojkę.

— Kućko! — opsovao je. — Šta si mi to stavila u piće? Ne mogu ni da se pokrenem...

— Ne brini, dragi. — nasmejala se devojkę. — To će izvetriti za desetak minuta.

Doku je izgledalo da njen glas dolazi odnekud iz daljine. S mukom je okrenuo glavu malo jače i pogledao je.

Roksi je podigla suknju sve do struka. Za njenim pojasom je nešto zablistalo. Lagano je izvukla komad sjajnog metala. Bila je to igla, duga kao oštrica najdužeg noža. Bar se tako činilo Doku.

— Ali, kad droga bude izvetrila, tebi će ionako biti svejedno — rekla je spuštajući suknju.

Dok Holidej je osetio nešto hladno kako mu se spušta niz kičmu, a koža mu se naježila. Droga je, izgleda, već, stvarno, počela da slabiti i sad je malo bolje shvatao stvari oko sebe.

— Hoćeš da me ubiješ, zar ne? — progovorio je teško.

— A zašto ne? — odgovorila je Roksi zadihano. — Sa novcem, koji dobijem za tvoju kožu, moći ću da se oslobodim ove bede. Imaću sve što mi treba, oblačiću se kao dama. Živeću u vlastitoj kući, imaću poslugę... Neće više biti odlazaka u krevet sa pijanim propalicama!

— To nije tako jednostavno — progundao je Dok trudeći se da se odupre dejstvu droge. — S tim nećeš moći da živiš tek tako...

Roksi se lagano okrenula prema njemu.

— Moći ću, moći ću, to bi ti trebalo dobro da znaš, lovče na ucene.

Zastala je tačno iznad njega i jezikom liznula usne.

— Oduvek sam se pitala, kako to izgleda ubiti čoveka. I moram priznati, prilično sam uzbuđena.

Kleknula je pored kreveta i prislonila svoje lice uz njegovo.

— Poljubiću te pre toga — rekla je. — Želim da osetim tvoju reakciju kad budeš umirao.

Dok nije skidao pogled sa duge igle. A onda, stisnuvši zube, zamahnuo je svom preostalom snagom i odgurnuo iglu u stranu. Zatim je jednim trzajem podigao noge i gurnuo Roksi izbacivši je iz ravnoteže.

Tada je već osećao da mu se snaga prilično vratila. Zgrabio je devojku za ručni zglob, oborio je na pod, a zatim se bacio preko nje. Iako je bio svesniji, disao je teško, a još uvek mu je sve igralo pred očima.

Za to vreme, ulazna vrata su se sva tresla pod snažnim udarcima. Neko je, očigledno, želeo da prodre u sobu.

— Ni reč da nisi pisnula — zapretio je Dok uhvativši devojku za vrat. — Zadaviću te.

Lupanje na vratima se nastavilo.

— On je živ! — ipak je vrisnula Roksi pokušavajući da se izvuče ispod Doka, koji je i ovako ošamućen, ipak, bio jači od nje.

Dok je raspalio po bradi i devojka je umuknula. Zatim se s mukom podigao na noge.

Kada je krenuo prema drugim vratima, imao je utisak da su mu noge od gume. Otvorio je vrata širom i zateturao se u paklenu vrućinu ulice.

Sporodna ulica na koju je izašao, bila je uska i pusta, a njemu je još uvek sve igralo pred očima.

Čudna lomljava nekog drveta iza njegovih leđa naterala ga je da ubrza korak koliko je mogao. Ali, zapeo je o jednu praznu metalnu kantu, a zatim je snažno lupio o zid jedne kuće. Naslonio se leđima o njega, povukavši se u senku koju je bacala zgrada. Iako mu je svest postajala sve bistrija, još uvek je disao teško.

U tom času je Roksi zavrištala.

Kučka! Trebalo je da je udarim jače, pomislio je Dok i odjednom je

osetio kako mu se snaga naglo vraća.

Duboko je udahnuo vazduh i primetio kako mišići počinju da mu se bude. Raspalio je sam sebe po obrazu. Roksi je govorila istinu. Efekat droge je trajao petnaestak minuta, ali je piće još uvek bilo u njegovom stomaku. Osećao je muku i potrebu za povraćanjem.

Još jednom je duboko udahnuo, a zatim krenuo ulicom. Najzad je stigao do ugla glavne ulice i oprezno provirio iza kuće.

Video je voz, koji je stajao na stanici, a prozori na vagonima su bleštali pod zracima sunca. Dva momka na lokomotivi uklanjala su cev, koja je vodila od rezervoara za vodu. S mukom je izvlačio sat iz džepa, a nekoliko kapljica znoja sa lica, kanulo mu je na staklenu površinu.

Deset i trideset.

Napravio je nekoliko koraka i skamenio se. Pred sobom je ugledao čoveka sa „sačmaricom” u rukama.

Ne oklevajući, Dok se okrenuo i potrčao, a u trenutku kada je stigao do ugla stanice i bacio se u zaklon, iza njega je grmnula puška.

Naboji sačme, ispaljeni prema njemu, pozabadali se se u ugao kuće, samo delić sekunde pošto se Dok našao u zaklonu.

Nije bilo druge nego da krene suprotnom stranom, kroz sporednu aleju. Izvukao je „kolit” i skočio iza jednog starog bureta za kišnicu. Tu se malo primirio.

Veoma brzo čuo je oprezne korake kako mu se lagano približavaju. Pomerio se samo malo i za trenutak

provirio iz zaklona. Prema njemu su išla dva čoveka sa revolverima u rukama.

„...neće biti potrebno ni prstom da maknem...drugi će to učiniti...” odjednom se Dok setio reči Rafa Meklija. Savršeno mu je veroval. Jer, Dok je znao da niko nije bio imun prema sumi od pet hiljada dolara, čak ni jedna salunska devojka, koje su, u većini, umele da budu veoma velikodušne i mekog srca. A kako tek izgleda s ove dve barabe, koje su mu se sad približavale?

Onaj malo pre je u rukama imao „sačmaricu”. Njemu je umakao, ali s druge strane, kojom je želeo da se dokopa voza, približavali su se sad ova dvojica sa revolverima.

Zaklonjen tačno na sredini puta između njih trojice, Dok nije mogao da učini ništa drugo, sem da čeka, dok je sunce lagano klizilo po nebeskom svodu kloneći se zapadu.

Vreme je proticalo polako. Koliko će još sekundi trebati da prođe dok se banditi ne pojave pred njim, pitao se. A možda...možda nisu shvatili gde je, ponadao se. U protivnom, nikakvih šansi neće imati.

Na svega desetak stopa od sebe, Dok je ugledao jedna otvorena vrata. Pretpostavljao je da je to kuća u kojoj su stanovali železničari, jer je bila skoro uz samu železničku stanicu. Čudio se samo kako do ovog trenutka nije primetio ni ovoliko kućerinu, a kamo li vrata na njoj.

Međutim, da bi stigao do tih vrata, bilo mu je jasno, moraće bar za sekund-dva da se nađe na brišanom prostoru gde će biti odlična

meta njihovim mecima. Ali, ni ovde nije mogao da ostane. Za nekoliko sekundi oni će ga svakako otkriti.

Skupivši svu snagu, Dok Holidej je iskočio iz zaklona i, kao divlja mačka, u skokovima se približavao vratima. Uz put je pripucao iz revolvera. Jedan bandit je izgubio revolver, kad ga je metak pogodio i okrenuo ga u krug.

Drugi je otvorio vatru. Metak je prosvirao kroz Dokov šešir ostavljajući rupu za uspomenu na ovaj susret kome se nije obradovao.

Ali, obradovao se donekle, kada je uspeo da uleti kroz otvorena vrata. Svom snagom je potrčao uz stepenice. Za njim je grmelo i praštalo, a meci su udarali o kamene zidove i odbijali se sa jezivim fiju-kom.

Banditi su već stigli pred kuću i pucali u otvorena vrata. Dok Holidej je čuo kako meci dobuju po drvenom dovratku i njihove tupe udarce po zidovima.

On je već bio na spratu. Tek tada je uspeo da se osvrne oko sebe. Zidovi su bili goli i ispucali na mnogim mestima. Vrata jedne sobe bila su otvorena, ali je prostorija bila prazna. Tako je bilo i sa susednom, koju je Dok odmah ugledao. Kuća je, očigledno, bila napuštena.

Dok je oprezno prišao prozoru u sobi i kroz prljavo staklo provirio na ulicu.

Prizor, koji je ugledao nije bio nimalo prijatan. Imao je više goniča nego što je pretpostavljao. Desetak ljudi ispunilo je aleju i svi su gledali prema kući živo gesti-

kulirajući, a svi su u rukama držali oružje, ko pušku, ko revolver.

Dok Holidej je oprezno prišao drugom prozoru, na kojem nije bilo okna i provirio napolje. Sada je mogao da čuje njihove glasove, ali, nije mogao da razume o čemu su razgovarali. Međutim, bilo je jasno da govore o njemu i da će uskoro doći ovamo.

Ono što ih je zaustavilo da ne uđu odmah za njim, bio je životinjski strah, to je Dok znao. Strah, koji je u tom času i on sam osećao. Bilo je to prirodno osećanje proisteklo iz nagona za samoodržanjem. Niko ne želi da umre, bio on bandit ili pošten čovek, to svi ljudi znaju. Međutim, u ovoj situaciji mogao je da preživi samo onaj ko je umeo taj strah da savlada i da mirno gleda smrti u oči. Dok je to umeo uvek.

Nekoliko trenutaka stajao je tako, a onda je čvrsto stisnuo usne i pošao prema vratima. Kleknuo je iza drvene ograde stepenica i naslonio revolver na jednu prečagu. Sa tog mesta i iz tog položaja imao je odličan pogled na vrata. Sad je već bio smiren. Prvi čovek koji se bude pojavio na vratima zažaliće zbog svoje hrabrosti.

Odjednom, tamna senka pojavila se ispred vrata čiji je dovratak bio izrešetan mecima. Dve sjajne cevi „sačmarice“ polako su se promolile unutra. U sledećem trenutku, krupna bikovska prilika pojavila se u okviru vrata.

Dok Holidej je povukao obarač.

Dug plamen iz revolvera sevnuo je u polutami, koja je vladala u

unutrašnjosti kuće, i u odsjaju tog plamena, Dok Holidej je jasno video par očiju, koje su ga posmatrale. Čovek je bio pogođen u grudi i, u trenutku dok je padao, cev njegove „sačmarice“ se podigla uvis. Prst mu je refleksno povukao oba obarača i naboji iz obe cevi prosto su razneli tavanicu. Gips i malter počeli su da zasipaju pod kao konfete.

Ispustivši svoje oružje, čovek se skljkao na ulicu. Dok je obrisao znoj sa čela i namrštio se. Nije bilo nikakvog uživanja u tome da se ubije jedan čovek.

Doku Holideju uvek je bio odvratan osećanje, koje ga je obuzimalo kad god je bio primoran da nekoga ubije, a bio mu je mučan pogled na vrhove čizama podignutih uvis. I, sada se osećao neprijatno. Video je suviše mrtvaca u svom životu.

A onda su, odjednom, vrhovi čizama u koje je malo pre gledao, nestali. Pretpostavio je da su ostali napadači odvucli svog prijatelja.

Dok Holidej se nije micao s mesta. Znao je da će se pojaviti novi napadač. I, stvarno. Već sledećeg trenutka, jedan revolver je počeo da sipa paklenu vatru prema vratima, a odmah zatim i u unutrašnjost kuće.

Iverje se cepalo sa drvenih stepenica na čijem je vrhu još uvek bio Dok Holidej. Revolver mu se ni za milimetar nije pomerio u ruci.

Ovi su, očigledno, rešili da ovde dovrše stvar, pomislio je Dok kada se poput munje jedan čovek ubacio u hodnik, kroz otvorena vrata.

Dok Holidej je opalio samo jednom, i metak je stigao čoveka u pola skoka. Kad se napadač sključkao na pod, usne su mu još uvek bile razvučene u osmeh s kojim je ušao u kuću, ubađen u svoj uspeh. Samo, taj osmeh je sada postao krvav. Banditove oči su počele da se prevlače nekom maglom, a zatim je ispustio svoj poslednja uzdah.

Treći čovek bacio se iza njegovog mrtvog tela, koje je ostalo u sedećem položaju, naslonjeno na zid pored vrata. Nije se tu dugo zadržavao. Ustao je i skočio u tamu, ispod stepenica, pucajući istovremeno prema njihovom vrhu. Meci su bušili rupe u ogradi pored stepenica i prolazili opasno blizu Doka Holideja. Ali, on se nije ni pomerio s mesta. Rešio je da ide na sve ili ništa, bar na ovoj stranici.

U tom času je i četvrti čovek uleteo na vrata i počeo da trči uz stepenice, pucajući i dalje.

Nagnuvši se unazad, Dok Holidej je opalio, a metak je napravio rupu u čovekovom čelu. Kao da mu se treće oko odjednom otvorilo na glavi. Začula se tutnjava, kada je telo bandita počelo da se kotrlja niz stepenice.

Dok Holidej se uspravio u času kada je bandit ispod stepenica opalio novi hitac prema njemu. Kroz jednu od rupa u drvenom podu, video je plamen revolvera. Oborio je cev „kolta“ naniže nišaneći u nevidljivu metu.

Grmnuo je pucanj izačuo se vrisak. Do tada nevidljivi neprijatelj isteturio je iz svog zaklona, držeći

obe ruke na vratu. Kroz prste mu je tekla krv.

Čovek je napravio još nekoliko koračaja, a zatim pao.

Nastala je tišina. Nervi su bili napeti do pucanja. Barutni dim se dizao uvis i štipao nozdrve. Dok je pokušao da misli na nešto drugo, da bi se smirio, ali, bes je ključao u njemu.

— Prokleti pacovi — progundac je puneći ponovo svoj „kolt“.

Koliko li ih je dosada ubio? Četvoricu? Koliko se sećao, bila su šestorica. To znači, ostala su još dvojica. Njihovo oklevanje se lako moglo razumeti. Koji bi čovek imao toliko nerava da prisustvuje ovakvoj pogibiji, pa da hladnokrvno krene za svojim prijateljima, sa možda jednom šasnom, da se ispruži pored njih?

— Nećeš se izvući odatle, lovče na ucene! — zauriao je jedan glas spolja.

Znači, nameravaju da čekaju, zaključio je Dok Holidej. Prišao je prozoru s druge strane i bacio pogled na glavnu ulicu Ostina. Video je bandite. Osim one dvojice u aleji, još nekoliko ih se nalazilo u zaklonima pored stanice.

Voz je još uvek stajao na peronu, a okna na vagonima su blešala. Za svega nekoliko minuta, voz će krenuti na jug, pomislio je Dok. Ako se tada ne bude nalazio u vozu, njegovi izgledi da preživi, biće sasvim neznatni, bilo mu je jasno.

Trudeći se da misli hladno, Dok Holidej je podigao glavu. Kroz oštećenu tavanicu su se probijali zraci sunca. Tu, na vrhu stepenica nalazila se jedna lođa koju se spu-

šao krov dosta nisko. Očigledno, neki hir nepoznatog arhitekta, ali, Dok ga je sada blagosiljao.

Više nije oklevao. Bio je dovoljno visok da je mogao da dohvati crepove i odmah je počeo da ih skida, jedan po jedan, trudeći se da bude što tiši.

— Uhvatićemo te, Holideje — zaorio se glas sa ulice.

— Samo napred momci! — uzvatio im je Dok okrenuvši se ulaznim vratima.

Naravno, to je bio blef, da bi dobio u vremenu. I stvarno, na ulici se čulo neko komešanje.

Za to vreme, Dok Holidej se uhvatio obema rukama za drvene grede, koje su nosile krovnu konstrukciju i podigao se naviše. Crepovi su zaškripali pod njegovim nogama, ali, nisu popustili.

Za trenutak se, ipak, morao pojaviti na krovu u svoj svojoj veličini i bio je svestan da je tada bio odlična meta banditima. Ali, oni kao da se nisu snašli i on je dobio vremena da se ponovo sagne i zakloni se iza dimnjaka.

Tek tada, sa ulice se zaorio glas.

— Tvor hoće da brisne!

Koraci su zadobovali po drvenom stepeništu. Sada je Dok imao bar toliko vremena da pretrči kratko rastojanje do ivice krova. Međutim, primetili su ga banditi koji su stajali na peronu. Potrčali su prema zgradi na čijem je krovu bio, i gde su mu napadači već biti za petama. Psovali su i cerekali se, dobacujući mu svakojake uvrede.

Nemajući drugog izbora, Dok Holidej je obuhvatio oluk rukama i nogama, i počeo da se spušta niz kuću.

Banditi su bili već vrlo blizu. U jednom trenutku, Dok je zastao. Koliko je vremena prošlo od kako je ušao u ovu kuću, zapitao se. Minut, ili dva? Ili možda deset minuta? — To sada nije mogao da zna.

Njegovu dilemu razrešio je kondukter, koji je već stajao pored voza.

— Svi putnici za Santa Fe neka uđu u voz — ponovio je nekoliko puta.

Dok Holidej je pogledao napred. Odmah pod njim, nalazio se krov javne štale. Banditi su prilazili sve bliže. Dok se iz sve snage odbacio i poleteo kroz vazduh. Tupo je udario u krov štale i skotrljao se niz ulicu. Imao je sreće da se dočeka na noge.

U trenutku kad je potrčao prema stanici, učinilo mu se da već vidi naslov u sutrašnjim novinama: „Dok Holidej ubijen u okršaju, u Ostinu.”

— Do đavola — promrmlija je. — To zadovoljstvo vam neću pružiti.

Potrčao je iz sve snage. Znao je da ne sme da izgubi taj voz. A zatim je do njegovih ušiju dobro dobro poznati zvuk. Para je prošikljala kroz ventile, a točkovi lokomotive su počeli da se okreću.

Voz je napuštao stanicu.

Meci su zujali oko njega, a svaki od njih je nosio poruku smrti. Topao vetar mu je očešao obraz, a sledeće tane mu je probilo rukav na sakou. Osećao je kako mu nestaje dah. Šta mu je još uvek davalo snage da trči, ni sam nije znao.

Samo još malo — bodrio je sebe, što se pokazalo kao veoma do-

bro, jer je u dva-tri skoka stigao do platforme poslednjeg vagona. Zgrabio je gvozdenu šipku na kraju vagona i čvrsto je stegao obesi-vši se o nju. Noge su mu se vukle po pragovima i tad je prvi put pomislio da neće uspeti.

Do đavola — opsovao je u sebi. To se neće dogoditi! Napregao je svu svoju snagu i podigao je noge, tako da je izgledao kao da se sklupčao. Najzad je osetio metalni stepenik pod stopalama.

Samo zahvaljujući svojoj neverovatnoj elastičnosti, uspeo je da se prebaci na platformu i ostao tamo da leži jedva dišući.

Tek kada je uspeo da malo predahne, pogledao je niz prugu. I banditi su trčali za vozom, ali, bez ikakve šanse da ga stignu. Kako je voz ubrzavao, oni su postajali sve manji i manji dok i on i, i Ostin, nisu ostali u daljini. Samo je još sunce peklo s usijanog plavog neba Teksasa.

Ustao je s mukom i ušao u potpuno prazan vagon. Seo je na jedno sedište i naslonio se na drveni naslon. Zaista je bilo čudno, što je još uopšte živ.

IV.

Snažni zubi požuteli od nikotina gladno su se zabadali u veliki sočan biftek koji je bio okružen brdom prženih krompira. Dok je žvakao, Sem Mek Rej je zadovoljno brundao, a zatim se okrenuo i bacio pogled prema ogledalu, koje je visilo na zidu pored ćelija.

U tom ogledalu baš nije moglo mnogo da se vidi. Sve je bilo upr-

ljano od muva i prljavo od ko zna čega sve, jer niko nije zapamtio da se neko bavio još i time, da pere ogledalo.

Sem se nasmejavao samom sebi, a usne su mu se skrivile pod slomljenim nosom. Čudno, on nikad nije bio srećan, a uvek se smešio.

Baš zbog te njegove osobine, svi su ga zvali Nasmejani Sem. Ono „Nasmejani” već su upotrebljavali kao njegovo prezime. I to je, verovatno, bio jedini šerif na Divljem zapadu, koji je nosio tako simpatičan nadimak.

Zvezda, koja je bila prikačena na njegovu jaknu od jelenske kože, donosila mu je trideset dolara mesečne plate, krov nad glavom i ništa više. Možda je zato sve češće razmišljao kako da dođe do više novca. Starost se približavala, pa ne bi bilo zgoreg...

O tome je razmišljao i sada dok je ručao, a i kasnije kada je pljunuo na metalnu zvezdu i počeo da je glanca rukavom.

Pomakao je zvezdu malo dalje da je bolje vidi i učinilo mu se da su njegova nastojanja ostala sasvim bez uspeha. Metal je bio izgreban i zarđao na nekim mestima, pa je bilo očigledno, da nikad više neće zablistati.

Isto je tako bilo i sa starom šerifovom kancelarijom. Nekada su njeni zidovi bili čisti i sveže obojeni, a sada se boja ogulila i na nekim mestima videle su se drvene grede. Ništa više nije bilo kao ranije.

U tom času se iz daljine začuo pisak. Znači, dva i petnaest je, po-

mislio je šerif, jer obično, u to vreme bi voz ulazio u hjustonsku stanicu.

Stavivši na glavu svoj „stetson“, koji je odavno izgubio svaku boju, Mek Rej je izašao iz kancelarije i seo na stepenište.

Izvadio je iz džepa cigaret-papir i nasuo na njega nešto duvana. Veštim pokretom zavio je cigaretu, a zatim kresnuo šibicu. Svojim sivim očima pažljivo je posmatrao kompoziciju, koja se približavala, a ubrzo se i zaustavila skoro pred njim.

Putnici su silazili. Nekima je Hjuston bio odredište, a neki samo da protegnu noge, dok lokomotiva ne uzme vodu i ugallj. Šerif nije obraćao posebnu pažnju ni na koga, sem na jednog elegantnog bledunjavog kicoša.

U stvari, bio mu je smešan kicošev elegantni šešir s uskim obo-dom. Štap od trske, koji je kicoš nosio u ruci, šerifu se učinio besmislenim. Međutim, sam kicoš mu nije izgledao kao budala. Osim toga, taj napudrovani momak, uputio se pravo prema njemu... Ni sam nije znao zašto ali, odjednom, šerifu se učinilo da mu je zamirisao novac.

Mek Rej je ustao i uspravio se u punoj visini, pre nego što je kicoš stigao do njega. Bez ijedne reči, zajedno su ušli u kancelariju.

— Ja sam Raf Mekli — predstavio se došljak, vadeći iz džepa neke novine. — Radim za ovaj list. Pročitajte ovo šerife.

Spustio je „Trubu Zapada“ na šerifov sto.

Sem Mek Rej je uzeo novine i

pročitao napis o raspisanoj nagradi za ubistvo Doka Holideja, a zatim ih nemarno bacio na sto.

— Pa? — pogledao je u kicoša.

— Dok Holidej se nalazi u ovom vozu — rekao je.

Mek Rej se trgnuo i kroz prozor pogledao prema peronu.

— Jeste li sigurni? — upitao je.

— Sasvim. Ja lično garantujem za isplatu ove nagrade. Evo šta bih želeo da vi uradite, šerife... Ja...

— Polako! — šerif je nogom zalupio vrata kancelarije, a zatim je dunuo ogroman oblak dima prvo u Meklijevo lice.

— Mislite li da ja mogu jednostavno da odem tamo i ispalim nekoliko hitaca u njega? — upitao je. — Ovo ovde je šerifska zvezda, ako je dosada niste приметили i meni je trebalo deset godina truda da dođem do nje.

— Ona vam daje izvesna ovlašćenja — rekao je Mekli otežući. — Zbog vas sam i došao ovamo, a ne u salun da zavirujem ljude. Pretpostavimo sada da ga ja optužim za pokušaj ubistva... ili za ubistvo. Šta biste vi uradili?

— Mislite li da bih ga ubio? Ne bih! Možda da ga strpam u ćuzu? E, to već može. Dakle, recite, kakva je ta vaša optužba?

Raf Mekli se nagnuo prema šerifu, a njegove plave oči su zaigrale.

— Nemojte zaključavati ćeliju u koju ga smestite. Navedite ga da pokuša da pobegne, a zatim — pokazao je rukom kao da okida revolverom — smaknite ga. To je sve u skladu sa zakonom. Tako ne-

ćete prekršiti nijedan propis, zar ne?

— Do đavola, zaista mi ne treba mnogo vremena da se odlučim — rekao je sarkastično šerif. Zatim je uzeo svoj opasač sa revolverom, koji je visio na zidu. Proverio je da li je oružje napunjeno, a onda je prišao prozoru i zagledao se na ulicu.

— Prokleti pomoćnici — rekao je. — Nikada nisu tu, kad su mi potrebni.

— Plašite se Doka Holideja — podsmehnuo se Mekli.

— On ima dobru reputaciju, to, valjda, znate — odgovorio je šerif preko ramena.

— Ali, vi imate zvezdu.

— Aha!

Mek Rej je natmureno pogledao u šerifsku zvezdu, koja mu je bila prikačena na levoj strani grudi. Okrenuo se, zatim i prišao stolu iz čije je fioke izvadio jednu bocu s viskijem. Potegao je popriličan gutljaj.

— Lova je sigurna, rekli ste? — upitao je.

— Nema da brinete — rekao je Mekli zadovoljno. — Imaćete novac već prekосуtra.

Mek Rej je uhvatio kvaku na vratima. Informacije, koje je dobio ne bi smele da omanu.

— U redu — rekao je i izašao na ulicu.

Stojeći na prozoru kancelarije, Mekli je posmatrao šerifa koji je išao prema vozu. Nasmešio se pakosno posmatrajući predstavnika za kona. Pa ipak, u isto vreme je i zaudio šerifu, što je bio spreman da preuzme toliki rizik.

Napolju je sada već bila savršena tišina, samo su šerifovi koraci tupo odjekivali peronom. Jedna beba je zaplakala u čekaonici, a zatim se čulo kako je majka umiruje.

Šerif je išao dalje. Ni u jednom trenutku, osmeh mu nije silazio s lica. Nisu ga uzalud zvali Nasmejani Sem. Stigao je već do vagona i ušao unutra. Toliko je Mekli mogao da vidi sa svoje osmatračnice.

Međutim, nije mogao da zna šta se motalo po šerifovoj glavi. A on je sve vreme razmišljao o tome kakvu optužbu da izmisli. Možda je trebalo da pita onog kicoša? Nije čak pitao u kojem se vagonu nalazi Holidej.

Psujući u sebi svoje pomoćnike, koji su se negde izgubili, šerif je oprezno osmatrao lice u vagonu. Zatim je ušao u sledeći vagon i odjednom naglo zastao.

Sva sedišta bila su prazna, osim jednoga. Visoki čovek tamne kose i mrkog izraza lica odmerio ga je ledenim pogledom.

Bilo je sigurno trideset stepeni u hladu, a šerif se ipak stresao od jaze, koja mu je odjednom kliznula niz kičmu.

Dok je koračao prema usamljenom putniku, imao je osećaj da hoće da prema vešalima. Ipak se malo pribrao i bezbojnim glasom obratio se čoveku.

— Dok Holideje, uhapšeni ste!

— Zbog čega? — upitao je Dok Holidej ne pomerivši se s mesta.

— Napad na Rafa Meklija.

Prezriv osmeh, koji se pojavio na licu Doka Holideja, jasno je šerifu stavio do znanja kako je primljena njegova optužba. Njegove ledene oči ponovo su se upile u šerifovo lice.

— Znači, Mekli je kupio tvoju značku, šerife?

— Hoćeš li poći bez protivljenja?

— upitao je šerif i osetio kako mu obrazi bukne.

— Sa protivljenjem ili bez nje-ga... ostajem ovde.

Pet hiljada dolara... Mek Rej je zamislio svežnjeve novčanica na svom stolu u kancelariji. Koliko godina bi morao da radi da bi zaradio toliki novac? Ne, ne, ma koliko radio, nikada toliko ne bi uspeo ni da vidi, a kamoli da ga dobije.

Razmišljajući o tome skoro da je mogao da oseti miris novčanica u svojim nozdrvama. Valjda je zbog toga muñjevitio krenuo rukom prema revolveru.

Ali, u tom pokretu se skamenio, kada je ugledao tamni otvor kolta uperen u svoj stomak.

— Ostavi svoju gvoñduriju na miru — rekao je Dok nemarnim tonom, kao da mu daje dobronameran savet.

Dokov pokret, kojim je izvukao revolver, šerifovo oko nije uopšte registrovalo i to je, valjda, učinilo da istog trenu oseti neke čudne grčeve u stomaku. Samo lak pokret kažiprsta ovog revolveraša biće dovoljan da ga pošalje u večita lovišta, pomislio je.

Sem Mek Rej je polako odmakao ruku u stranu.

— O kej, mister, ova partija je tvoja — rekao je. — Okrenuo se i bez ijedne reči više, izašao na suncem obasjani peron.

Naravno, o svemu što je doživeo, imao je svoj zaključak. Dok Holidej je budala, inače bi ga sigurno sredio bez oklevanja. A sa budala-

ma se može izaći na kraj jedino lukavstvom. On, Mek Rej je o sebi mislio da je veoma lukav.

Prešao je preko perona, ubrzao korak i bukvalno uleteo u svoju kancelariju.

— Šta je, nema zatvorenika? — frknuo je Mekli.

Šerif je zgrabio bocu sa viskijem, potegao dug gultjaj, a zatim pažljivo odmerio kicoša.

— Ohladićemo ga, ne brinite za to. Moji momci će ga već srediti. — I nehotice je pokazao rukom na stomak. — Oni su mladi i ne plaše se pogrebnika. Kada čovek stigne u moje godine, počinje da se pribojava smrti.

Mekli je klimnuo glavom, ali nije smeo da pokaže koliko je besan.

— U redu — rekao je. — Kako vi kažete.

— Oni bi trebalo da su u „Srebrnoj podvezici” — rekao je šerif. — Najbolje je da pođem da ih potražim.

Šerif je izašao, a Mekli je pljunuo za njim. Zatim je izvadio svoju zlatnu tabakeru. Liznuo je kraj mirišljave cigarete i zapalio šibicu. Bilo mu je jasno da ovde neće biti nikakvog hapšenja. Očigledno, Dok Holidej neće dozvoliti da ga srede tako lako.

— Ipak, umrećeš, barabo kockarska — progundao je besno. — Već sam napisao vest o tvojoj smrti.

Štapom od trske gurnuo je vrata, a ona su se širom otvorila. Raf Mekli je izašao na glavnu ulicu i odmerio grad jednim pogledom. Prljavo, prašnjavo naselje, pomislio je otresajući nevidljive trunčice prašine sa svojih pantalona.

Zastao je malo i pogledao prema salunu. Video je šerifovu glomaznu priliku kako ulazi kroz pokretne vratnice. Lupio je štapom o zemlju, a zatim pogledao na sat. Nasmešio se.

Dva snažna momka izašla su iz „Srebrne podvezice“, a na njihovim grudima sijale su metalne značke.

Šerifovi pomoćnici. Mladi i željni novca, krenuli su lagano prema stanici popravljajući uz put svoje opasake.

Bilo je tiho i pakleno toplo. Mekli je lagano duvao oblačice duvanskog dima praveći od njih savršene kolutove.

Preko puta, ulice, tačno naspram njega, nalazila se berbernica. Kroz njen izlog se, očigledno, morala odlično videti stanica. Uputio se tamo i seo na jednu stolicu odakle je imao dobar pregled situacije. Zagledao se prema vozu, koji je nepomično stajao na gvozdenim šinama.

— Brijanje! — rekao je berberinu, koji mu je žurno prišao i začuđeno ga pogledao. Mekli je već bio glatko izbrijan.

Dok Holidej je zapalio cigaretu. Kada bi samo ovaj voz već jednom krenuo, pomislio je. Nije imao nimalo želje da opet krene u neku pucnjavu.

Podigao se malo sa svoga sedišta i pogledao na ulicu. Hlajton je bio đavolski miran što, to je dobro znao, nije obećavalo ništa dobro.

Osim toga, bilo je uznemirujuće i to, što nigde nije bilo kicoša Meklija.

Odjednom, na peronu su se začuli koraci.

Dok Holidej je stao kraj prozora i pogledao napolje. Dva mladića visoka i snažna, dolazila su prema njemu. Na grudima su im blistale značke šerifovih pomoćnika. Njihove duge senke lako su klizile ispred njih.

Dok Holidej se odmakao u unutrašnjost vagona, tek toliko da ga ne vide. Sačekao je da se približe, a onda je krenuo prema drugom kraju vagona i tiho otvorio vrata. Spustio se na zemlju s druge strane i stao. Sada ga je kompozicija delila od šerifovih pomoćnika.

Da bi ih bolje video, čučnuo je i pogledao ispod kompozicije. Međutim, i sad je video samo njihove noge. Zastali su pred vratima vagona.

— Hajdemo po njega — rekao je jedan.

Drugi je samo nešto promrm-ljao. A zatim su ušli u vagon.

Sagnuvši se nisko, Dok Holidej je krenuo duž kompozicije. Zatim je čučnuo i zavukao se ispod vagona. Ostao je miran i pažljivo osluškivao. Kap ulja mu je pala na obod šešira, a on se osmehnulo. Moraće da ga da na čišćenje, čim stigne u San Rodal.

Pomakao se malo napred i okrenuo na desnu stranu. Na koloseku pored njegovog, stajala je jedna stara lokomotiva za koju su bili prikačeni teretni vagoni. Pored vagona nalazio se ogroman silos. Iz njega su iznosili džakove i tovarili ih u vagone. Pored jednog vagona

tačno naspram Doka, čučao je neki čovek i udarcima čekića ispiti-vao točkove.

Da li ga je čovek primetio, pitao se Dok. izgledalo je da nije, da je suviše zauzet svojim poslom.

U tom trenutku, čuo se tup udar i Dok se okrenuo. To su dva para nogu iskočila iz poslednjeg vagona. Koraci su krenuli duž kompozicije zaustavljajući se pored svakog vagona.

Zatim je ugledao dva para nogu kako promiču pored njega. Posle nekoliko metara su zastali i tada je začuo uzvik jednog od pomoćnika.

— Pogledaj u onaj vagon, Džoni!

Nastala je kratka pauza, a zatim se ponovo začuo isti glas.

— Ima li nekoga?

— Nikoga — glasio je odgovor.

— Do đavola, nije mogao jednostavno da ispari.

— Proveri tamo kod silosa. Možda je Al video tog tvora.

Uskoro zatim, obojica su krenuli prema silosu.

— Hej, Ale! Jesi li video nekog s ove strane? — upitao je jedan.

Čovek koji je ispitivao točkove vagona podigao je glavu.

— Naravno, video sam — rekao je.

Dok Holidej je zaustavio dah i pomerio se na drugu stranu vagona bliže peronu. Glas šerifovog pomoćnika bio je vrlo nervozan.

— Gde si ga video? — upitao je.

Dok Holidej je čekao odgovor. A kada ga je čuo, odahnuo je s olakšanjem.

— Jedna ptica... odletela je na jug — rekao je Al i zakikotao se.

— Budalo! — frknuo je jedan pomoćnika i preteći zamahnuo rukom prema Alu. — Pazi šta radiš, budalo matora. Ako vidiš nekog s te strane, odmah da nam javiš!... Ili, dobro se pazi kad te sledeći put uhvatim u „Srebrnoj podvezici.“

Okrenuvši se na petama, zame-nik po imenu Džoni, vratio se svom kolegi. Ponovo su pošli duž vagona, kod kojih se nalazio Dok, a zatim su zastali da zapale cigarete.

— Sem je rekao da ga dovedemo živog. — Nastala je značajna pauza. — Ako budemo mogli.

Odbačena šibica pala je na zemlju. Dok se zagledao u nju. Oba ta mladića bi ga ubili ne trepnuvši, namrštie se. Nije želeo obračun sa predstavnicima zakona, jer je znao da bi mu to donelo samo nevolje. Zato je i nastojao da izbegne sukob s njima.

Odjednom, Dok se setio jedne slične situacije u kojoj se bio našao zajedno sa Kidom Simaronom. Bilo je to u El Pazu. Stajali su rame uz rame, pažljivo posmatrajući Velsija Bredmena i njegovu bandu. I tada je situacija izgledala neprijatno, gotovo bezizlazno. Dvojica protiv šestorice!

Setio se kako mu se Kid tada osmehnuo. Bio je to Kidov način da kaže da se ne plaši. Zato ga je Dok i voleo. Na neki način, bili su vrlo slični. Obojica su uletali u situacije koje bi svi drugi smatrali unapred izgubljenima. Ne, njih dvojica se nikada nisu uplašili.

Okrenuo se prema peronu i izvirio napolje. Šerifovi pomoćnici su već bili kraj zadnjeg vagona u kompoziciji. Sada je već mogao da odahne.

Otkotrljao se na drugu stranu i izašao ispod vagona. Al mu je bio okrenut leđima.

Dok je potrčao. Kada se udaljio nekoliko jardi od teretnog voza, on je usporio. Al sada više nije mogao da ga vidi.

Hteo je već da se popne u svoj vagon, kada je na peronu opet ugledao šerifove pomoćnike. Očigledno, njihov šef im nije dao da dignu ruke od poduhvata, za koji, doduše, nije imao mnogo lične hrabrosti, ali mu je zato apetit bio veliki.

Dok Holidej nije mogao da bira. Oprezno se vratio kompoziciji teretnog voza i lagano se približio silosu. Bilo je dobro što su radnici, koji su malo pre tovarili vreće u vagone, nekuda otišli. Verovatno u grad, na ručak. Ipak, nije mogao da prođe neopažen. To mu je bilo jasno, kad je na jednom vagonu ugledao Ala.

— Hej! — povikao je Al zaverenički, a lice mu se razvuklo u osmeh. — Ti si onaj kojeg traže?

— Recimo da sam to ja — rekao je Dok pokušavajući i sam da se osmehne. Ovaj je mogao da mu pokvari sve. — Hoćeš li možda da zarediš medalju?

Al ga je pogledao u oči i, mada nije bio naročito inteligentan, osetio je da ne sme da se igra sa sudbinom.

— Ne, ser — odgovorio je. — Neka Džoni i Lens sami obavljaju svoje prljave poslove. Na časnu reč, mister, od mene ne treba da strepите.

— Sidi sa vagona — rekao je Dok.

Al se nervozno osvrtao oko sebe. Nikada nije voleo da se upetljava u gužve, a ovo je sasvim ličilo baš na to. Ipak, učinio je onako kako je Dok naredio.

— Ne boj se — rekao je Dok.

— Zbog čega vas traže? — usudio se Al da upita.

— Nije važno — rekao je Dok i pogledao na sat. Ostalo je još pola sata do polaska voza. Dosta da se dogodi svašta, a on zaista nije imao ni najmanju želju da se sukobljava sa zakonom. Sad mu je trebalo neko skrovito mesto da se skloni za tih pola sata. — Slušaj, prijatelju — ponovo se obratio Alu. — Bilo bi najpametnije da se ti vratiš svome poslu i da se ponašaš kao da se ne događa ništa.

— Kako vi kažete, mister — odmah se složio Al.

Vratio se na mesto na kome je dotada stajao, ali se svakog časa osvrtao i bacao poglede na silos kraj kojeg se smestio Dok.

Ovaj blesavko će mi navući bedu na vrat, pomislio je Dok. Ako šerifovi pomoćnici imaju makar malo mozga u glavama, po Alovom ponašanju će lako zaključiti da se ovde dešava nešto čudno. A iz svoje kancelarije mogu da ga vide, čim pogledaju ovamo.

Osmotrio je silos. Vrata su bila otvorena i Dok se nije dvoumio. Iskoristio je trenutak, kada ga Al nije gledao i tiho skliznuo unutra.

Osvrnuo se oko sebe. Između spoljnog zida i unutrašnje obloge silosa, vodile su spiralne stepenice, do vrha.

Hitro, kao mačka, Dok Holidej se uspeo na vrh i kroz jedan od mno

gobrojnih otvora, koji su služili za ventilaciju, oprezno provirio napo-
lje. Oko njega je sve vrvilo od
pacova koji su se ustumarali uzne-
mireni njegovim prisustvom.

Pogledao je dole. Pod njim su se
videli krovovi hjustonskih kuća.
Tu, u blizini, video se voz, a još
bliže, tačno ispod njega, i kompo-
zicija teretnjaka na kojoj je radio
Al. Nigde nije bilo ni traga Džoni-
ju i Lensu.

Dok Holidej je malo odahnuo.
Seo je na pod, izvadio sat iz džepa
i oslušnuo njegovo kucanje. Još
dvadeset i pet minuta i mogao je
da pođe. Izvadio je cigaretu i pri-
palio.

Minuti su prolazili beskonačno
sporo. Dok je pretpostavljao da je
Mekli kod šerifa koga je već obr-
latio. Ako ga ovde ne izazovu na
obračun, to će sigurno činiti na
svakom zastanku, gde god budu ima-
li koji minut vremena.

A ko zna, koga će sve uspeti da
dovuče u ovaj voz, pre nego što kre-
nu, pomislio je Dok. U Meklijevim
rukama je strašno oružje. Novac. To
je i užasno iskušenje za svakog čo-
veka, a naročito za kojekakve, lo-
puže, bandite i probisvete, kojima
je vrveo svaki grad u ovim oblas-
tima.

Odjednom, ni sam nije znao zaš-
to, ali, Dok Holidej se trgao. Kao
da je nešto osetio u zraku. Ustao
je i pogledao kroz otvor silosa.

Instinkt ga nije prevanio. Bora
mu se usekla u čelo.

Pored voza, na peronu, opet su se
pojavili šerifovi pomoćnici. Stajali
su i posmatrali silos. Trenutak
kasnije, klimnuli su glavama jedan
drugome, to je video sasvim lepo.

Međutim, nisu žurili. Očigledno, ni-
su bili sigurni.

Najzad su pošli prema teretnom
vozu, mahnući rukom mašinovođi
koji se nalazio u lokomotivi, a za-
tim krenuli prema mestu na kojem
je stajao Al.

Sada je Dok već mogao sasvim
jasno da čuje njihove glasove.

— Izgledaš mi prilično nervozan,
Ale — rekao je jedan od pomoćni-
ka, a Doku se učinilo da je to bio
Džoni. — Nešto, izgleda, nije u re-
du, a, stari?

Dok Holidej se sasvim priljubio
uz zid silosa. Sada je mogao da ih
posmatra bez bojazni da će ga pri-
metiti. Pitanje je bilo samo, kako će
se ponašati Al.

A on je počeo da se nervozno pre-
mešta s noge na nogu. Zamemici su
se zgedali smrknuto.

— Bled si nešto. Kao da ti nije
dobro, Ale — primetio je Lens iro-
nično, a u glasu mu je zazvučala
pretnja.

— Vručina je — odgovorio je Al
prilično uplašeno.

— Džoni, da li je tebi vručina?
— nacerio se Lens. — Meni nije.
Kako to, šta misliš? Kako da je Alu
vručina?

— Možda mu se savest užarila, pa
ga peče — iscerio se Džoni i okre-
nuo se prema silosu.

Lupio je Lensa po ramenu i po-
kazao mu na voz. Ovaj je klimnuo
glavom i krenuo duž kompozicije
podvirujući pod vagone.

On sam je prešao na drugu stra-
nu i pošao prema silosu.

Dok Holidej je bio hladan. Pri-
lično mu je bilo jasno šta sada mo-
že da se dogodi, ma kako mu se to
ne svidalo. Oslušnuo je. Vrata silo-

sa, koja je on malo pre zatvorio za sobom, sada su se otvorila uz nesnosnu škripu. Znači, Džoni je već ušao.

Bilo je to tačno, jer se uskoro on i oglasio.

— Jesi li tu, momče? — viknuo je.

Tiho, kao divlja mačka, Dok Holidej se odmakao od ivice stepeništa. Pazio je da ne napravi neki pogrešan korak i izazove neki zvuk, koji bi ga odao.

Iz jedne rupe u zidu, izmileo je jedan debeli pacov i stao tačno pored njegovih nogu. Upitno ga je posmatrao svojim crvenim očima.

— Znam da si gore! — viknuo je mladi zamenik.

Ne, ne znaš — pomislio je Dok — i to je baš ono što te brine.

Dok se povukao još malo, sve, dok nije stigao do drvene obloge silosa. Zatim je čučnuo, povukavši se u najdublju senku. Naravno, nije se plašio obračuna s ovim žutokljuncem, ali, taj žutokljunac je nosio značku, a to je situaciju činilo znatno težom, naročito sada, kada se njemu žurilo.

Bes je počeo da ga obuzima, a prsti su ga zasvrbeli. Najradije bi sredio ovog balavca. Ali, umesto toga, stegao je šake u pesnice tako jako, da su mu prsti pobeledi.

Ne, ovoga puta neće biti pucnjava, odlučio je.

Nekoliko trenutaka vladala je napeta tišina, a zatim je čuo bat koraka, koji se približavao stepenicama.

Ovo je neka budala, opsovao je u sebi Dok. Malo pre ga je video. Nije imao više od dvadeset godina i

morao je imati dovoljno usijanu glavu, da se ne plaši smrti. Zato je ovako nepromišljeno krenuo gore, u situaciju iz koje je morao da zna, da će se teško izvući i sa nekim mnogo bezopasnijim protivnikom.

Dok Holidej je brojao korake, koji su tupo odzvanjali u tišini. Za tim je začuo šušketav zvuk. Mladić je ramenom očešao drveni zid silosa.

Samo napred, uobražena budalo! — izazivao ga je u mislima Dok, kome je već bilo svega dosta. — Nadaš se da ćeš sutra već biti bogataš. Piće za sve prisutne u salunu i lovačke priče o tome, kako si uspeo da središ jednog Doka Holideja!

Samo, to ipak treba izvesti, momče!

Konačno, šerifov pomoćnik je stigao do poslednje stepenice. Od Doka ga je odvajao samo polukrug, koji je pravila unutrašnja obloga silosa.

Bili su veoma blizu jedan drugome. Dok je već sasvim jasno čuo kako mladić diše ubrzano. Nije to bilo samo od zamora, jer pomoćnik se penjao sporo, oprezno, dovoljno se odmarao uz put. On, očigledno, nije bio tako hladnokrvan, kako je malo pre želeo da izgleda.

— Za nekoliko trenutaka prestaje tvoja igra, lovče na ucene! — opet se oglasio mladić.

Preznojavaj se, momče, preznojavaj, pomislio je Dok.

— Samo treba da te odvedem u zatvor. Nije ništa ozbiljno — mladić je pokušao da svom glasu da pokroviteljski ton. — Baci ovamo

svoj revolver i neće biti neprilika.

Obod šešira se pojavio na nekoliko stopa od Doka Holideja, koji je još uvek nepomično stajao u dubokoj senci. A odmah zatim i par grozničavih očiju ispod tog oboda.

— Izadi napolje — pozvao je nevidljivog begunca.

Još jedan korak i naći će se licem u lice. Dok je znao da više ne sme da čeka. Zaustavio je dah i bacio se napred.

U tom času je u zamenikovoju ruci blesnuo revolver, ali Dok je reagovao munjevito. Bridom dlana udario je mladića po zglobu ruke u kojoj je držao revolver. Na taj način je paralisao mladićeve nerve i onemogućio ga da povuče obarač.

Otvorenih usta, mladić se zaturao, a oružje mu je ispalo iz ruke. Pokušao je da udari Doka glavom, ali ga je, u tom času, pogodio žestok udarac pesnice u bradu.

Mladićeva glava se trgla unazad i snažno lupila o drveni zid silosa.

Još jedan udarac i mladić se više nije micao.

Dok Holidej je uzeo njegov revolver i bacio ga na čitav čopor pacova, koji su se pojavili iz jedne ogromne rupe na zidu. Hitro je sišao niz stepenice i zastao pored otvorenih vrata.

Tog trenutka se začulo pištanje pare iz ventila lokomotive u kojoj je mašinovođa podešavao pritisak. Zatim se oglasio otegnut pisak. Južni ekspres je bio spreman za polazak.

Nije prošao ni sekund, kada se

opet začuo pisak lokomotive, samo ovoga puta to je bio teretni voz.

Dok Holidej je izvirio. Mala parnjača je gurala jedan teretni vagon da ga pripoji kompoziciji. Posle nekoliko trenutaka, lokomotiva se otkačila, a vagon, po inerciji, nastavio da se kreće. Lokomotiva se vratila po sledeći vagon. U daljini su se pojavili i radnici koji su radili na utovaru. Vraćali su se na posao.

Ponovo je pisnula lokomotiva putničkog voza. Dok više nije smeo da čeka.

Istrčao je napolje i jurnuo duž teretne kompozicije s nametom da je obiđe i stigne do svog voza.

U tom trenutku se gomila džakova srušila sa jednog vagona i preprečila mu put.

U magnovenju, Dok je shvatio šta se dešava. Pogledao je gore. Na vagonu je stajao Lens. Podigao je revolver i opalio prema Doku. Međutim, promašio je.

Metak je udario u metalni deo na vagonu i odbio se, a istog časa, zalajao je Dokov „kolt”. Zrna su se prosula pored zamenikovih nogu, ali, nijedno ga nije pogodilo. Dok to nije želeo.

Zamenik, naravno, nije shvatio da je ostao živ samo zahvaljujući Dokovoj volji. Skočio je s druge strane vagona, a nekoliko trenutaka kasnije, pojavio se na kraju kompozicije, stojeći iza vagona, koji su malo pre prikopčani na teretni voz. Nacerio se pakosno i počeo da diže revolver.

Dok je munjevito snimio okolinu. Nije imao kuda da se skloni. Nigde, nikakve izbočine, nikakvog zaklona.

Već je krenuo da skoči na šine, kada se ukočio. Mala parnjača je gurala sledeći vagon prema pomoćniku. Sve se to odigralo u magnoventju, a za to vreme, mladi šerifov pomoćnik, zaklonjen dobro iza vagona, promolio je samo glavu i ruku, kojom je polako podizao revolver.

Pravo je čudo kako mladić nije čuo vagone, koji su mu se približavali. Bio je suviše obuzet željom da smakne čoveka pred sobom.

Dok je podigao ruku da ga opomene. Mladić je to shvatio pogrešno i potegao obarač.

Ali, zmo je poletelo nekud u stranu, jer se on pri tome povukao malo unazad, na šine. Tako se sada našao između dva vagona, a da to nije ni primetio.

Buka, koju su pravili vagoni i lokomotiva zaglušili su njegov krik, kad su se vagoni sudarili. Odbojnici su dotakli jedan drugog uprkos telu koje se nalazilo između njih. Krv je prsnula na sve strane i obojila drvo i metal.

Dok Holidej je zatvorio oči. Prizor je bio užasan.

— Jadna budala — progundao je Dok, ali, bio je zadovoljan što mladić nije poginuo od njegove ruke.

Onda se okrenuo i obišao teretnu kompoziciju. Ekspres je već polako kretao. Točkovi voza su se obrtali sve brže i brže, a jedan par svetlih, plavih, očiju iza prozora vagona posmatrao je Doka kako stiže do stepeništa poslednjeg vagona i uskače u njega. Kada je Dok Holidej nestao u vagonu, uske kicoše-

ve usne su se stisnule u jednu liniju.

Sav izbezumljen od besa, Raf Mekli je zgrabio komad papira na kome je sastavljao sledeći izveštaj za svoje novine i iscepao ga na komadiće. Naslonio je vrelo čelo na staklo prozora i zagledao se u predeo, kroz koji su prolazili.

Potrajalo je prilično, dok se nije smirio. Tek tada se zavalio u sedištu i otvorio svoj notes.

Dijamant na prstenu je blesnuo kada je uska ruka počela da piše na novom parčetu hartije: „Santa Fe“... Zatim je dodao znak pitanja.

V.

Kišne kapi su dobovale po Meklijevom kišobranu i unosile sumornost u njegovu dušu, zbog čega su mu, verovatno, i svetla Santa Fe izgledala nekako avetinjski.

Bilo je blizu devet, a noć je ovde uveliko već pala. Okrenuo se i pogledao prema železničkoj stanici, u kojoj je voz opet malo zastao, dajući putnicima priliku da predahnu.

Dok Holidej me sada sigurno posmatra sa prozora vagona, pomislio je. Neka ga. Ali, siguran sam da ne može da se smiri... Mora da ga muči nedoumica, s koje strane može da ga stigne kuršum.

Raf Mekli je oklevao nekoliko trenutaka, posmatrajući svoje sjajno očišćene cipele, pre nego što je zakoračio u gusto, lepljivo blato, koje je prekrivalo ulicu.

Užasno je mrzeo ove gradove u divljini. Svi su bili prljavi. Ali, kaljave cipele su bile mala cena za ono što je u tom času imao na umu.

Uzdahnua je duboko i prešao pustu glavnu ulicu Santa Fe. U nekoliko koraka se našao na verandi ispred jednog saluna, a njegovi koraci su muklo odjekivali po njenom podu od dasaka.

Prišao je već blizu vrata na ulazu u salon, kada je zastao. Primetio je tri konja vezana pod nastrešnicom. Životinje su bile oronule, a sedla na njima stara i iskrzana.

Raf se još jednom nasmešio. Znao je šta to znači. Unutra, u salunu, nalazila su se bar trojica, koji nisu imali novca.

Gurnuo je pokretne vratnice saluna i zatreptao pod škrljavom svetlošću petrolejki obešenih o veliki kolski točak, koji je bio pričvršćen na tavanici. Još dva takva „lusteri“ obasjavala su prostoriju.

Mekli se namrštio kad mu je noždrve nadražio oštar miris jeftinog pića, duvana i ljudskog znoja.

Ali, sad nije bilo vreme da se razmišlja o takvim stvarima. Osmotrio je posetioce saluna, a pogled mu se zadržao na najružnijim licima koja je video u životu.

Nekolicina ljudi stajala je uz šank. Svi su bili neobrijani, delovali su zapušteno, nasilnički i prljavo i verovatno su bili puni vašiju. Ali, revolveri, koji su im virili iz futrola na njihovim pojasevima, bili su blistavi i sjajni.

Da, to su bili ljudi kakvi su njemu bili potrebni. Poznavao je tu sortu.

Prvo je poručio jedan džin, a zatim je prešao preko prostrane sale. Trgnuo se i zatreptao zbunjeno, ali se smesta povratio. Pred njim, za jednim stolom, sedela je spodoba, koja je ličila na sve, samo ne na čoveka.

Bilo je to lice koje je izazivalo jezu. Preko čitavog tog lica protezao se strašan crveni ožiljak, koji se gubio negde u gustoj, masnoj kosi. Ali, bilo je nešto još strašnije. Čovek nije imao nosa. Samo dva tamna otvora, koji su se širili kad je disao.

— Mogu li da sednem? — upitao je Mekli.

Ljudi su ga radoznalo odmerili, a zatim izmenjali upitne poglede.

Najkrupniji od trojice, koji je delovao kao vođa, odgurnuo je unazad slobodnu stolicu.

— Nemamo ništa protiv. — Naravno, pod uslovom da nam platiš piće.

Mekli je seo i dao znak barmenu.

— Šta džentlmeni žele da piju? — upitao je.

— Najviše bi nam prija viski — rekao je treći čovek za stolom, nizak, stamen momak sa lukavim izrazom lica i pakosnim očima. — Ja sam Fil Dajser — predstavio se. Glavom je pokazao na drugu dvojicu. — Bred Duval i Volf Goč.

— Raf Mekli — rekao je novinar okrenuvši se prema barmenu. — Bocu najboljeg viskija kojeg imate — naručio je. — A kada pića nestane, donesite drugu bocu.

Izvadio je poveći svežanj novčanica iz džepa, stavio ga na ploču stola i nasmejao se kad je video

pohlepne izraze u očima ove trojice.

— Sada posmatrate svoj vlastiti novac prijatelji — rekao je izvađivši cigaretu i priševši njenom kraju plamen šibice. — U stvari, novac će biti vaš, ako budete odlučili da mi učinite malu uslugu.

— Tu mora da ima više od tri stotine dolara — izjavio je momak lukavog lica, a od nervoze je počeo da grize kraj svoje cigarete.

Mekli se nije pomerio s mesta, a momak ga je pogledao pravo u oči.

— To svakako neće biti mala usluga? — rekao je i zastao nekoliko trenutaka. — Osim toga, nasmo trojica, a ti si sam.

Duval se, nekako teatralno okrenuo prema Goču.

— Tako je Goč, u pravu si — rekao je. — Ovaj namirisani momak ne zna s kim sedi, inače, ne bi tako olako pokazivao svoju lovu. Jesam li u pravu? — zacerekao se.

Volf Goč se okrenuo prema Mekliju i denuo mu dim u lice.

— Ja moram da se složim sa svojim prijateljem, kicošu.

Mekli se osmehnuo kiselo, ali je još uvek držao situaciju u svojim rukama.

— Ja se i nadam da ste opasni, bar toliko koliko izgledate — rekao je, a zadovoljan osmeh pojavio mu se na licu.

— On je totalno lud — rekao je Fil Dajser, a zatim je počeo da se kikoće. — Mister — Dajser je upro prst u Meklijeve grudi, a istovremeno se čulo i metalno škljocanje. — Ne pokušavaj ništa. Moj revolver je ispod stola uperen u tvoj stomak.

— I moj — dodao je Duval mirno.

— Zada ćemo zajedno prošetati do jedne aleje — oglasio se Volf Goč, a ožiljak na njegovom licu odjednom je postao krvavo crven. — Bolje bi ti bilo da ništa ne pokušavaš. Ne bi bio prvi, kojeg sam poslao na onaj svet.

Mekli je lupio prstima po ploči stola i nasmejao se nervozno.

— Ja sam tako i mislio, prijatelji. Da mi to nije palo na pamet, ne bih vam ni prišao.

— Hladan kao led, a momče? — podrugnuo mu se Dajser. — Šta si time hteo da kažeš? Ne bi nam prišao, da ti nismo ličili na ubice, a? Misliš li da se šalimo, je li?

Bred Duval je zgrabio novac sa stola, a zatim se iskrivio kad ga je snažna Gočova ruka šćepala za zglob.

— Ne mislim — odvratio je Mekli. — I slobodno uzmite taj novac. Nema potrebe da zbog njega odlazimo u neku mračnu ulicu. Naravno, to nije sve. Dobićete još sedam stotina dolara, ako izvesni momak ne bude stigao u Laredo.

Fil Dajser je pljunuo u dlanove i protrljao ih. Izraz na licu mu se smesta promenio.

— Recite nam ko je i gde se nalazi taj momak, mister?

— Da prvo popijemo, džentlmeni.

Barmen je spustio bocu na sto. Radoznalo je odmerio svoje goste, a zatim se žurno udaljio.

Podmukao sjaj je blesnuo u Dajserovim očima. Podigao je oveću čašu i iskapio je u jednom gutljaju. Zatim je položio ruke na sto.

— Pa, mister, koga to moramo da ubijemo? — upitao je poslovno.

— Ime nije neophodno. — rekao je Mekli. — Sve što treba da znate je da se on nalazi u vozu, koji je trenutno na ovoj stanici.

Detaljno im je opisao kako izgleda Dok Holidej, a zatim dodao.

— On je u trećem vagonu. Sâm. Ne bi trebalo da bude teško.

— Aha. Pa, po svemu izgleda da to mogu i sam da obavim — progundao je Volf Goč. — Niko mi nije potreban.

— Kako ćete to obaviti, to je vaša stvar — rekao je Mekli i nasuo viski u čašu.

Žestoko piće nije bilo baš po njegovom ukusu, ali, u tom trenutku nije imao vremena da mnogo misli o tome. Ispio je piće u jednom gutljaju, a zatim je osetio kako mu se vatra razliva po utrobi. Nestalo mu je daha i počeo je da kašlje.

Duval ga je tako snažno odalazio po ledima, tobož da mu pomogne da se iskašlje, i iscerio se prema svojim prijateljima.

— Polako, polako, mister — rekao je Mekliju. — Ne želimo da se ugušiš i ostaviš nas bez ostatka love.

Mekli je protrljao pocrveneale oči.

— Znači, sklopili smo pogodbu?

— Plaćaš nas u Laredu — rekao je Dajzar nepomičnog lica.

— Ja ću biti u vozu — požurio je reporter da ih uveri. Ustao je, a na njemu se videlo da, ipak, jedva čeka da se oslobodi društva svojih novih prijatelja.

Tako stojeći, razmišljao je o nečemu nekoliko minuta, a zatim je nasuo nekoliko kapi pića u svoju čašu. Podigao je visoko.

— Za Laredo, džentlmeni!

Ovoga puta je srknuo samo malo i smesta spustio čašu na sto.

— Pripazi da ne moramo da te tražimo u Laredu — opomenuo ga je Volf Goč i prineo bocu usnama. Začulo se brzo kлокотanje, a kada je spustio na sto, boca je bila potpuno prazna.

Mekli je ubacio opušak cigarete u svoju čašu. Izvadio je zlatan džepni sat i pogledao ga.

— Voz polazi za četrdeset minuta, džentlmeni. Nemojte da zakasnite — rekao je poslovno.

— A ti ne zaboravi šta sam rekao za Laredo — progundao je Goč kome se nije svideo Meklijev ton.

— Čuti, budalo — šapnuo mu je Dajzar deleći dolare na tri jednaka dela. — Vidiš da je on neka važna ličnost, vole! Zar nisi čuo kako gospodski govori? Ne baljezga gluposti kao...

Goč je rukom prešao preko lica.

— Nemojte da brinete, mister Mekli — rekao je kežeći se. — Stići ćemo na vreme.

Smešeći se podmuklo, Raf Mekli je pošao prema izlazu iz saluna. Otvorio je, zatim, svoj kišobran i požurio preko kaljave ulice.

Tek kada se našao na drugoj strani, zastao je i okrenuo se prema salunu. Onaj krupni bandit bez nosa mu je pretio prstom, tobož, šaleći se.

Podižući kišobran visoko iznad glave, Raf Mekli se mudio koliko je mogao da ne zaprlja cipele. Opsovao je kada je pogledao prema vozu. Tešilo ga je bar to što će ubrzo moći da zaboravi životinjska lica one trojice. Nikako nije imao živce za te prljave gradove na za-

padu i za ološ, koji se sakupljao u njima.

Poslednja stvar koju će obaviti u ovoj divljoj zemlji, biće da prisustvuje pogrebu Doka Holideja, to je sada odlučio. Uostalom, na to se zavetovao nad telom svog brata Baka. A zatim će se vratiti na istok i tamo ostati zauvek.

Kad je prolazio pored čekaonice, Mekli je bacio pogled unutra i ugledao jednu mladu ženu, koja je bila nagnuta nad vatrom u kaminu. Na sebi je imala dekoltovanu haljinu, koja je bila sva mokra. Kosa joj je bila ulepljena od kiše, i u bičevima joj se spuštala niz ramena.

Jeftina devojčura, pomislio je Mekli, ili barska dama, koju su zbog nemorala proterali iz nekog grada.

Međutim, umesto da prođe i nastavi prema vozu, ni sam nije znao zašto, ušao je u čekaonicu i sklopio svoj kišobran.

— Strašna noć, gospođice — oslovio je devojkicu o kojoj je malo pre pomislio onako ružno.

Devojka je podigla glavu i odmerila ga pogledom.

— Da — odgovorila je.

Mekli je prišao korak bliže i pogledao devojčinu bledu ruku, koja je bila položena na metalnu ogradu kamina. Nešto je u njemu zaigralo.

Do đavola, pomislio je. Nije trebalo da pijem onaj viski.

— Izvinite, mlada damo — rekao je. — Učinilo mi se da vas poznajem.

Pri svetlosti plamena primetio je debeo sloj šminke na njenom licu.

Da, pomislio je skidajući šešir s glave, devojka je iz nekog saluna. Njen jeftin parfem samo je upotpunjavao sliku, koju je o njoj dobio.

Devojka mu se nasmešila.

— Nema razloga da se izvinjavate, mister — rekla je. — Ja se zovem Kendi.

Rukom je potapšala stolicu pored sebe.

— Sedite. Sada kad smo se upoznali, možemo malo da porazgovaramo.

Mekli je odmahnuo glavom.

— Na žalost, bojim se da ne mogu. Moram u voz. Mislim... nemam vremena.

— Za šta?

Da, za šta? Ono malo viskija što je popio, kao da mu je smutilo mozak, a njegova bleđa koža na licu, nezdravo je pocrvenela. Osećao je kako mu lice plamti.

U jednom trenutku, osećao se užasno zbunjen. Pitao se zašto ga ta jeftina žena posmatra tako pomno. U stvari, trebalo je da prvo pita sebe, šta je on uopšte tražio ovde. Sve te misli odjednom su se uskomešale u njegovoj glavi, ali, nije umeo da ih razmrsi. Trgnuo se. Da, devojka je nešto govorila.

— Nemojte misliti da sam ja neka laka žena — rekla je smešeći se.

Njen smeh počeo je da ga nervira. Jedan zub joj je nedostajao, a ruž sa usana počeo je da joj se skida.

Do đavola, zašto se ne mrdam odavde? ljutio se na sebe Mekli. Ali, umesto toga, on je odjednom pružio ruku i položio je na devojkicu.

čino golo rame. Ona se nije bunila Valjda se zato nagnuo niže i krenuo rukom prema njenom vratu. Zatim joj je prstima prošao kroz kosu.

— Hej, mister, ne tako grubo — trгла se devojkа.

— Zavežil — odrezao je Mekli.

I sam iznenađen svojim grubim postupkom, Mekli je zatrepao s nevericom. Njegova ruka je još uvek snažno vukla devojkу za kosu, i prinudila je da se podiže sa stolice. Konačno je stajala sasvim uz njega, prislanjajući se svojim grudima uz njegove.

— Hoćeš li sa mnom u Laredo? — upitao je.

— Krenula sam na drugu stranu — odgovorila je uplašena devojkа.

Mekli se iscerio.

— To možeš i da zaboraviš, draga moja. Ne verujem da imaš baš važan posao tamo kuda si krenula. Hajde, kreći u voz!...

Rukom je posegnuo prema šalu kojim je devojkа obavila ramena. Skinuo ga je i bacio u vatru, koja se upravo razbuktavala.

— Izgledaš mnogo bolje bez te krpe — konstatovao je. — I ne brini. Malo kiše neće ubiti jednu tako zdravu devojkу kakva si ti.

Nekoliko trenutaka Kendi je posmatrala šal, koji je goreo. Zamahnula je rukama sa oštrim noktima prema njegovom licu, ali, on je zadržao.

— Ne glupiraj se, devojkо — rekao je nadmeno. — Ako budeš dobra, kupiću ti stvari o kakvim nisi umela ni da sanjaš.

Okrenuo je devojkу prema vratima i gurnuo je pred sebe. Kendi je bez pogovora išla ispred njega prema peronu. Bez reči se, zatim, popela u vagon do koga je on doveo.

Raf Mekli je bio prilično nesiguran na nogama. On, stvarno, nije bio navikao na piće i onaj viski ga je dobro udesio. Osvrnuo se po peronu, a zadovoljan osmeh mu je zaigrao oko usana. Ugledao je tri nejasne prilike pred šalterom, gde su se kupovale karte. Bili su pokisli do gole kože, to se videlo čak odavde. Ali, to se njega nije ticalo.

Kišа koja mu je ovlažila lice i pogled na te tri prilike malo su ga otreznili.

— Ulazi — rekao je devojkі, koja ga je čekala na peronu.

U odeljenju prve klase bilo je prijatno, a vazduh je još uvek mirisao na parfem, koji je on ostavio ovde.

— Bolje je da idemo odavde — rekao je devojkі i pokazao joj na drugi deo vagona. — Tamo se nalazi moj privatni kupe. Udoban i lepo namešten. Ovde sam samo... — Nije dovršio, ali, to devojkу nije ni zanimalo. Pretpostavljala je da je ovde pušio.

Kendi se zakikotala.

— Kažu da su matorci dobri — rekla je smejući se i dalje.

Mekli je čvrsto stisnuo usne. Uhvatio je snažno za zglob i zavrnuo joj ruku.

Kendi je vrisnula, ali joj se i pored toga smeh pojavio na usnama.

— Videćemo ko je mator, draga moja i to brzo! Sve ovo me je dosta koštalo — rekao je stavljajući

ključ u bravu na masivnim, politiranim vratima. — Ovo je jedini privatni kupe u celom vozu.

Uveo je unutra i zaključao vrata za sobom. Osmeh mu se pojavio na licu.

— Navuci zavese — naredio joj je. — Ne volim da mi neko viri.

Kendi je odmahнула glavom i ujela se za usnu. Kišne kapi su još uvek svetlucale na njenim rukama.

— Slušajte, mister — usudila se da progovori. — Ma ko vi bili, čini mi se da ste stekli pogrešan utisak o meni. Ja sam samo želela društvo i ništa drugo. Možda piće... ali ništa više od toga.

— Naravno, to se podrazumeva, kad je u pitanju jedna tako fina dama — iscerio se Mekli i skinuo svoj sako. — Na tebi se odmah vidi da si fina devojkica.

Uredno je složio svoj sako i stavio ga u mrežu iznad glave, a onda se osmehnuo lukavo.

— Naravno, sve one lepe stvari koje sam ti obećao, koštaju dosta novca, devojkica.

— Mister, meni zaista nije potrebno ništa.

Mekli je otkopčao košulju na svojim uskim grudima.

— O tome je trebalo da misliš pre nego što si došla ovamo — odrezao je.

— Molim vas, mister... — počela je devojkica.

Meklijeve podmukle oči odmerile su devojkicu, a njegova bleđa ruka pružila se prema njoj.

— Ne izmotavaj se, draga moja, i ne krevelji se — rekao je preteći. — Pogodba je pogodba.

Kendi se osvrnula oko sebe i potrčala prema vratima. Ali, u dva skoka, Mekli je bio pored nje, zgrabio je za ruku i opalio joj žestok šamar.

— Imaš da slušaš šta ti se kaže! — besneo je tresući je za ramena. — Ili, možda, želiš još jedan šamar?

Vena na njegovom čelu ubrzano je pulsirala.

— A ako budeš poslušna, videćeš da umem da se dobro odužim. — dodao je malo blaže.

— Ti prijavljivi, matorici... — počela je devojkica van sebe od besa i straha, ali, nije dovršila.

Posred lica je pogodila njegova nadlanica, a kamen na njegovom prstenu rasekao joj je usnu.

Devojkica je vrisnula.

— Samo nastavi — prosiktao je Mekli. — Vrišti koliko te je volja. Šta misliš, kome će pre poverovati... Uglednom novinaru ili skitnici kakva si ti?

— Novinar? — Kendi je brisala krv sa usne. Posmatrala je dijamant na njegovom prstu. — Neću vam praviti problema, ser...

— Tako je već bolje — rekao je Mekli i uhvatio je za obe ruke. — A sad mi reci u čemu je stvar? Je li te šerif proterao iz grada?

Odjednom, niz devojkicino lice počele su da se kotrljaju krupne suze. Uzalud je pokušavala da izvuče ruke iz njegovih.

— Boli me, previše ste mi stegli ruke — promucala je.

— Da nisi opljačkala neku pijanicu? — nastavio je Mekli sa ispiti- vanjem.

— Pustite me!

— Reci, šta si učinila? Hajde, govori, devojko.

Kendi je klimnula glavom.

— Opljačkala sam jednog pijanca.

Mekli joj je podigao bradu rukom i prisilio je da ga pogleda pravo u oči.

— Misliš li da sam ja pijan? Da li si zbog toga tako lako pristala da dođeš ovamo?

— Da — rekla je devojka.

Stisak njegovih ruku je malo opustio, što je ona iskoristila da se otme. Poletela je prema prozoru. Materijal njene haljine se pocepao kad je Mekli zgrabio i privukao sebi. Stegao je obema rukama i privio je uz sebe.

Međutim, Kendi je prikupila poslednju snagu i odgurnula ga na susedno sedište.

On je već zamahnuo, ali se u poslednjem času uzdržao.

— Hoćeš li da pozovem šerifa? — zapretio joj je. — Znaš li šta će ti se dogoditi, ako ga pozovem? — Bio je sve bešnji dok je pokušavao da joj otkopča haljinu.

Ali, devojka se borila žestoko. Na licu mu je ostalo nekoliko ogrebotina od njenih nokata.

— Pusti me, gade — vrištala je devojka.

U tom trenutku, začulo se kucaње na vratima. Raf Mekli je pustio devojku i opsovao.

— Dajser sa prijateljima!

Mekli je prebledео.

— Šta vi, do đavola, radite ovde?

Okrenuo se i pogledao Kendi.

Devojka je već uspela da koliko-toliko dovede u red svoju haljinu.

— Otvori! — naređivao je glas iza debelih vrata. — Važno je.

Mekli je brzo zakopčavao dugmad na košulji. Zatim je hitro navukao sako. Dobacio je jedan ogrtač devojci.

— Ogrni se — prošaputao je.

Sačekao je da se ona ogrne, a zatim je prišao vratima i otključao ih. Otvorio ih je svega nekoliko inča.

— Zauzet sam — rekao je. — Imam posla.

Međutim, njegovi nezvani gosti nisu bili za potcenjivanje. Neko od njih je gurnuo vrata i odbacio Meklija, koji se oteturao unazad i sručio se na sedište pored Kendi.

Sva trojica bandita su rupila u kupe i, istog trenа, sva trojica su prasnuli u smeh.

— Imaš posla, a? — upitao je Bred Duval dok je zaključavao vrata za sobom. — Da, vidim i sam — pogledao je u devojku.

— Ja sam mislio da smo sklopili pogodbu — rekao je Mekli uspravljajući se i pokušavajući da povрати nešto od svog dostojanstva.

— To još važi — klimnuo je glavom Fil Dajser.

Volf Goč je seo na sedište preko puta devojke. Ona je pogledala njegovo unakaženo lice i zadrhtala.

— Nemoj da se ponašaš tako uobraženo i nedruštveno — nacerio se Volf i nagnuo se prema njoj.

— Ovo nije ni mesto, ni vreme za takve razgovore — pokušao je Mekli da se osmehne, ali osećao

je kako mu se grlo suši. — Hajde, momci, odlazite.

— On želi da nas se oslobodi, Fille — rekao je Duval svome ortaku, tobož, ne shvatajući. — Možda misli da će ga otrovati naš smrad?

— On se to samo šali — cerio se Volf i preteći pogledao reportera. Zatim je pogledao Kendi. — Je l'tako, dušo? Tvoj tatica ne želi da uvredi svoje prijatelje, zar ne?

Dajser je odškrinuo vrata bifea od hrastovog drveta. Uvukao je ruku unutra i izvukao odande bocu džina.

— Hej, momci — uzviknuo je. — Ostajemo ovde.

Čelo Rafa Meklija orosile su krupne graške znoja. Desnom rukom je nervozno gužvao ivicu pantalona. Napipao je tvrd predmet u džepu. „Deringer“. Nikada nije iz njega ispalio nijedan metak. Po njegovom, revolveri su izmišljeni za budale. Bak je to lično dokazao. Sada mu je smetalo i to, što mu se revolver nalazio u džepu.

Devojka je sedela pored prozora. S vremena na vreme, Meklijev. pogled se zadržao na njenim očima, ali ga je brzo sklanjao. Kao da je u njima prepoznao sav prezir ovoga sveta, koji je uopšte mogao da bude upućen jednom čoveku.

A Dajser, Duval i Goč...oni su se cerili zlobno, izazivali ga da pokuša.

Ipak, Mekli je smogao snage da se osmehne.

— Osećajte se kao kod kuće — rekao je najzad nezvanim gostima.

— Ostaćemo s tobom sve do Lareda — odgovorio je Dajser izbivši čep iz boce i potegao dobar gutljaj.

— Čovek mora da pazi na svoje investicije, zar ne momci?

— Aha — progundao je Goč prekrstivši noge.

Njegove prijava čizme dotakle su devojčine cipele. Kendi je podvukla noge pod sedište. Volf je to primećio, pa je podigao noge na sedište preko puta. Velike mamuze su nemilosrdno zaparale skupoceni pliš, kojim je sedište bilo presvučeno.

— Nadam se da vam nisam na smetnji, gospođice — iskezio se.

Kendi je okrenula glavu prema prozoru.

— Ružan je, zar ne? — upitao je Bred Duval podrugljivo.

Kendi je u staklu prozora ugledala Volfovo lice. Ogroman ružan ožiljak, koji se protezao čitavom dužinom lica bez nosa, delovao je zastrašujuće. Žuti, truli zubi davali su mu izgled hijene.

Plašeci se da ne pokaže da se zgrozila, Kendi se neprimetno odmakla u stranu. Tamo je seo Bred Duval. U ruci je držao flašu sa džinom i grlićem je dotakao devojku po vratu.

— Potegni malo, dušo — rekao je.

— Prvo ja — rekao je Volf i zgrabio bocu. Prineo je usnama i dobro potegao.

Dok je pio, Adamova jabučica mu je poskakivala, a kroz otvore umesto nosa, čulo se glasno mrmljanje.

Kendi je sklopila oči. Zatim je osetila grubu ruku na svojim koljenima.

— Hajde — rekao je Volf pružajući joj bocu. — Zagrej malo krv u žilama.

— Ne mogu... hvala — pokušala je devojka da odbije.

— Nećeš se zaraziti, ne brini — zacerekao se Volf. — Hajde, pij, kad ti kažem!

Duval je zabacio glavu i nasmejao se grohotom.

— Ne mogu da je krivim — govorio je kroz smeh. — Tvoje lice bi uplašilo i hrabrije od nje.

Volf se iscerio pakosno. Njegovi prsti su stegli devojčino koleno. Bilo je to nepodnošljivo.

Kendi je vrisnula od bola. Molećivo je pogledala Duvala, ali je naišla na pakosno cerekanje.

Volf Goč je krenuo rukom prema njenoj bluzi. Tek tada se oglasio Fil Dajser. Opsovao je gadno i zastavio ga.

— Ostavi je na miru — viknuo je.

Duvalove oči su podrugljivo sev-nule.

— Da nisi ljubomoran? A?

— Bože sačuvaj — rekao je Dajser. — Ali, mislim da žene treba poštovati.

— Ha... ha... ha! Ko to kaže? — upitao je Duval.

Za trenutak je posmatrao Kendi, a onda joj je naglo strgnuo ogrtač u koji je bila umotana.

— Tako nećemo da se zavitlavamo — rekao je i nasmejao se.

Volfu Goču se oteo uzdah iz grla. Nagnuo se napred i iskolačio oči.

Duval je, međutim, bio predumljiviji. Obgrlio je devojci rame-na i privukao je sebi.

— Hajde — rekao je Volfu — stavi joj tu bocu u grlo.

Divlji osmeh je još više unakazio Gočevo lice.

— Drži je čvrsto — povikao je. Pritisnuvši devojci nos, bandit je prisilio da otvori usta, a zatim joj je grubo gurnuo grlić boce među zube. Nagnuo je bocu, a tečnost je zaklokotala.

U tom času se, preteći, oglasio oroz na revolveru Fila Dajsera. Pogledao je svoje pajtaše, a njegove oči nisu obećavale ništa dobro.

— Još jednom vas opominjem, pacovi... ostavite je ili ćete se najesti olova! — skoro je vrisnuo Dajser.

Raf Mekli je skočio na noge. Od straha se sav tresao.

— Ne budite budale! — uzviknuo je.

Znao je da bi pucanj privukao pažnju ostalih putnika i sasvim je moguće da bi doveo ovamo i Doka Holideja. A njegova ideja je bila da Holideja uhvati nespremnog.

— Ona ne vredi tog rizika — rekao je Dajseru.

Bandit je pljunuo prema njemu i okrenuo se opet svojim ortacima.

— Pa, šta ste rešili, momci? — upitao je.

— Ubio bi nas zbog te prljave kučke? — zgrnuo se Bred.

— Sam si to tražio.

Volf Goč je pustio Kendi. Ostavivši bocu na sto, zbunjeno je odmahnuo glavom.

— Tolike godine smo zajedno — rekao je — a ti sad tako. Zar se ne sećaš onog dana u „Kristal sitiju”, File? Onaj momak te je prebio na mrtvo ime. Hteo je nožem da ti prereže grkljan i to bi uradio da ga nisam na vreme sredio. Trebalo je

da ga pustim da uradi ono što je nameravao.

— Ostavite devojkę — naredio je Dajser, kao da nije čuo šta govori Goč.

— A šta je bilo onog dana kad te je potera uhvatila i kad su hteli da te okače na prvo drvo? Ko te je onda spasao?

Dok je to govorio, Volf se digao i krenuo prema Dajseru. Ovaj je mahnuo revolverom.

— Još samo jedan korak — rekao je — i probiću ti rupu u tome što nazivaš licem.

Idioti — pomislio je Raf Mekli. — Reže jedni na druge kao besni psi. A svemu je kriva ova jeftina, nafrakana drolja!

Bred Duval je u tom času naglo ustao sa sedišta. Posegao je rukom u džep i izvukao nož. Volf ga je pogledao i nasmejao se.

— Baci to na pod — viknuo je Dajser.

Duval je slegnuo ramenima kao da je spreman da ga poslušā, što je iskoristio Volf da napadne, jer je Dajserova pažnja za trenutak opustila.

Mekli je skočio u stranu i pri tom gurnuo Dajsera. Uzalud je Dajser povukao obarač. Metak je poleteo u ugao kola gde nikoga nije bilo. U sledećem času, Goč je zgrabio Dajsera za vrat i podigao ga od poda. Stezao ga je sve jače, a bilo je očigledno da traži pogodnu pozu, položaj u koji će ga namestiti da bi izvršio svoju nameru.

— Skloni taj nož, Brede — zagrmeo je kad mu je ovaj priskočio u pomoć. — Više nije potreban.

Dajserove noge su se trzale u sa-

mrtnim grčevima. Rukama je zgrabio snažne šake, koje su mu stezale grlo i pokušao da ih otkloni. Međutim, Volf Goč je bio mnogo jači od njega.

Dajserovo lice je odjednom pomodrelo, oči mu se iskolačile, a zatim se izvrnule i pokazale beonjače.

Volf je još jednom stisnuo, svom snagom. Bilo je to dovoljno. Potpuno omlitaveo, Dajser se sručio na pod.

— Hajde da ga se oslobodimo — rekao je Volf još zadihan.

Ali, nije sačekao ničiju pomoć. Otvorio je prozor uz užasnu škripu. Tek tada je prišao Duval. Promolio je glavu kroz prozor i pogledao na sve strane.

— Ništa se ne vidi — rekao je. — Mislim da smo blizu Končo Fletsa. Do sutra uveče, lešinari će već ogoliti Filove kosti.

Kendi je prekrila lice dlanovima. Nije mogla da gleda sve ovo. I njen život se odjednom pretvorio u pakao.

U stvari, počelo je to onog trenutka, kada joj je prišao taj nalickani čovek s Istoka. Mislila je da je pijan i da će predstavljati lak plen. Njegov šešir i kišobran ostavljali su utisak džentlmena. Na žalost, prevarila se.

Duval je zatvorio prozor i navukao zavese.

— Zbogom, kolega — rekao je i zakikotao se.

Kendi više nije mogla da zadrži jecaj. Pokojnik je bio poslednji čovek koji je uzeo u zaštitu, od ono malo u njenom životu koji su to, uopšte, učinili.

Fil... Fil Dajser — ponovila je njegovo ime u mislima. Želela je da ga zapamti. Konačno, on je umro zato što je pokušao da je zaštiti.

A onda je čula teško disanje dvojice bandita i podigla pogled prema njima.

— Hm, gde smo ono stali? — opet se zacerekao Goč.

Kendi je vrisnula. Ali, to nije mogla da ponovi, jer se na njenim ustima već našla Gočova ruka.

Raf Mekli je klimnuo glavom, a pogled u njegovim očima, odjednom je postao ljubopitljiv. Njega je, očigledno, zanimalo ono što je upravo počelo da se odvija pred njegovim očima.

Spustio se na sedište i mirno posmatrao dvojicu bandita koji su kidali odeću sa devojke. Mirno je zapalio cigaretu, kao da se nalazio u najelegantnijem salonu nekog velikog grada na istoku.

Dobila je ono što je zaslužila, ta mala, prljava skitnica — pomislio je.

Onda je ustao i uzeo drugu flašu pića iz bifea. Popio je nekoliko čašica, a zatim, čuo Duvalov smeh.

Taj čovek se smejaio kao hijena, i užasno ga nervirao. Ali, nije mu palo na pamet da stavi bilo kakvu primedbu. Znao je vrlo dobro kakav su ološ ova dvojica. Međutim, njemu je sada bila potrebna njihova pomoć.

Okrenuo se od bifea, tek kada je čuo korake u kupeu.

— Vi ste, nadam se, završili sa svojom zabavom? — upitao je zli-

kovce, posmatrajući devojčino bezizrazno lice.

— Aha — klimnuo je glavom Duval.

U tom trenutku, Goč je prebacio pokrivač preko devojke.

— Slušaj obratio se Mekliju — je li s njom sve u redu? Ne bih voleo da imam...

— Ne brini — zacerekao se Duval. — Kao nova je.

— Mislim da je vreme da počnete da zarađujete svojih sedam stotina — podsetio ih je Mekli.

— Ne brini ti za to — odgovorio mu je Goč dobro raspoložen. — Uostalom, hajde da i to obavimo, pa kud koji.

— Dobro je što smo sredili Fila. Bar nećemo morati da delimo i sa njim — primetio je Duval.

Mekli je otključao vrata, a zatim je izgurao bandite u hodnik i doviknuo im.

— Pazite, on nije novajlija...

Volf se iskezio.

— Nešto sam oran za ubijanje... Kao da mi je Fil otvorio apetit — rekao je.

Mekli je zatvorio vrata za njima i pažljivo ih zaključao. Naslonio je uvo na staklo i osluškivao nekoliko trenutaka. Tek tada se okrenuo devojci. Prišao joj je bliže i seo na sedište preko puta nje. Zagledao joj se pravo u oči.

— Jesu li te povredili? — upitao je.

Kendi nije ni trepnula.

— Ne brini — rekla je prezrivo.
— Nameravam da živim, sve dok ne budem videla tvoj leš, mister.

VI

Cigareta mu je dogorela do prstiju i to je bio razlog što se Dok Holidej trgao iz sna, koji ga je, ipak, prevario. Bio je to znak da je žestoko umoran.

I istog trenutka, kada je otvorio oči, u njegovoj ruci je zablistao „kolt.”

Onda se polako digao i pažljivo osmotrio vagon. Bio je sam. Vratio je „kolt” u futrolu i dumuo u opečeni prst. Do đavola, pomislio je. Ovo mu se skoro nije dogodilo. Ovako je mogao da zaradi metak.

Pokušao je da se seti poslednjih stvari, koje je pamtiio. Bio je to posao, koji je obavljao onaj crnac. Išao je od lampe do lampe i palio ih. Neke je dopunio petrolejom. Plamenovi su sada bili visoki i svetli, a u vagonu je bilo prilično vidljivo.

Zevnuo je, ispružio ruke iznad glave i protekao se. Onda je ustao i prišao kanti s vodom, koja je stajala u uglu vagona. Zahvatio je vodu obema rukama i nekoliko puta dobro pljusnuo lice. Tek tada je pogledao na sat i zapanjio se.

Četiri sata je spavao!

Ta četiri sata spavanja u sedjećem neudobnom položaju, nije mu bilo dovoljno. Osećao je umor, a mišići su mu bili napregnuti. Oči su ga pekale i znao je da su zakr-

vavljene. Protrljao je bradu rukom.

Setio se Rafa Meklija. Video ga je na poslednjoj stanici. Izašao je na peron. Njegova neobična prilika pod kišobranom izazvala je osmehe na licima mnogih putnika. Jedino Dok Holideju nije bilo smešno. Znao je da je Mekli kukavica, ali, podmu kao i spreman na svaku gadost.

Sada se već bio prilično rasanio, pa je krenuo vagonom, zagledajući pažljivo svako sedište. Okrenuo se kad je stigao do vrata i pošao prema drugom kraju. Tu je prišao poslednjem prozoru.

Napolju je bilo neko gadno nevreme. Munje su sevale kroz tamu, a tutnjava gromova ličila je na eksplozije.

Da li vagon-restoran još uvek radi? zapitao se Dok osetivši žeđ. Uzeo je svoj šešir i krenuo prema vratima.

— Već sam se uplašio da ste zatvorili — rekao je crnom barmenu, kada je stigao.

— Tek ujutro zatvaramo, mister — učtivo je odgovorio barmen.

— Zar nema mušterija večeras?

— Vi ste jedini, mister. Izgleda da ostali putnici nisu raspoloženi za piće.

Dok Holidej se nasmešio umorno.

— Najpre nešto da se osvežim — rekao je.

— Loše ste spavali, mister?

— Spavao sam suviše dobro. Hoću da ostanem budan.

Ruka boje abonosa odabrala je jednu bocu.

— Mislim da će vam najbolje prijati tekila — rekao je. — Ona zagreva krv i razbistrava misli.

Dok Holidej je zamišljeno posmatrao kako bezbojna tečnost teče u čašu. Njegovo piće bilo je brendi, ali, sada mu je bilo svejedno. Samo da se malo oporavi i osveži, mislio je.

Nabrao je obrve kad mu je barmen primeo tanjirić sa komadom limuna i krupno tucanu so.

— I to znaš, prijatelju — rekao je Dok.

Crnac se zakikotao.

— Da, to sam naučio u Meksiku. Oni uvek tako rade. Uzmu malo limuna, zatim liznu so, pa tek onda gutnu.

— Mislim da mi ne bi bila loša i jedna kafa — zevnuo je Dok.

Crnac je otvorio ormarić u zidu. Tu mu je bio ceo pribor za pripremanje kafe. Mali mangal sa pločom odgore i lonče za kafu.

Barmen je pljucnuo na metalnu ploču i slegao ramenima.

— Žao mi je, vatra se ugasila — rekao je. — Moraćete da se zadovoljite tekilom, mister.

Dok Holidej je otpio gutljaj i nasmešio se.

— Ovaj ukus je grozan — komentarisao je i naslonio se na bar. — Nikada ne pijem ovako nešto, ako baš ne moram. Ipak, hvala vam.

— Zora već sviće, mister — opomenuo ga je barmen.

— U redu — klimnuo je glavom Dok. — Samo vi idite. Ja ću ostati ovde još malo.

Barmen se odmah složio, mada mu se na licu videlo da ne razume sasvim svoga gosta. Prebacio je zeleu koju preko barskog pulta i promrsio.

— Još nisam sreo čoveka koji ne voli da spava — rekao je, ali kao da mu se činilo da je prekoračio neko pravilo dobrog ponašanja nagnuo se prema Doku i dodao. — Izvinite, mister.

Ugasio je lampu i izašao u hodnik.

Dok Holidej je ostao sam, kada su se vrata vagona zatvorila za barmenom.

Škripa i lupa točkova ispunjavali su tamu, koja je već počela da se pruređuje.

Dok Holidej se zateturao i uhvatio se za bar u trenutku kad je voz ušao u krivinu. Otegnut zvižduk lokomotive zaparao je noć.

Uskoro, međutim, pojavila se slabla bledunjava svetlost na prozorima. Dok je uspeo da pročita samo natpis na zgradi... Malori Krossing!

Međutim, lokomotiva je povećala brzinu i zgrada je ostala u daljini da je čestito nije ni video.

Dok Holidej je popio svoju tekilu. Činilo mu se da mu je i glad utolila. Zapalio je cigaretu i ugašeno palidrvce odbacio u ugao vagona.

Baš tada grom je muklo zatutnjao nad oblačnim nebom Teksasa.

Tog trenutka opet je aktiviran Dokov poznati instinkt koji mu nepogrešivo signalizira opasnost.

Nije sebi uopšte postavljao pitanja. Jednostavno, istog trenutka bio je spreman. Za svaki slučaj, prešao je u sledeći vagon.

Sada je već bilo dovoljno svetlo i odmah je, jednim pogledom, preb-

rojao putnike. Šestorica. Idući na prstima pored njih, ni na jednom nije primetio nešto što bi odavalo ubicu.

Sledeće odeljenje bilo je prazno, a zatim u jednom neka pospana žena ljuljala bebu mehaničkim pokretima. Beba, međutim, nije imala nameru da zaspi. Oči su joj bile širom otvorene.

Malo dalje od te žene, sedeo je neki starčić čiji su brkovi ličili na busen trave. Momak na susednom sedištu imao je grubo lice, ali, njegov san je bio pravi.

Dok Holidej je izašao iz vagona i uhvatio ručku sledećeg. To je bio njegov vagon. Zastao je na vratima. Sasvim jasno je video unutrašnjost vagona... a dve prilično grube kreautre sedele su na njegovom sedištu i na onom do njega.

Jedan je bio krupan, građen kao gorila. Nije imao nosa, a na licu, preko kojeg se protezao ožiljak koji mu je zahvatio i ugao oka, lebdeo je zlurad osmeh. Njegov vrat kao u bika, odavao je neverovatnu snagu.

Onaj što je sedeo pored čoveka bez nosa, imao je oči kao u mačke.

Da li su oni bili razlog zbog kojeg je Raf Mekli napustio voz u Santa Fe — pitao se Dok. Više nego verovatno, zaključio je povukavši se unazad.

Žena, koja je ljuljala bebu pogledala ga je iznenađeno, a Dok se osmehnulo i prošao pored nje.

Zatvorio je vrata za sobom i krenuo nazad u vagon-restoran. Više nije osećao umor. Barmen je bio u

pravu. Ona tekila bila je, stvarno, blagotvorna.

Zauzeo je takvo mesto sa koga je mogao da posmatra vrata, koja su bila osvetljena. Imaće dobar pogled za svoje mete.

Sedeo je dosta dugo osećajući kako mu se grči u stomaku. Taj grč bi osetio uvek kada je dugo, pre okršaja, znao da će opet nekoga ubiti. Konačno, čovek ne može da gleda toliko često smrt, a da ne oseti bar nelagodnost.

Stari ljudi su govorili da strah sa godinama postaje sve jači, a da je lek protiv toga veoma jednostavan. Treba okačiti revolver o klin. Da li je to i Kid rešio da uradi — pitao se Dok, ili je stvarno, na samrti.

On je za sebe, međutim, smatrao da još nije star... Uostalom, znao je da to nikada neće ni biti. Njegova boljka je bila lagana i uporna i ako ga ne prekrajči neki metak, ona je tu... za svaku sigurnost. Na tu misao Dok se nasmešio gorko.

Namestio se malo bolje na svom sedištu. Unutrašnjost vagona bila je u mraku. Samo u hodniku je gorela slaba petrolejka. Ali, sasvim dovoljna. Jer, bilo je samo pitanje minuta kada će ona dvojica krenuti da ga traže, a tada će doći i u ovaj vagon.

Nije Dok još ni dovršio misao, kada je brava škljocnula. U tom trenutku on se nečega setio i bio je krenuo da se digne, da proveri jesu li vrata, na suprotnoj strani, zaključana. Sada je bilo kasno.

Vrata su se polako otvarala i u polumraku, Dok je nazirao jednu

krupnu priliku, koja je zaklonila lampu u hodniku. Iza grdosije stajao je njegov pajtaš.

Dok nije smeo da im dopusti da upale svetlo. Prostor je bio mali za borbu, a njih je bilo dvojica. I to ona dvojica, koju je video u svom kupeu.

— Ne mičite se! — prosiktao je.

Krupni čovek se nasmejavao grohotom, a onaj manji provukao se pored njega i krenuo u stranu. U tom času je blesnuo plamen petrolejke, koju je onaj manji nosio u ruci s očigledno smanjenim plamenom. Kad se pomicao u stranu, on je okrenuo fitilj i povećao ga.

Tog trenutka u ruci krupnog bandita zagrmelo je „kolt“.

Dok Holidej se nije ni pomakao s mesta. To mu nije ni bilo potrebno, jer se baš tada vagon zaljuljao i pomerio ga u stranu. Istovremeno je osetio poznati trzaj u ruci, kad je potegao obarač.

Pogodak je kao i obično bio besprekoran. Volf Goč se zateturao kad mu je metak prosvirao široke grudi. Međutim, ostao je na nogama.

Dok Holidej je ponovo opalio, a krupna prilika je zaurala jezivo i sručila se na pod, izvan svetlog kruga, koji je bacala petrolejka. Pod vagona se zatresao.

Pognut koliko god je mogao, Dok Holidej se odmakao od bara. Sada su on i onaj drugi bili nekako u istom položaju. Krupni bandit je bez sumnje bio mrtav. Ili bar smrtno pogođen, jer se ogromna tamna loква širila po podu.

Revolver je opalio prema Doku,

ali, metak je prohujao pored njegovog ramena i odbio se od metalne prečke na baru. Tada je već sevnuo i njegov revolver i za jedan delić sekunde, plamen je obasjao drugog ubicu.

U svetlu tog plamena, Dok Holidej je ugledao još nešto što ga je zaprepastilo.

Ona grdosija od čoveka je klečala, držeći se rukom za okrvavljene grudi, pokušavajući drugom da podigne revolver.

Dok Holidej je legao na pod i otoktrljao se u suprotni ugao, koliko mu je to prostor dozvoljavao.

Odjeknula su tri pucnja jedan za drugim. Meci su udarali o pod pored njegovih nogu, sevajući naranđastim plamenovima i presecajući njima tamu u vagonu.

Dok Holidej je odjednom osetio kako mu se nešto toplo sliva niz ruku. Stisnuo je prste u pesnicu nekoliko puta. Bio je siguran da je pogođen, ali, očigledno ne opasno. Mora da ga je neki metak samo okrznuo.

Skočio je na noge i u dva skoka se našao na vratima, naglo ih otvorio i iskočio na metalnu platformu. Držeći ranjenu ruku uz telo, čučajući je prišao vratima sledećeg vagona. Meci su zujali oko njega, dok je tražio kvaku i otvarao vrata.

Tu je usporio hod, ali, nije mogao da sakrije ranjenu ruku. Iznemadeni putnici osvetljenog vagona zaprepašćeno su ga posmatrali, jer na njegovom licu se nije primećivalo ni najmanje uzbuđenje.

On je, međutim, prošao duž celog vagona i izašao na drugu platformu. Sigurnosna ograda ga je zaustavila, inače bi pao na prugu. To je bio poslednji vagon u kompoziciji.

Tek sada je primetio da napolju pada kiša. Okrenuo se i pogledao u vagon. Putnici su među sobom živo razgovarali.

Dok Holidej je za tren oka snimio celu situaciju. Ako bi sada pokušao da se vrati, onaj bandit bi ga mogao sresti baš u ovom vagonu gde je bilo najviše putnika. U pucnjava, bez koje neće proći taj susret, mogao bi neko nevin da nasrta. To Dok nikako nije želeo. Za to je odlučio da ostane ovde, na platformi i da tu sačeka rasplet situacije.

Odjednom, nešto mu se učinilo sumnjivim. Ponovo se okrenuo i pogledao u vagon. Putnici su panično napuštali svoja mesta bežeći prema prednjim vagonima.

Tako je i bolje, pomislio je Dok. Ušao je unutra i pogasio sve lampe. Izvadio je iz džepa nož, koji je nekada pripadao Ralfu Keju i zario ga u sedište. Povukao ga je i zasekao kožu, kojom je sedište bilo obloženo.

Kada je isekao dovoljno dugačku traku čvrste kože, jedan njen kraj je zavezao za metalnu nogu sedišta u drugom redu. Koža je bila razapeta preko prolaza. Isprobao je njenu čvrstinu i zadovoljno odahnio. Seo je na sedište i mirno čekao, iako ga je ona ogrebotina već počela da boli.

Pomislio je na krupnog bandita u vagon-restoranu. Mora da je već

mrtav. Nijedan čovek nije mogao da zadrži dva metka kalibra 45 u grudima i da, ipak, ostane živ. Onaj drugi bandit će morati da dođe sam.

Ruka ga je sve više pekla, i Dok je znao da s njom neće moći da se služi. Štaviše, moraće da je čuva u okršaju. Prema tome, pobediće onaj ko bude lukaviji, zaključio je.

Dok Holidej je oduvek dobro igrao tu smrtonosnu igru, pa ni sada nije video razlog da ne uloži sve što je imao, a to je bio život.

Iz misli ga je prenula škripa vrata, koja je najavila dolazak ubice.

Njegovi koraci su se tiho približavali, a zatim se začuo iznenađeni uzvik, kada je noga zapela za kožnu traku.

Bandit se pružio koliko je dug i zamlatarao rukama. Osetio je kako se oštrica noža zasekla u meso, a zatim se začuo jeziv zvuk, kada je sečivo zaškripalo u rebro.

I na Doka Holideja je sve to delovalo gadno. On je više voleo borbu revolverima, ali, ovo je bila izuzetna situacija, kad nije smeo da reskira. Kad je oštricu noža usmerio tačno između dve razmahnute ruke, znao je da neće pogrešiti. Svom snagom je gurnuo nož, a kad je Duval vrisnuo, bio je siguran da je i ova runda njegova.

Ustao je i izvadio šibicu iz džepa. Zapalio je i podigao uvis.

Bred Duval je ležao na podu širom otvorenih očiju. Lice mu je bilo razvučeno u bolnu grimasu, a kroz poluotvorene usne videli su se zubi.

Dok Holidej se ponovo sagnuo i iz grudi mrtvaca izvukao nož. Ob-
risao je oštricu o njegovu košulju.
Zatim je seo i zagledao se pred se-
be.

*

— Za ime Boga! — kondukterov
uzvik je nagnao Volfa Goča da otvo-
ri oči. Rukom je odmakao konduk-
terovu lampu u stranu. S mukom
je uhvatio šipku kraj bara i neka-
ko uspeo da se podigne na kolena.
Zagledao se zatim u svoje krvave
grudi i iz grla ispustio nešto nalik
na rezanje.

— U lošem ste stanju — rekao je
uplašeni kondukter. — Najbolje
bi bilo da se ne pomerate dok...

— Skloni se — zarežao je Volf.
Kondukter je tek tada ugledao
dve jezive rane.

— Mister, vama je potreban le-
kar — promućao je.

Volf Goč se nasmejao grlenim
glasom.

— Misliš da ću da odapnem, a?
To ne dolazi u obzir — govorio je
prilično nerazumljivo. — Onaj tvor,
koji mi je ovo uradio, ima da pla-
ti!

Mali čovek, obučen u plavu uni-
formu sa kapom na glavi ga je
žestoko nervirao. Kao konjska mu-
šica koja obleće oko konja. Suviše
uplašena da priđe bliže, a suviše
tvrdoglava da bi otišla. Pa, pob-
rinuće se da ga se reši.

— Hoćeš li me ostaviti na mi-
ru? — upitao je konduktera.

— Ne budite tvrdoglavi — poku-

šao je kondukter, da ga urazumi.
Budite mirni. Vi užasno krvarite.

U tom času se kondukter prima-
kao suviše blizu. Shvatio je da je
to strahovita greška tek u trenut-
ku kad ga je neverovatno snažna
ruka uhvatila za grlo i skoro po-
digla sa poda.

Bednik, mislio je Volf držeći je-
dnom rukom čoveka za vrat, a
drugom mu zabacujući glavu una-
zad. Zbog takvih je on imao ova-
kvo lice. Bili su ljubomorni na nje-
govu snagu, a nisu imali hrabrosti
da mu se otvoreno suprotstave. Sa-
čekali su da zaspi u štali, a zatim
su je zapalili. Naravno, pre toga
su zaključali vrata. Samo zahvalju-
jući svojim neobično snažnim pes-
nicama, uspeo je da ih razvali. Kad
je izleteo iz zapaljene štale, njih de-
setorica, istih ovakvih žgoljavaca,
skočila je na njega. Noževi su sev-
nuli. Tako je zaradio ožiljak.

Jedva je uspeo da ih otrese sa
sebe, kao što divlji vepar baca u
stranu pobesnele pse kad ga opko-
le. Međutim, odelo na njemu je go-
relo. Potrčao je prema reci, koja
je tekla u blizini i bacio se u vodu.

Da, ti ljudi su bili baš kao ovaj
kondukter, mali, žgoljavi i dosadni.
Mišići na rukama Volfa Goča su se
napeli do prskanja.

Praskavi zvuk pucanja kičme iz-
mamio je osmeh na banditovom li-
cu. Tek tada je popustio stisak nje-
gove ruke, a mali kondukter se
skljokao na zemlju.

Volf je tada oteturio do vrata.
Duval je tuda krenuo za onim viso-
kim momkom.

Odvukavši se nekako na metalnu platformu, Volf se zateturio i zagledao se u mesec koji se pomaljšao iza oblaka iz kojih je još uvek padala kiša. Zakašljao se nekoliko puta izbacujući već zgrušanu krv. Onaj kondukter nije lagao, pomislilo je. Rana je ozbiljna.

Na tu pomisao Volf se stresao. Osetio je slabost u čitavom telu, ali je skupio poslednju snagu i nastavio da puži.

U tom času je grupa putnika iz susednog vagona navalila prema njemu. Oni prvi su ga ugledali i zastali uplašeno.

— Nije to ništa! — promrmljao je Volf i nastavio da baulja između ljudi koji su mu se sklanjali s puta.

*

Raf Mekli je pogledao devojkicu u oči.

— Jesi li čula te pucnjeve? — upitao je. — To znači...

Odjednom je učutao i počeo da okreće prsten sa dijamantom, koji mu se nalazio na prstu.

— Trebalo bi ubrzo da se vrati — rekao je posle kraće pauze.

Devojčino hladno i mirno držanje ga je istinski čudilo i postajalo mu je sve neprijatnije. Zar nije mogla bar da trepne ili da koji put pogleda u stranu? Nije se pomerila ni za milimetar od kako su ona dva bandita izašla iz njihovog kupea.

Nije mu se dopadao taj hladni pogled u njenim očima. Osećao se

kao da je bez odeće... kao da je sav njegov ponos odjednom nestao.

Prokletstvo! Ona nije imala prava da ga posmatra na taj način!

— Želiš li da ti se izvinim? — upitao je naglo. — Da li je stvar u tome? Ti... propalice!

Devojka je hladno odmahнула glavom.

— Jedino želim da te vidim u mrtvačkom sanduku — rekla je bez ikakvih emocija u glasu. — Želim da te vidim kako ležiš zatvorenih očiju. Ništa drugo.

Bile su to jednostavne, monotone reči, koje su ubijale čak i ovakve bezosećajne kukavice kakav je bio Mekli. Njemu se činilo da je ona, ipak, trebalo da reaguje drugačije. Trebalo je da bude ljuta, a nije bila. Bila je sasvim mirna. Možda je trebalo da je udari? Možda bi se onda osvestila, reagovala emotivnije.

— U redu. Možda ćeš živeti dovoljno dugo da ti se i ta želja ostvari.

Ustao je i ušao u toalet osmotrivši svoje lice u ogledalu. Bledo lice s okrutnim izrazom, to čak ni njemu samom nije promaklo.

Raspakovao je svoju garnituru za brijanje i prevukao brijačem preko kožnog kaiša.

Brada, koja je počela da mu raste po obrazima, podsetila ga je na Baka. Razbarušena kosa je samo upotpunjavala taj utisak. Njegove oči, sitne i smeštene blizu bile su iste kao oči njegovog brata. Naspunao je lice i obrijao se.

Da li je bilo neke razlike između njih, pitao se. Ne, to je bilo malo

verovatno. Ipak, Bak je bio neobrazovan... budala. Morao je umreti mlad.

— Neobrazovana budala — rekao je glasno.

Sprao je vodom ostatak sapuna s lica i obrisao se mekim ubrusom. Ponovo se pogledao u ogledalu. Lice, koje je posmatrao pred sobom bilo je lice mrtvaca, tako mu se učinilo.

— Do đavola! Još će mi ona drolja nasugerisati kojekakve gluposti — opsovao je.

Vratio se u kupe i povukao Kendi za noge.

Devojka ga je pogledala i prezirivo se nasmešila. To Mekli nije mogao da podnese. Prišao joj je bliže i raspalio joj žestok šamar.

— Nikada me nećeš videti u mrtvačkom sanduku, devojko — povikao je nekontrolisano.

A onda je počeo besomučno da je udara po licu kao izbezumljen, sve dok se u njenim hladnim prkosnim očima nije pojavilo nešto drugo... bol. Zadovoljno se nasmejao. To je bilo nešto što je mogao da shvati.

— Naučiću te da me poštuješ — rekao je zadovoljno.

Devojčina crna kosa je letela na sve strane pod njegovim ponovnim udarcima. Oborio je na pod, a zatim je stao iznad nje teško dišući.

— Mister Mekli... ser... tako da mi kažeš! Hajde, govori! — vikao je.

Devojčine usne su zadrhtale.

— Mrtvac! — izgovorila je tiho.

Mekli je skinuo opasač. Na njemu se nalazila teška metalna kopčica.

Zamahnuo je opasačem pred njenim očima.

— Mister Mekli... ser! — vikao je preteći.

Devojka se bacila u stranu i prekrila lice rukama. Mekli joj je priskočio i jednim trzajem pocepao joj haljinu. Zatim je počeo da je šiba po golim leđima i ramenima.

Pod svakim udarcem opasača, Kendi se trzala, ali još nije progovarala ni reč. Tek kada su se prve masnice pokazale na njenoj koži i kad je osetila neizdržljiv bol, devojka je vrisnula.

— Mister Mekli... ser!

Mekli je provukao opasač kroz gajke na pantalonama i zakopčao ga. Zatim se nasmejao zadovoljno.

— Tako je već bolje — rekao je. — A sada idi i uredi se malo. Možeš da uzmeš moj ogrtač, ako ti se dopada.

Ne obraćajući pažnju na njegovu ponudu, Kendi je upitala.

— Zašto me mučite?

— Zato što si moja — odgovorio je Mekli i iz džepa izvadio novčanik. — Evo! — Izvadio je svežanj dolara i bacio joj u krilo. — Kupljeno i plaćeno!

Prišavši teškim vratima, Mekli je zastao i oslušnuo. Goč i Duval su se suviše zadržali. Ako su ubili Doka Holideja, trebalo bi da se pojave svakog trenutka. Oni pucnji, koje je čuo malo pre, sigurno su nešto značili.

— Mora biti da je Dok Holidej mrtav! — promrmlijao je sebi u bradu.

— Ubiću te! — prosiktao je Volf Goč.

Dok Holidej je video svašta, ali, sada je pomislio da ga vlastite oči varaju. Volf je više ličio na duha, nego na ljudsko biće. Ne, ljudsko biće ne bi moglo da se vuče ovuda sa takvim ranama, to je Dok znao, već kao lekar. Ovo mora da je neka nevidljiva konstitucija.

Ipak, nije želeo da reskira. Kad se samrtnik rešio na ovako nešto, imaće dovoljno snage i da povuče obarač. Zato je podigao revolver i zapovedio.

— Ostani gde si!

Međutim, njegova pretnja nije imala nikakvog efekta.

Dok je koraknuo unazad. Još uvek nije želeo da puca u mrtvaca. U jednoj ruci je držao lampu, a u drugoj revolver. U stvari, želeo je da lampu skloni sa mesta gde je svakog trenutka mogao da se sruči Volf, i tada bi sve moglo da se zapani.

Međutim, u tom trenutku voz je ušao u krivinu, a vagoni su se zaneli. Dok je udario o susedno sedište, a lampu mu je ispala iz ruke. Dogodilo se upravo ono, što je želeo da izbegne.

Plamen je liznuo po podu vagona. Dok Holidej je požurio da ugasi vatru gazeći po njoj. Gotovo da

zaboravi na bandita koji je pokušavao da se podigne. I dok se on borio sa vatrom, do njega je dopiralo samo neko promuklo režanje koje se oslobađalo iz banditovog grla.

Kada je savladao vatru, Volf je već bio vrlo blizu njega. Teškom mukom je nanišanio i opalio, ali, promašio je. Zdravom Doku nije bilo teško da se izmakne. Još uvek nije želeo da puca. Ipak, morao je da zapreti.

— Još samo jedan pokušaj, mister — rekao je Dok — i razneću te u parčiće.

— To si već uradio! — odjeknuo je glas čoveka, koji je po svim pravilima trebalo da bude mrtav. — To si uradio — ponovio je i skljokao se na pod.

Dok Holidej mu je prišao bliže. Čovek je najzad izgubio bitku, bio je siguran. Odlučio je zato da ga izvuče na platformu, jer se približavala sledeća stanica i trebalo je osloboditi ga se, dok ne nagrnu novi putnici i ne navuče nekog šerifa na vrat.

Međutim, tada se dogodilo još jedno iznenađenje. Umirući, bandit je očigledno želeo društvo. Njegove, još uvek, snažne ruke, zgrabile su Doka za vrat tako čvrsto, da je za trenutak izgubio dah.

Sva sreća što je Dok imao dovoljno snage i veštine. Podigao je koleno i snažno udario bandita u okrvavljene grudi. Stisak je odjednom popustio.

Dok Holidej je ponovo zamahnuo nogom. Bandit je jeknuo i pao pored njega ispruživši se. Ovoga puta, to je bilo definitivno. Dok je otvorio vrata. Bio je potreban samo jedan pokret i bandit se, preko platforme, sručio na prugu.

VII

Plamen je goreo u kaminu u čekaonici.

Putnici su lagano izlazili iz vagona. Niko više nije naročito žurio.

Dok Holidej se protegao i zevnuo. Zatim je i sam stupio na peron patosan drvetom. Za trenutak je zastao i odmerio dve prilike koje su mu se približavale.

Mekli je imao tamne podočnjake. Razrogačio je oči, kada je ugledao Doka Holideja.

— Pa, uspeli ste, mister Holideje — rekao je.

— Jeste li razočarani? — upitao je Dok.

Skinuo je šešir i naklonio se mlađoj ženi, koja je preko ramena imala prebačen Meklijev ogrtač.

— Da sam na vašem mestu, gospođo, promenio bih društvo — rekao je. — Ta zmija pored vas, vrlo je otrovna.

Kendi se osmehnula tupo. Igrala se sa dugmetom na ogrtaču i odjednom se namrštila.

— Mister Mekli je moj prijatelj.

Reči su joj zvučale prazno i neubedljivo. Dok je video kako se na kicoševom licu pojavio pakostan osmeh, a tek tada je na devojčinim

obrazima ugledao modrice, koje je ona pokušala da sakrije debelom naslagom pudera.

— Izgleda da je najbolje uhvatiti neku ženu i premlatiti je, a Mekli? — upitao je Dok, a njegov osmeh bio je hladan i pun prezira.

Onda je slegnuo ramenima i okrenuo se od njih ne čekajući Meklijev odgovor. Zagledao se u voz, koji je stajao u stanici.

Uplašeni kondukter, koji je pro našao leš svoga kolege, osvrtao se oko sebe na sve strane. U onoj brzini i zbunjenosti, ispričao je nekim putnicima šta se dogodilo i sada su ga već počeli saletati sa svih strana interesujući se za pojedinosti.

Za ovo vreme koliko je voz stajao, izgledalo je da su svi već bili obavesteni o onom što se dogodilo za vreme putovanja. I nije prošlo ni nekoliko minuta, od stanice je krenuo jedan visoki čovek sa zvezdom na prsima. Šerif.

Vladala je tišina i samo se čuo tih šum pare, koja je izlazila iz lokomotive.

Vrata na jednom vagonu su se otvorila širom. Dva čoveka su iznela neko telo umotano u sivu tkaninu i spustila ga pred šerifa.

Dok Holidej je ubrzao korake. Znao je da je to Bred Duval. Međutim, ona žena sa detetom mu se odjednom našla pred nogama. Zapetljala se sa nekim paketima i tu je izgubila nekoliko sekundi. Taman toliko da ga stignu oni sa nosilima i šerif.

Jedan od ljudi, koji su nosili leš, bio je i onaj barmen. Zbunjeno je

pogledao Doka Holideja, a šerif je uhvatio taj pogled. Očigledno, bio je vrlo pronicljiv kad se obratio Doku.

— Vaše odelo? — upitao je.

Šerif je bio visok koliko i Dok Holidej. Lice mu je bilo puno ožiljaka, a sive oči su pažljivo posmatrale sagovornika.

Setivši se predstavnika zakona iz Hjustona i svestan svog okrvavljenog odela, Dok Holidej je pažljivo osmotrio čoveka sa metalnom zvezdom.

— Želite li izjavu, šerife? — upitao je.

— Frenk Granc — predstavio se šerif. — Da, upravo to želim.

Dok se okrenuo i pogledao prema zgradi stanice. Tamo je stajao Raf Mekli zajedno sa svojom devojkom.

Zastavši iznenada, devojka je povukla kicoša za rukav. Dok Holidej je to primetio, ali, sada je razgovarao sa šerifom.

— Ja sam Džon Holidej. Možete me zvati Dok, tako me svi zovu.

Granc je klimnuo glavom.

— To znam. Dobio sam telegram iz Hjustona. Očekivao sam vas.

Južno od železničke stanice tekao je Rio Grande, blistava, srebrna vodena površina, koja je odvajala Teksas od Meksika. Dok Holidej je posmatrao reku i mislio šta da preduzme. Mogao je da zamisli kakav je telegram dobio šerif.

Šerifova ruka je bila daleko od revolvera. Međutim, da nešto pokušalo bilo je potpuno besmisleno.

Šerif je to odmah i rekao, doduše vrlo tiho.

— Ne pokušavaj to. Neće uspeti.

— Ne pada mi na pamet, šerife — osmehnuo se Dok ironično.

U tom trenutku još jedno telo bilo je izneto iz vagona. Šerif je povukao Doka u stranu. Prišao je nosilima i podigao pokrivač.

— Pa, ti si vodio pravi rat, Holideje — rekao je.

— Taj nije poginuo od moje ruke — rekao je Dok mirno. — Ali, pretpostavljam da nema smisla da to govorim.

Granc je spustio pokrivač i dao rukom znak ljudima da krenu dalje.

— Ne valja donositi preuranjene zaključke — rekao je. — Nisu svi predstavnici zakona mučkovi. Naravno, ja ne govorim o nekome koga obojica znamo... iz Hjustona — nacerio se. — Mek Rej i njegova dva pomoćnika su prava sramota za našu profesiju.

— Amin — rekao je Dok.

— Znam protiv čega si krenuo, Holideje — pravio se šerif da nije primetio Dokovu ironiju. — Samo da znaš, da te je priča onog novinara ubacila pravo u centar osinjeg gnezda. Koliko sam obavešten, tvoje borbe su uvek bile fer. I tvog prijatelja Simerona, iako je on bio profesionalni lovac na ucene. Ali, radio je uvek po zakonu.

— A odakle ti te informacije, šerife? — upitao je Dok ne verujući mnogo predstavniku zakona.

— Imam jednog prijatelja, koji mi je mnogo pričao o tebi.

Dok Holidej ga je upitno pogledao.

— Vajat Erp — rekao je šerif mirno.

Dok Holidej se osmehnuo i pružio ruku.

— Ti si prvi pravi čovek, koga sam sreo posle dugog vremena — rekao je.

Granc je prihvatio ispruženu ruku i čvrsto je stisnuo.

— U podne iz grada polazi kočija — rekao je. — Ide na jug. Prolazi i kroz San Rodal. Budi u toj kočiji kad krene iz grada.

— Hvala, šerife — osmehnuo se Dok. — Samo, prvo moram da se negde čestito operem i da kupim drugo odelo. Imate ovde neku prodavnicu?

— Neće biti baš takvo kakvo imaš na sebi, ali, možeš da se upristojiš — nasmejao se šerif. — U svakom slučaju, ti mi ništa ne duguješ. Ali, mislim da će ti biti potrebno prilično sreće da stigneš u San Rodal. Neki prilično problematični tipovi prešli su granicu u toku poslednjih dana. Uopšte mi nisu izgledali nimalo naivno.

— I za to ti hvala šerife — okrenuo se Dok i pogledao prema mestu na kome je stajao Mekli.

— Ali, zar ti ne bi bilo dobro da pođeš najpre do svog kolege? Kako vidim, ruka ti nije u najboljem stanju. Nešto mnogo krvvari. Hajde, upoznaću te sa doktorom Malorijem. — pozvao ga je šerif.

Dok su im se približavali, Mekli se povlačio unazad, ili ga je, možda devojka vukla. To, uostalom, i nije bilo važno. Ukoliko je nešto i bilo značajno, onda je to bio Meklijev zaključak koji je izveo ugledavši Doka sa šerifom.

Dok je, međutim, imao puno poverenje u šerifa. Za njega je to bila čista značka i slobodan put za Meksiko.

Naravno, to nije bio razlog za pravo zadovoljstvo. Jer, kako je Granc napomenuo, ubice su se sjatile u San Rodal... Što se tiče Lareda, sudeći po situaciji na njegovim ulicama, izgledalo je da bar ovde neće biti gužve.

— Postoji nešto što mislim da treba da ti kažem — prenuo ga je iz misli Granc. — U gradu se nalazi jedan opasni revolveraš. Zove se Talin. Nije prekršio nikakav zakon i ne mogu ništa protiv njega. Međutim, neobično mi je što se našao ovde, baš u času kad si ti trebalo da dođeš. Možda je to samo puka slučajnost, ali...pre bih rekao da njegov dolazak i nije slučajan.

— Potrudicu se da ga izbegnem — rekao je Dok, koji je već bio prilično umoran, a i ruka je počela da ga boli.

— Znaću to da cenim — rekao je šerif i klimnuo glavom, pokazujući na ljude, koji su se okupljali oko ona dva mrtvaca izneta iz voza. — Ja na Laredo ne gledam kao na svoje vlasništvo. Ali, ljudi me plaćaju da održavam red i mir i toga se pridržavam.

Dok je klimnuo glavom i nasmejao se. Ovaj šerif je još mogao i da mu se svidi. Ali, sad su mu misli već bile zabavljene nečim drugim.

Talin! — tako je rekao šerif. Doku se činilo da je to ime već negde čuo. Da, sećao se.

Talin se ponašao kao senka. Tako se kretao Divljim zapadom.

Uvek je bio sam. Imao je običaj da se pojavi na svakom mestu, koje je mirisalo na novac, na kome je moglo lako da se zaradi.

Prateći Granca glavnom ulicom, Dok Holidej se još jednom osvrnuo preko ramena.

Mekli je stajao na peronu stanice i gledao za njim. Devojka je još uvek bila pored njega.

Doku Holideju nije trebalo mnogo da razmišlja. Bio je više nego siguran da Talin ima i te kakvu vezu sa Meklijem. Tu nije trebalo mnogo mudrovati. Sa jedne strane bio je revolveraš, koji je uvek spreman da ubija za novac, a s druge, novinar, koji je spreman da mu taj novac isplati. Bilo je to kao mešavina vatre i baruta.

Potrajalo je punih pet minuta pre nego što su se vrata otvorila i jedno lice se pojavilo na njima. Čovek je treptao kratkovidnim očima.

— Ko se opet porađa? — progundao je sedokosi lekar.

— Rana od metka — rekao je šerif lakonski.

— Opet — progundao je stari lekar. — Hajde, ulazite. Šta stojite tu kao ukopani?

— Samo dobro sredi ovo, dok — nasmešio se Granc, a onda se oprostio od Doka Holideja. — Dakle, kočija polazi u podne.

Dok Holidej je pošao za starim lekarom, koji je zevao. Ušli su u jednu prilično neurednu sobu.

Lekar je prišao prozoru i razmakao zavese. Onda je izvesno vreme posmatrao Doka kroz debela stakla svojih naočara.

— Rana od metka, a? Hoćeš li da legneš ili da sediš?

— Ako legnem, smešta ću zaspasti — nasmejao se Dok.

— To bi ti, možda, pomoglo.

Doktor Malori je povukao jednu stolicu i stavio je kraj prozora. Tako je imao više svetla.

— Evo, sedi ovde.

Dok Holidej je seo. Malori je počeo da tumara po sobi mrmljajući nešto za sebe. Konačno je dovukao kožnu torbu i stavio je na klimavisto. Sadržina torbe je metalno zveckala u tišini sobe. Dok Holidej se tek sada setio svoje lekarske torbe, koja je ostala na ranču kod Rejlin.

I prvi put od kako je krenuo na ovo putovanje, setio se njenih čistih jastuka i njenog kupatila, koje bi mu sad i te kako prijalo. Naravno, pre svega se setio njenih toplih, mekih ruku, uvek spremnih da pomognu i rumenih usana spremnih da pruže uživanje.

Doktor je izvadio iz ormara malu, trbušastu bocu i nacerio se lukavo.

— Prvo moram da se malo okrepim rekao je i povukao dobar gutljaj, a zatim huknuo zadovoljno.

— Dobra stvar. Jednom momku sam odsekao nogu, a nije imao ništa drugo da ublaži bolove, osim ovoga. I, ostao je živ.

— To zvuči stvarno umirujuće — kiselo se osmehnulo Dok, ali sad mu je skoro bilo svejedno. Umor ga je gotovo savladao.

— Da, tako je to bilo nekad — brbljao je stari lekar. — Sad koristimo jedan mnogo efikasniji lek. Nekoliko kapi na ranu i nećeš uopšte osećati bol. Hajde, zavrni rukav.

Dok Holidej je pokušao da zavrne rukav, ali, odjednom je klonuo, kao da su mu svi udovi napunjeni olovom. Osim toga, rukav se zalepio za ranu i bila je prava muka odlepiti ga.

— Ne mogu — rekao je. — Zalepio se rukav.

Malori je izvadio skalpel iz tašne i zasekao tkaninu. Samo jedan rez i rukav je bio rasparan. Ali, bio je pričvršćen za ruku na onom mestu gde se krv zakorela na rani.

Psujući sebi u bradu, doktor je opet počeo da kopa po svojoj torbi.

— Treba vam nešto oštro? — upitao je Dok.

— Aha— klimnuo je glavom Malori. — Imam ovde sve što mi treba. One budale, na istoku, misle da smo mi ovde potpuno zaostali. Ali, varaju se. Doduše, mnogi od njih bi skapali da samo nedelju dana provedu na Zapadu. Slabići!

I izvadio je neku tubu iz torbe. Kada je pritisnuo, izašla je neka bela pasta. Namazao je njome mesto na kome je rukav bio zalepljen za ranu. Posle minut-dva, rukav je bukvalno skliznuo na pod.

— Šta kažeš? — upitao je Malori trijumfalno. Zatim je pogledao ranu. — Izgleda loše, ali, uopšte nije strašno — rekao je. — To, u stvari, i nije rana, već samo dublja ogrebotina. Moći ćeš da se služiš rukom, kao da se ništa nije dogodilo. Samo da očistim ovu prljavštinu da ne bi došlo do trovanja.

Dok Holidej ga, međutim, nije čuo. On je spavao dubokim snom. Trgao se tek kada je stari lekar počeo da čisti ranu.

— Boli? — upitao je lekar.

— Aha — klimnuo je Dok pospano.

Tako i treba. Ubeden sam da onaj što ti je napravio ranu, više ne oseća bol. Znači, u odnosu na njega, ti si u boljem položaju. Šta kažeš?

Lekar se zakikotao, a Dok je klimnuo glavom. Stari doktor je zaista bio u pravu, u to nije bilo nikakve sumnje.

Momak u portirskoj sobici pored ulaza opsovao je, kad je neko počeo da lupa na vrata. Obukao se na brzinu, bacio pogled na sat i ponovo opsovao. Sedam sati ujutro, a bila je subota. Zar ljudi nemaju druga posla, nego da dolaze u hotel u to vreme?

— U redu, u redu, dolazim — viknuo je onom što je lupao.

Zakopčavajući u trku dugmad na svojoj košulji, čovek koji je kod sebe držao ključeve svih soba u hotelu i patio od astmatičnih napada s užasnim kašljem, poleteo je prema vratima.

Štap od trske je još jednom lupio po vratima.

— Da li je ovo hotel ili nije? — besno je vikao Mekli.

Ljutite reči, koje je portir pripremio za ovog gosta, zastale su mu u grlu. U poslednjem trenutku. Ovaj čovek je izgledao zaista važno. Neki badža s Istoka — pomislio je portir, pogledavši gostovo odelo. I džentlmen, očigledno.

Osmeh dobrodošlice, koji se pojavio na licu portira, nije bio upućen i devojci bleđeg lica, koja je stajala pored kicoša.

— Dobrodošli u Laredo, ser — naklonio se portir. — Sobu?

— Naravno.

Ponovo ljubazan osmeh na licu portira.

— Sa dva ili sa jednim krevetom? Ili dve odvojene sobe?

— Za dvoje — odgovorio je Raf Mekli.

Portir je propustio goste da prođu, prema hodniku sa sobama, a tek tada se setio da im nije dao ključ. Požurio je za njima i poneo im ključ, koji je skinuo sa table u portirnici.

— Ovuda, ser — rekao je. — Vaša soba je na drugom spratu desno. Imate li prtljaga?

— Doneće ga momak iz voza — rekao je Mekli...

— Ali... oprostite... smuvao sam se — opet ih je zaustavio portir.

— Šta opet ima, šeptriljo? — naljutio se Mekli, koji, takođe, nije spavao cele noći i bilo mu je dosta.

— Nisam vas upisao u knjigu... a to mora.

— Znam da mora — vratio se Mekli do portirskog pulta na kome je stajala knjiga gostiju i okrenuo je prema sebi. Potpisao se i krenuo.

Portir je pogledao potpis. Zatim je upitno pogledao devojkicu.

— Vaša supruga, ser? — upitao je.

Elegantni štap od trske je lako lupio po stolu.

— To se vas nimalo ne tiče — rekao je. — Pošaljite mi u sobu bocu najboljeg burbona. I prestanite tako da buljite.

Džes Varing je slegao ramenima. Najzad je morao da zaključa da skupo odelo ne čini džentlmena. Podigao je novčanicu od dvadeset dolara, koju je Mekli bacio na pult. Ni novac, takođe, pomislio je.

— Koliko dugo ostajete, mister Mekli? — doviknuo je za gostom.

— Zavisi — bio je odgovor krajnje neodređen.

— Da, ser — klimnuo je portir glavom.

Zatvorivši registar, portir je pogledao u leđa paru, koji se penjao stepenicama. Nešto mu tu nije izgledalo u redu. Jer, ispod devojčinog ogrtača virila je haljina, sva pocepana. Gospodin i gospođa Mekli? — pitao se, ali, nije dugo razmišljao o tome. Imao je još malo vremena da prodrema i rešio je da to iskoristi.

Za to vreme, Mekli i devojka ušli su u sobu. Pogledavši oko sebe, Mekli se osmehnulo prezrivo. Prišao je zatim prozoru i podigao zavese. Izvesno vreme je posmatrao ulicu, koja se pružala duž grada.

— Onaj šerif te je uplašio, dušo — okrenuo se odjednom devojci.

Kendi je zbacila ogrtač sa ramena i pustila ga da padne na krevet. Onda je, sa podsmehom u očima, pogledala Meklija.

— Ti, očigledno, misliš da si najpametniji — rekla je.

Mekli je izvadio jednu cigaru iz svoje zlatne tabakere i ponovo po-

gledao na ulicu na koju mu je pažnju skrenulo tandrkanje kolskih točkova.

Kendi ga je gledala s leđa, ali, videla je da se događa nešto neprijatno. Ipak, nije se usudila da mu postavi bilo kakvo pitanje. Iskustvo je naučilo da od njega može da doživi samo grozne stvari.

A on je gledao u teretna kola, kojima su prenosili mrtvace sa željezničke stanice. Bes je ključao u njemu. Investirao je već sedam stotina dolara, a još nije dobio nikakvo zadovoljenje. Dok Holidej je imao mnogo sreće, pomislio je, prokleta mnogo.

Onda se setio kako ga je ugledao, kako živ i zdrav izlazi iz voza, a njemu se činilo da će ga udariti kap.

Okrenuvši se od prozora, Mekli se opet okrenuo prema Kendi. Sada bi bio zadovoljan da ona pisne bilo šta, pa da na njoj iskali svoj bes.

Ona je, međutim, sedela na krevetu i gledala u nokte na svojim prijavim rukama.

U tom trenutku se na vratima začulo kucanje.

Bio je to portir. Doneo je piće.

Mekli je prihvatio bocu i stavio novčanicu u portirov ispruženi dlan. Zatim mu je zalupio vrata pred nosom i bacio bocu na krevet.

— Utopi svoju tugu, sestro — rekao je cinično. — Ja idem da malo prošetam. I pazi kako se ponašaš, ako ne želiš da šapnem šerifu na uvo par reči o tebi.

— Ovo je to mesto — rekla je devojkica glasom tišim od šapata. — Ovde ćeš umreti. To prosto osećam u svojim kostima.

Mekli je osetio kako mu se koža na vratu naježila. Mirna sigurnost, koja se ogledala u devojčinim očima izazvala mu je grč u stomaku.

— Šta to trabunjaš? Kučko! — proderao se i već zamahnuo. Ali, kao da se plašio njene vriske, koju sad neće zaglušiti lupa točkova brzog voza, predomislio se i spustio štap. Samo ga je lagano spustio kraj sebe na sto.

Okrenuo se naglo i izleteo u hodnik zalupivši sa treskom vrata za sobom.

Pa, ipak, dok je izlazio iz hotela i kretao još prilično pustom ulicom, devojčine reči su mu odjekivale u mozgu.

Tek tada je primetio da nije po-
neo štap, a bez njega se osećao nekako čudno, kao da gubi ravnotežu. Da nije to neki rđav znak, pitao se.

Odjednom, osetio je kako mu noge klecaju pa je rešio da svrati u prvi salun da se malo potkrepi. Na njega je brzo naišao. Na firmi, ispred saluna, krupnim slovima je pisalo: „Zalazak sunca”.

Na stepenicama, pred salunom se deo je jedan pijanac. Bio je bos, a noge su mu bile otečene.

— Je li otvoreno? — upitao je Mekli.

— Za takve kao što si ti, jeste — odgovorio je pijanac. — Mene ne puštaju.

— Zašto?

Pijanac je slegao ramenima,

— A ja sam bio vojnik. Borio sam se umesto ovih propalica ovde. Sada me teraju da igram za svoje piće.

Rukom je dotakao otečena stopala.

— Noge su mi umorne — skoro je zaplakao. — Ne mogu više da igram.

— Šteta — nacerio se Mekli i krenuo uz stepenice.

Mahinalno je ispružio ruku iako je bio još čitav metar udaljen od vrata. Bio je to njegov uobičajen gest, ali, kad je nosio štap. Opet se osetio nekako nelagodno.

Ipak, ušao je u salun koji je bio skoro prazan. Za stolovima su bila samo tri čoveka. Svaki je sedeo za svojim stolom. Mekli ih je odmerio pogledom, ali, nije bio impresioniran. A pored bara su stajala četvorica. Njima je Mekli prišao, čim ih je ugledao.

— Piće na moj račun — rekao je barmenu.

— Ti, očigledno, imaš nešto na umu, stranče? — nacerio se visoki čovek, najbliži njemu, koji je, takođe, stajao naslonjen na šank.

Mekli ga je pažljivo osmotrio. Tamne, surove oči i izraz ledenog smira na licu, to je prvo zapazio.

Čovek je na nogama nosio španske čizme, koje su bile prekrivene alkalnom prašinom. Revolver mu je bio nisko pripasan. Znalo se šta to znači.

Mekli proguta „knedlu“.

— Kažu da ste vi najbrži — rekao je tiho prepoznavši sagovornika,

— Zaista?

Pokreti čovekove ruke su ličili na palacanje zmije zvečarke.

— Da, tako kažu, mister Talin.

— Ljudi ponekad hoće da preteraju — rekao je revolveraš i bacio na bar srebrni dolar. — Ali, kako ste znali da sam ovde?

— Nisam znao.

— Odakle onda znate moje ime?

— Čuo sam o vama dosta i sad mi je drago što sam nabasao na vas.

Revolveraš ga je ponovo pogledao, a njegove oči su imale neobjašnjiv izraz, sekle su kao nožem.

— Dupli viski, Čak, — dobacio je barmenu preko ramena.

— I meni — dodao je Mekli. — U stvari, ostavi bocu i nestani. Mister Talin i ja treba da razgovaramo o važnom poslu.

— Ja razgovaram samo o poslovima, koji donose lovu — rekao je Talin srknuvši svoje piće.

Onda se samo malo nagnuo napred, a ljudi, koji su stajali uz šank, hitro se povukoše do njegovog suprotnog kraja. Mekli je rukom požurivao barmena da se ukloni.

— Da li je pet hiljada dovoljno? — pogledao je Talina pravo u oči.

Talin se nasmejao.

— Ti si Mekli, zar ne? — upitao je.

Meklijevo lice se prelilo purpustom.

— Otkud znaš? — jedva je progovorio.

— Znam — rekao je Talin. — Tvoj izgled... odeća. Čitao sam novine... naročito u poslednje vreme. Zaista si napravio posao.

Prekinuo je, kada je barmen do-
neo bocu. A kada se odmakao, na-
stavio je sa smeškom na usnama.

— Pretpostavljao sam da će Ho-
lidej, ranije ili kasnije stići ovamo.

Mekli je pogledao revolveraša sa
nevericom.

— Ti si mnogo pametniji od svih
ljudi sa kojima sam dosad imao po-
sla. Znači li to da si zainteresovan
za ovaj posao?

Talin je u jednom gutljaju iska-
pio čašu.

— Zato sam i došao ovamo, pri-
jatelju. Nego, reci mi jednu stvar.
Ko je taj tajanstveni čovek, koji je
dao pet hiljada dolara?

Mekli se namrštio.

— Zar je to bitno? Novac je za-
garantovan.

— Jedna od mojih loših osobina
je i to što sam radoznao — nacerio
se Talin. — Volim da znam sve.
Hoćeš li mi reći sam ili da poku-
šam da doznam na moj način?

Mekli je umeo da proceni situa-
ciju. Shvatio je da je vrag odneo
šalu, bez oklevanja je odgovorio.

— Vesli Bredmen.

Talin je opsovao.

— Onda će to koštati više od pet
hiljada dolara — rekao je. — Bred-
men je prokleti tvor, koji smrdi
nadaleko.

Mekli je zanemio od iznenađe-
nja. Otpio je dobar gutljaj pića i
tek tada upitao.

— Poznaješ Bredmena?

Talin je klimnuo glavom i na-
smejao se.

— Zakazali smo jednom sasta-
nak. Jedne noći, u nekoj mračnoj
ulici, ali, Bredmen nije došao. Ume-

sto njega, došla su tri njegova
momka. Zaradio sam metak, koji
još nosim u nozi. Mislim da to vre-
di još dve hiljade.

Progutavši svoj viski, Mekli je
pogledao prema zidnom satu. Još
dve hiljade dolara! On je imao tri
hiljade dolara na svom računu u
banci u Ebilejnu. Malo pre mu je
portir rekao da kočija za San Ro-
dal polazi u podne. Imao je četiri
sata vremena.

— Smesta ću telegrafisati za taj
novac — rekao je Mekli posle mu-
njevito razmišljanja.

— Tako će biti najbolje — slo-
žio se i Talin.

*

Dok Holidej je posmatrao zavoj,
kojim mu je stari lekar previo ru-
ku. Bio je na ulici i nije se plašio
da će uvrediti starijeg kolegu. Po-
lako je skinuo zavoj i stavio ga u
džep. Ruka mu je bila još pomalo
utrnula, ali, više nije osećao nika-
kav bol.

Da bi je osposobio koliko-toliko,
on je grčio i opružao prste dok je
prelazio prašnjavu ulicu idući pre-
ma mesnom telegrafu.

Kao i u svim gradovima Divljeg
zapada, čovek na telegrafu je nosio
zeleni štitnik za sunce i crne zaštit-
nike na rukavima. To im je bilo
nešto kao uniforma. Žvakao je ci-
garu na neki neobičan način.

Dok Holidej se nasmešio. Na is-
ti takav način je i Čad Stivens žva-
kao svoje cigare, setio se.

— Želim da pošaljem telegram u San Rodal, Meksiko — rekao je Dok naslonivši se na pult. — Sačekacu odgovor.

Čovek je uzeo olovku i prineo je bloku hartije. Čekao je da stranac izdiktira tekst.

— Šerifu San Rodala — počeo je Dok.

— Evo poruke. „Molim vas da pošaljete obaveštenje o stanju zdravlja Simarona Kida. Treba da se nalazi u vašem gradu... na samrti. Hitno je. Dok Holidej.” Recite im da ću sačekati odgovor — dodao je pogledavši telegrafistu koji je čekao, ako ima još teksta.

Telegraf je već počeo da radi kada je čovek odjednom zastao i pogledao u Dokovo odelo.

— To će vas stajati pet dolara — rekao je.

Dok je izvadio novac iz džepa i stavio ga na pult.

— Samo ti otkucavaj tu poruku, prijatelju — rekao je.

Čovek se bez reči nagnuo nad svoj taster. Sve je bilo završeno za nekoliko trenutaka.

— Možda će potrajati izvesno vreme dok odgovor ne stigne, mister Holideje — rekao je telegrafista tonom, koji je veoma ličio na izvinjenje zbog malopredašnje pogrešne procene.

Dok Holidej je klimnuo glavom. Zapalio je cigaretu i krenuo ulicom.

Ogromno crveno sunce se polagano dizalo nad krovovima kuća. Ljudi su izlazili na ulice i Laredo je postajao sve življi. Još jedan običan dan se rađao nad gradom na granici...

Tako je bar izgledalo... sve dok se, pola sata kasnije, jedan čovek u elegantnom odelu nije pojavio pred telegrafskim uredom. Ugledao je Doka koji je stajao na vratima i zastao. Zatim se podmuklo nasmešio i ušao unutra.

Dok Holidej se nije ni osvrnuo na njega. Potpuno ga je ignorisao iako je, krajičkom oka osmotrio sve u jednom trenu. Mekli je prišao pultu i naslonio se na njega.

— Pozovite mi smesta Ebilejn — rekao je telegrafisti. Javite im da ću imati poruku na koju želim odgovor istog trenu.

— Moraćete da sačekate — odgovorio je telegrafista pokazujući na taster. — Upravo primam jednu poruku.

Taster je kucao, a telegrafista je hitro beležio olovkom. Zatim je podigao pogled i oslovio Doka Holideja.

— Stigao je odgovor, mister Holideje.

— Čitajte — rekao je Dok.

„Doku Holideju... Simaron Kid je na samrti u prihvatilištu „Sestara od Anđela”. Savetujem vam da ne dolazite. Američki desperadosi vam pripremaju zamku. Ponavljam... nemojte dolaziti. Patron Esteban”.

Raf Mekli je posmatrao Doka Holideja, a oči su mu igrale kao na zejtinu.

— To je dobar savet, lovče na ucene — rekao je besno. — Zašto ga ne prihvatiš?

— Nisam navikao da svoje name-re objašnjavam tvorovima kakav si ti — odgovorio je Dok mirno. — U

pitanju je savest, ali, ti nikad nisi čuo da tako nešto postoji.

— Nikad nisam čuo da je savest pomogla čoveku da ostane živ — rekao je kicoš, a obrazi su mu pocrveneli. — Nije nimalo pametno što ste izašli iz svog skrovišta. Tamo biste jedino imali šanse da doživite starost.

Mekli je Doku govorio čas „ti“, čas „vi“. Kada je želeo da ostavi utisak gospodina, pazio je kako se izražava, ali, njegova prostačka siledžijska priroda ga je stalno izbacivala iz tog koloseka. Tako je bilo i sada, što je Doka veoma zabavljalo.

— Ne verujem da će ti se i ovako ispuniti želja, Mekli... pacove namirisani — rekao je Dok i izašao napolje. Ali, do njegovih ušiju još je dopro Meklijev glas.

— Stočarska banka Ebilejn. Smešta pošaljite dve hiljade dolara na... — Zastao je i upitao telegrafistu. — Kako se zove ovdašnja banka?

— Teksaška nacionalna banka.

— Onda tako i napišite. Dve hiljade na Teksašku nacionalnu banku. Potpis: Raf Mekli. I odmah pošaljite.

Dok Holidej je pomerio revolver u futrolu i lagano pošao ulicom. Zastao je pred izlozima prodavnica, koje još nisu bile otvorene. Stakla su blistala na suncu, ali, mogla su da mu posluže kao ogledala. U njima je mogao da posmatra celu glavnu ulicu Ebilejna, koja je od jednom postala mesto na kome vrebala hiljadu opasnosti.

Setio se šta mu je rekao šerif za Talina. Revolveraš koga interesuje

samo novac. A Mekli je tražio dve hiljade dolara. Stvar je za Doka bila sasvim jasna.

Ali, to zadovoljstvo im neće pružiti, obećao je Dok sebi. Talin neće videti te dolare.

Izvlačio je sat iz džepa i shvatio da mu ostaju još tri i po sata. I previse za sve ono što ovde može da se dogodi.

Vrućina je postajala sve jača. Osetio je kako mu se znoj sliva niz vrat i ponasio na kadu punu vode, koju je sada najviše želeo.

Iza šepćućih ispred saluna se deo je momak bosih nogu, u pantalonama koje su se nekada nosile u Konfici. Podigao je na potiljak svoju iscepanu kapu, kad je Doka senka pala pred njega.

— Borio sam se kao vojnik — počeo je. — A ovde svi misle da sam golov. Da li i ti tako misliš, strance?

Dok se nasmešio.

— Nkakako. Meni se čini da je u tebi ostao još mnogo borbosti, prijatelju. Sta misliš o tome da zajedno svratimo unutra i popijemo po jedno piće?

Cudan preobražaj se pojavio na licu bivšeg vojnika. Covek se smešta ispravio i zauzeo stav mirno.

— Narednik Tom O'Rejli, vama na usluzi, ser — izdeklamovao je.

Njegove bosc noge su tabanale za Dokom prema ulazu u salon.

VIII

Deset i petnaest.

Dok Holidej je proverio vreme na svom satu i uporedio ga sa velikim zidnim časovnikom koji je vi-

sio iznad bara u salunu „Zalazak sunca”. Vreme se podudaralo u minut.

Pogled mu je skrenuo prema visokoj stolici, koja se nalazila na drugom kraju bara. Na njoj je sedeo čovek.

Revolver, naglašena nemarnost u držanju i ono neobjašnjivo, ono što je bilo nemoguće definisati, ali, što je sasvim karakterisalo određenu vrstu ljudi, važno je i za njega. Revolveraš. Talin? — upitao se Dok. Da, nije mogao biti niko drugi.

Dok Holidej je pogledao prema naredniku O'Rejlju, koji se već bio posadio za jedan sto u uglu. Čovek je dremuckao, ali, nije ispuštao iz ruku bocu, koju mu je platio Dok. Uskoro se njegovo prigušeno hrkanje stapalo sa zujanjem sijaset muva koje su letele po salunu i obletale njegovu oznojenu glavu.

— Trebalo bi tu pijanicu izbaciti odavde — rekao je barmen brišući krpom oznojeni vrat.

— Ostavi ga — rekao je Dok.

Barmen je otkopčao kragu na svojoj kockastoj košulji.

— Samo bacate svoj novac, mister — progundao je. — Taj ljudi vojnik je u stanju da pije čitav dan. Kažem vam, ako...

— Ko je tebe pitao za savet? — namrštio se Dok.

Barmen je zavezao. Sklanjajući čaše sa pulta svoju ljutnju je iskajlivao na ploči, trljajući je žestoko nekom prljavom krpom.

— To nije dobro za moj lokal — gundao je bacajući nezadovoljne poglede prema čoveku na drugom

kraju bara. — Vas dvojica sve vreme stojte ovde i pravite se da ne znate šta će se dogoditi.

Tek tada je Dok shvatio da se ovaj deo barmenove primedbe ne odnosi na pijanca.

— A šta misliš šta će se dogoditi?

— upitao je Dok dovoljno glasno, da je i Talin mogao da ga čuje.

— Svakog trenutka možete početi sa pucnjavom — skoro je jauknuo barmen. — Zašto svoje probleme niste rešili na nekom drugom mestu?

— Nije to samo tako, Čak — rekao je Talin iznenada. — To se, uostalom, neće dogoditi ovde, zar ne, Holideje?

Dok Holidej se lagano okrenuo prema revolverašu.

— Mister, ja se nadam da se to uopšte neće dogoditi — rekao je s ironičnim osmehom na usnama. — Računam da ljudi imaju smisla za realnost.

— To ne mogu da garantujem. Samo, jednu stvar da se dogovorimo. Neće biti nikakvog pucanja u leđa. To ne podnosim. Samo ti i ja. — Talin je govorio tako poslovno, kao da se radilo o nekoj kupoprodaji.

Bacio je srebrni dolar na pult i obratio se barmenu.

— Moja čaša je prazna, Čak.

Za njega je razgovor bio završen. Ni Dok Holidej nije imao želju da ga nastavlja. Shvatio je s kim ima posla, i znao je šta mu valja činiti.

Bacio je pogled preko pokretnih vratnica saluna. I iz ove salunske omorine, videlo se da vazduh titra na ulici. Tamo je već moralo biti pakleno vruće. Okrenuo se i pogle-

dao svoje lice u ogledalu. Bilo je bledo, a obrazi su mu upali. Umor. i napetost proteklih sati učinili su svoje.

Tog trenutka je Raf Mekli prosto proleteo kroz vrata, jurnuvši u salun. Zastao je i zagledao se u dva čoveka kraj šanka. Ljutito je lupio nogom o pod, i ponovo izleteo na ulicu jurnuvši prema telegrafskom uredu. Ovo je već treći put da prelazi rastojanje od ovog saluna do telegrafa. Prilikom jedne takve jurnjave zaboravio je negde šešir, i sada mu je slabašna kosa sva razbarušena lepršala na užarenom vetru.

Dok Holidej ga je donekle pratio pogledom. Morao je da se nasmeje. Međutim, samom sebi se čudio što je toliko hladnokrvan, jer ovaj čovek kraj njega, Talin, mu je jasno rekao da je došao da ga ubije. I što je bilo još gore, to je bilo istina. Jedino što je bilo dobro u celoj ovoj stvari, bilo je to, što je Dok znao da ne mora da misli hoće li mu pucati u leđa. Bio mu je dovoljan samo jedan pogled u Talinove oči da zna da neće.

Očigledno, revolveraš je držao do svoje reputacije.

— Zar još nema odgovora? — Mekli se nagnuo nad pult sav zaduvan dišući telegrafisti u lice. Osećao je kako mu se niz leđa sli-va znoj, a košulja mu se lepi uz telo. U ovom gradu je zaista bilo đavolski vruće.

Ovoga puta se telegrafista nije potrudio da mu odgovori.

— Šta to rade oni u Ebilejnu? — jeknuo je Mekli. Tu istu rečenicu je ponovio nekoliko puta nervirajući se sve više.

Telegrafista, koji je žvakao svoju cigaretu nestrpljivo je zevnuo.

— Ja ću biti u hotelu — rekao je Mekli ozlojeđeno. — Javite mi čim odgovor stigne. Evo, ovih dvadeset dolara za vas.

Telegrafista je tek sada pokazao interesovanje za Meklija.

— Učiniću sve kako želite, ser — rekao je.

Mekli je nešto progundao i prešao preko ulice do hotela. Odmerio je senku koju je bacao na prijavu ulicu i besno opsovao. Biće je nekako svestan da sve više počinje da liči na Baka, a sve manje na elegantnog novinara s Istoka.

Provukavši prste kroz kosu, krenuo je uz stepenice. Nije se potrudio da pokuca na vrata.

— Šta je? Šta se dogodilo, zašto me tako posmatraš? — zaur-lao je na Kendi još s vrata.

Kendi je sedela na krevetu sa prekrštenim rukama na krilu. — Nema smisla da se pretvaraš da ne znaš o čemu se radi — rekla je svojim mirnim, ravnim tonom koji ga je dovedio do ludila.

— Govori jasno, prokletinjo! U stvari, najbolje da zavežeš — odjednom je izgubio interesovanje za ono što bi ona, eventualno, imala da mu kaže. — Kad slušam tvoje cviljenje, postane mi muka.

— Ponekad mi te je žao — rekla je devojka istim tonom kao i sve što je govorila.

Mekli je prišao krevetu na kojem je sedela devojka. Odjednom je prsnuo u glasan, nekontrolisan smeh.

— Tebi je žao mene?! To je najsmješnija stvar koju sam čuo u svom životu.

Nagnuo se i tako čvrsto uštinuo devojku za mišicu da joj se lice iskrivilo od bola.

— To nikad više da nisam čuo, jel' jasno? Reci to samo još jednom, i sutra će u ovoj sobi pronaći tvoj leš. Mislim da si me razumela.

Devojka je zarila lice u dlanove i klonula na krevet.

Mekli je tada pustio i prišao prozoru. Nije skidao pogled sa telegrafskog ureda, koji se nalazio malo ukoso, preko puta. Izvadio je sat iz džepa i besno opsovao. Da li to znači da oni u Ebilejnu neće poslati dve hiljade dolara, besneo je. To sigurno oteže neki bedni činovnik tamo, u banci. Neki idiot, koji ga čak i ne poznaje.

Kao i uvek kada izgubi kontrolu, Mekli je orbtalo oko prsta svoj prsten sa dijamantom. Zatim se naglo okrenuo i izašao iz sobe sjurivši se niz stepenice. Čuo je za sobom obesni Kendin smeh i pomislio da će poludeti.

Izašao je na ulicu i zastao za trenutak. Podigao je pogled. Na prozoru njihove sobe stajala je Kendi i smejala se.

— Kučka! — opsovao je i uputio se prema radnji iznad koje je stajao natpis:

„Zalagaonica, pozajmljujemo novac. Kupujemo stvari od vrednosti”.

Ušao je unutra i stavio dijamantski prsten na potamnelu tezgu. — Osam karata — rekao je. — Koliko?

Ruka, bleđa od njegove, prihvatila je prsten, obrnula ga u krug, a zatim prinela bliže oku.

— Hiljadu i petsto.

— On vredi preko tri hiljade.

— Ako zaista toliko vredi, onda pokušajte da dobijete toliko, prijatelju — rekao je vlasnik zalagaonice, a na njemu se videlo da nije navikao na diskusije i cenkanja. — Samo, naravno, ne ovde, u mojoj radnji.

Mekli je iz džepa izvadio svoj zlatni sat i stavio ga na tezgu kraj prstena.

— Kutija je od čistog zlata — rekao je.

Ruka se ponovo ispružila i čovek je osmotrio sat.

— Dve stotine — rekao je kratko.

Psujući u sebi, Mekli je zavukao ruku u unutrašnji džep sakoa i izvadio odatle svoju zlatnu tabakeru.

Kendi je rukom opipala džep na Meklijevom mantilu koje je bio prebačen preko stolice. Osetila je da nešto ima unutra i malo zastala.

Onda je polako zavukla ruku i izvadila je svežanj novčanica. Baci ih je na krevet i posmatrala ih neko vreme.

Na njenom licu se pojavio neodređen osmeh. Liznula je palac i počela da broji. Sto dolara! — bila je to za nju basnoslovna suma.

— Podlac — progundala je. — Duguje mi bar toliko za pocepanu haljinu i modrice na licu.

Smotala je novčanice i smestila ih pod podvezice svoje čarape. Ustala je zatim i prišla prozoru. Pogledala je malo po ulici tražeći Meklija pogledom, da vidi kuda se to uputio i koliko sama ima vremena na raspolaganju.

Onda ga je spazila kako izlazi iz jedne radnje koja se nalazila na drugom kraju ulice.

Pratila ga je sve dok nije stigao do saluna.

Za ovih nekoliko časova od kako ga je upoznala pa do sada, mnogo se promenio, konstatovala je. Fizički se promenio. Od onog samouverenog, bezobzirnog čoveka, spremnog na sve odjednom je postao čudan, nesiguran čovek. Izgledao je kao mesečar.

U Kendinim očima pojavio se zamišljen izraz. Odjednom je sve nekako počela da povezuje. Oni leševi, koje su izneli iz voza... iznenađan nestanak Meklijevih poznanika, onih zlikovaca što su...

Nasmešila se. Setila se tada visokog elegantnog čoveka sa crnim „kalifornija” šeširom i kaputom sa peševima, koji je delovao tako gospodstveno. Da, za one barabe on je bio krupan zalogaj. Zato se i obradovala kad ga je ugledala čitavog na stanici. A zašto je povezala sve te ljude, nije umela da kaže. Tek, mogla se kladiti da su svi oni imali neke veze sa Meklijevim dolaskom ovamo.

Devojka se trgnula kada je začula kucanje na vratima.

— Jeste li dobro, gospodo — čula je muški glas.

— Prepoznala je. Bio je to portirov glas.

— Da, sve je u redu — rekla je. Međutim, kvaka na vratima se pomerila.

— Zar me niste čuli? — upitala je devojka glasnije. — Ne želim da me bilo ko uznemirava.

— Mislio sam da, možda, želite drugu bocu, gospodo — portir je bio uporan.

— Nosi se do đavola — vrisnula je Kendi.

Potrčala je prema krevetu i zgrabila je neotvorenu bocu sa pićem. Zavitlala je i bacila je prema vratima. Staklo se raspislo i piće je prsnulo na sve strane.

— Svi ste vi isti! — psovala je Kendi. — Svinje prijava!

Raf Mekli je u velikom krugu obišao Doka Holideja, kada je prolazio pored bara. Za trenutak je uhvatio pogled u Dekovim očima i osetio kako ga je ledena jeza zgrabila za potiljak.

Oborio je pogled i krenuo prema visokom revolverašu, koji je stajao na drugom kraju bara.

Njihov razgovor bio je vrlo kratak. Talin je odmahnuo glavom, a Dok je uhvatio poslednje Meklijeve reči.

— Ali, nedostaje samo sto dolara...

Talin je, međutim, ostao neumoljiv.

Sav izbezumljen od besa i potpuno izgubivši kontrolu nad sobom, Mekli se okrenuo Doku Holideju. Toliko mržnje u nečijim očima Dok nije pamtio da je ikada video. Ipak, odlučio je da se podsmehne svom prognitelju.

— Izgledaš mi prilično umoran, kicošu — rekao je Dok. — Što ne odeš da se okupaš?

Nē rekavši ni reči, Mekli je izleteo na ulicu.

Bilo je tačno jedanaest.

Dok Holidej je osluškivao zujanje muva koje su letele prostorijom. Spustio je čašu na šank, a barmen je prišao da je napuni.

— Ne — odmahnuo je Dok glavom. — Malo ću da prošetam.

U stvari, mislio je da ima još vremena da kupi neko odelo da se okupa i presvuče, pre nego što krene kočija.

Barmen je hitro klimnuo glavom.

— Dobra ideja, mister — osmehnuo se zadovoljno, a na licu mu se videlo da mu je laknulo.

— Da li kočija uvek polazi na vreme? — upitao je Dok.

— Uvek.

Dok je izvadio dva dolara i stavio ih na šank.

— Dajte onom vojniku da jede kad se probudi.

— Za ono što njega muči, postoji samo jedan lek, mister — rekao je barmen.

Dok Holidej se okrenuo i pogledao vojnika. Glava mu je ležala na stolu, a prostorijom je odjekivalo njegovo glasno hrkanje.

— Kakav, lek? — pogledao je Dok barmena.

— Tamo, u Meksiku, vodila se velika bitka i njegova četa je bila opkoljena. Jedini se on izvukao. Svi ostali su poubijani. Proveo je tri godine u zatvoru. Ja mislim da je trebalo da ga obese. Doduše, on se ionako ubija. Samo što je to proklete polako, ako mene pitate.

— Ipak ga nahranite — rekao je Dok kome su ovakve priče bile poznate. Sretao ih je svaki dan na svom lutanju ovim krajevima.

— Kako želite — slegnuo je barmen ramenima. — To je vaš novac, mister.

— Ne može čovek da bude hrabar — rekao je Talin iznenada gledajući pravo pred sebe. — Svako jednom dođe u situaciju da popusti. I to se desi.

Izgledalo je da visoki revolveraš govori sam sa sobom. Dok je za to vreme stajao i lagano popuštao svoju cigaretu. Onda je mirno pošao prema vratima.

— Gde se nalazi stanica za kočiju? — upitao je barmena okrenuvši se na vratima.

— Dole niz ulicu, ispred kancelarije „Vels Farga.“

Dok je izašao na ulicu i tek tada povukao dobar dim. Šerif Frenk Granc pojavio se na vratima svoje kancelarije, nešto niže niz ulicu. Kad je ugledao Doka, mahnio mu je rukom.

Još jedan, koji ga je podsećao da bi podne moglo da donese i smrt, pomislio je Dok.

*

Mekli je bacio mantil na pod i besno se okrenuo prema Kendi. — Gde je? — upitao je muklo.

Kendi se povukla prema zidu. Gledala ga je pažljivo, ali, još se nije uplašila ozbiljno.

Mekli je podigao glavu i onjušio vazduh.

— Šta se ovde dogodilo? — upitao je. — Soba smrdi kao destilerija.

Zid je zaustavio devojčino povlačenje. Instinktivno je pred sebe ispružila ruke sa dugim noktima.

— Ti si mi dugovao taj novac — viknula je. — On je moj!

Raf Mekli je skinuo svoj opasač. Kendi je već poznavala tu njegovu pripremu. Ipak, prisilila je sebe da se nasmeši.

— Ti mi duguješ — ponovila je.

Meklijev obraz je počeo da se trza, a donja usna mu se grčevito iskrivila u stranu. Zamahnuo je opasačem, koji je kao zmija sevnio kroz vazduh.

U njegovim moćima zablistao je gnev, ali videlo se i nešto drugo. On je u ovakvim izživljavanjima sadištički uživao.

Kendi je vrisnula.

Mekli je ošinuo, a zatim pustio opasač da padne pored njegove noge. Drugi kraj je držao u ruci i lagano klatio tešku metalnu kopču.

— Daj novac — rekao je ledenim glasom. — Samo tako ćeš se spasti, devojko.

Ni sama nije znala odakle joj snaga, ali, Kendi je odjednom skočila i potrčala prema vratima.

Međutim, Mekli je zamahnuo opasačem i koža se omotala oko njenog vrata.

— Devojka je vrisnula i zateturala se, ali je drugi zid zaustavio njen pad.

Onda je Mekli bacio opasač i počeo da je luđački udara rukama. Sav se bio izbezumio od besa, gotovo slep za sve oko sebe.

Devojka je klonula na pod, a njeni dugi nokti su ostavili duboke zareze u zidu. Meklijeve pesnice su i dalje tutnjale po njenom telu.

Verovatno i ne znajući više šta radi, zgrabio je za kosu i povukao prema krevetu. Pritisnuo joj je lice u jastuk i okrenuo se tražeći opasač. Taj trenutak je iskoristila Kendi da se okrene na leđa, ali disala je s mukom.

— Idi do đavola! — vrisnula je.

Mekli je posmatrao njene noge. Haljina joj se podigla, a ona se nije ni trudila da je povuče. Nasmejao se i skočio prema njoj. Snažno je raspalio po licu, a drugom rukom izvukao novčanice koje su virile iz njene podvezeice. Bezglasno je micao usnama dok ih je brojao.

Više je nije ni pogledao. Okrenuo se brzo i potrčao niz stepenice.

Prošlo je nekoliko trenutaka i Kendi je tek onda ustala sa kreveta. Pogledala se u ogledalu i gorko se osmehnula. Ona je nekad bila lepa i sve što je želela bilo je da se lepo obuče. A sada, na šta liči sada? Na skoro ružnu devojkicu, učmalu od života po salunima, a doživljavala je samo ružne reči i naređenja koje bi joj svaki šerif ponavljao: **Odlazite oдавде девојко! Do sutra ujutru ne želim da te vidim u svome gradu**".

Čitav svet je gazio po tom licu, koje je sada posmatralo iz ogledala. Ali, neće više. Neće, nikada više! To je odlučila ovog časa.

Sada je bila sasvim mirna.

Uzela je ogrtač sa stolice i prebacila ga preko ramena. Tamo, u ovoj paklenoj vrućini koje je vladala na ulici, ljudi su nosili revolvare, a ona je odlučila da se dokopa jednog.

Kažiprst joj se zgrčio kao da se savio oko nekog nepostojećeg oroza, koji je samo ona osećala.

Kočija je unela oblak prašine u glavnu ulicu Lareda. Protutnjala je pored radoznalih prolaznika i, uz otegnutu škripu točkova zaustavila se pred kancelarijom kompanije „Vels Fargo“.

Vozač je skočio na zemlju, zgrabio poštansku vreću, koja se nalazila na krovu kočije i uneo je u zgradu kompanije.

Dok Holidej je polako krenuo trotoarom. Opet je to bio onaj elegantni Dok Holidej u besprekornom odelu, sa snežnobelom košuljom, a na njoj vezanom mašnom boje vina. Od njegovih starih stvari na njemu je bio samo opasač iz čije su futrole virili njegovi nadaleko poznati koltovi sa niklovanim cevima i koricama obloženim slonovačom.

Vrućina je tukla s neba, usijala je prašinu, a zidovi kuća su bleštali pod snažnim mlazom svetlosti.

I odjednom, ta ulica je postala neobično pusta. Izgledalo je da je samo on na ulici. Jer, samo su njegovi koraci odjekivali u tišini.

Kao što je dosada brojao minute do polaska kočije, Dok je sada brojao korake idući prema zgradi „Vels Fanga“. Ušao je u ured i ugledao veliki zidni časovnik.

Nije se sećao da je ikada u životu toliko puta pogledao na časovnik kao u ova dvadeset i četiri sata.

Deset do dvanaest...

Vozač kočije je proleteo pored njega.

— Moram da preuzmem pakete, a zatim polazimo — rekao je službeniku. Onda je pogledao u Doka Holideja. — Kupujete li kartu, mister?

— Aha — klimnuo je Dok glavom.

— Odlično! Kočija mi je prazna. Mislim da ćete imati dosta mesta.

Dok Holidej je izbrojao novac čoveku na šalteru, koji je prodavao karte, a on ga je pogledao nekako čudno. Izgledalo je da su ovde svi obavешteni o onome što je trebalo da se dogodi. Ipak, samo je rekao.

— Vrućina, a?

— I mirno — osmehnuo se Dok.

— Aha. I to sam primetio — rekao je čovek. — Kao da se sprema oluja. Bude to ovde.

Dok Holidej je krenuo prema izlazu a zatim zastao. Za trenutak je morao da zažmuri, da bi se privikao na jako svetlo.

— Stani, Holideje! — odjednom se razleglo ulicom.

Dok je stao kao ukopan. Lagano, vrlo lagano se okrenuo. Na drugoj strani ulice ugledao je mršavog čoveka u elegantnom odelu. Raf Mekli je stajao na pločniku i uzbudeno se premeštao s noge na nogu.

Nasred ulice, stajao je Talin.

Dok Holidej se nije pomerao. Stajao je okrenut prema revolverašu, a njegova desna ruka se nalazila nad samom drškom revolvera.

Talin se nasmešio.

— Zao mi je Holideje — rekao je.

— I meni, takođe — odgovorio je Dok.

— Nemam ništa lično protiv tebe.

— Znam.

Dok Holidej je osetio kako mu se utroba grči. Bio je to opet onaj poznati nagoveštaj kad je znao da će morati da ubije. Zatim ga je obuzeo ledeni mir. Nijedna crta na njegovom licu nije se ni pomerila.

— Potegni prvi — rekao je Talin sasvim uveren da on nema šta da reskira.

— To ću prepustiti tebi — dobacio mu je Dok.

— Tačno u podne voz ulazi u stanicu. Kada se začuje zvižduk lokomotive, počinjemo — predložio je Talin.

— Slažem se — odgovorio je Dok mirno.

U tom trenutku, na salunu su se otvorila vrata, a na njima se pojavio vozač kočije, zviždeći nešto kroz zube. Prestao je da zviždi kada je ugledao ljude na ulici i povukao se nazad u salun.

Ljudi koji su se nalazili u kancelariji „Vels Farga“, virili su kroz prozore na ulicu.

Dok Holidej je osetio kako mu desna ruka bridi.

Tada se začuo pisak lokomotive.

Obojica su reagovala manjevito, u istom trenutku. Ipak, Talin je ranije izvukao revolver.

Dok Holidej je u magnovenju procenio njegovu brzinu i shvatio da može da prička. I pričekao je

da Talin sasvim izvuče revolver iz futrole, a zatim se spustila njegova ruka.

Pokret je bio izveden brzinom misli. Fantastično, neverovatno, niko od prisutnih ne bi smeo da se zakune da je video kako se to dogodilo.

Zvižduk lokomotive je još odjekivao u tišini, kada je revolver u Dokovoj ruci planuo.

Talin se zateturao i naslonio se na drveni stub verande ispred jedne kuće. Revolver mu je ispao iz ruke i odleteo u prašinu.

Revolveraš se namrštiio od bola i ranjenu ruku prihvatio onom zdravom. Sa nevericom je gledao u Doka Holideja, koji je polako prišao i gurnuo nogom banditov revolver.

— Sad znaš ono što si želeo — rekao je Dok mirno.

Iako mu se lice grčilo, Talin je uspeo da se isceri.

— Samo napred, Holideje — rekao je izazivački. — Dovrši ono što si započeo.

— Ubij ga! — vrisnuo je Raf Mekli.

Izleteo je iz zaklona u koji se zavukao kad su Dok i Talin krenuli jedan drugome. Izvukao je „deringer“ iz džepa i pružio ga revolverašu.

— Evo ti! Uzmi! — vrištao je Mekli. — Ubij ga! Ubij!

Talin je prihvatio revolver i pogledao ga. Zatim je pljunuo prema Mekliju.

— Nosi to do đavola! — procedio je.

Mekli je tek sada shvatio da Dok Holidej ide prema kočiji.

— Barabo! — vrisnuo je, a u glasu mu se osećala neopisiva nrvnja. Od besa se sav tresao.

Okrenuo se zatim revolverašu, koji je još uvek držao u ruci mali „deringer” i prezrivo ga posmatrao.

— Vрати mi moj revolver — viknuo je Mekli. — Ubiću ga ja!

Talin, međutim, nije imao nameru da mu vrati revolver. Ko zna kakvi su ga motivi navodili na to. Ali, Mekli je napadao kao osa i na stalo je gušanje njih dvojice na pločniku. Talin je pokušao da odgurne Meklija, ali, pošto nije mogao da koristi obe ruke, bio je u gorem položaju.

Odjednom, začuo se pucanj koji je trgnuo Doka Holideja. Okrenuo se i pogledao. Mekli kao da je bio odbačen. U ruci je stezao svoj „deringer”, koji je, očigledno, uspeo da otme. Međutim, crvena mrlja krvi polako je počela da se širi po njegovoj košulji.

— Izgleda da je revolver opalio sam — rekao je Talin. — Ubio se sam... To još nisam video!

Dok Holidej je prišao nepokretnom telu i zagledao ga. Zatim se lagano uspravio.

— Mrtav je — rekao je mirno.

Prvo je ugledao devojinu cipele, zatim lice i hladan izraz koji joj se zaledio u očima. I osmeh kao da joj je bio zaleđen na usnama.

Sagnula se i unela se u Meklijevo iskrvavljeno lice.

— Ja sam mu rekla da će ovde umreti! — rekla je kao da je to najobičnija stvar na svetu. — Nije hteo da mi veruje.

Onda je kleknula pored mrtvog kicoša i zavukla mu ruku u džep. Kada se uspravila, u ruci je držala zlatnik od dvadeset dolara.

— Ovoliko вреди, valjda, moja haljina koju mi je pocepao — rekla je Kendi. — Za batine neka mu je alal.

Dok Holidej je više nije gledao. Sagnuo se i pomogao Talinu da se podigne.

— Loše ti je? — upitao je.

— Izgleda da je samo ogrebotina — rekao je Talin. — Sreća moja što nisi gađao na drugo mesto.

— Nisi ni ti bio spor — rekao je Dok Holidej. — Hvala ti što si ga sprečio da mi puca u leđa.

Talin se nasmejavao lukavo. Prekoračio je Meklijevo telo, napravio nekoliko koraka, a zatim se okrenuo.

— Reci vozaču da malo pričekaj — dobacio je Doku. — Imaće još jednog putnika.

— Tebe? — pitao je Dok kao da nije bio iznenađen.

— Aha, čim mi lekar previje ruku. Ja ti dugujem život Holideje, a ja uvek plaćam svoje dugove. Sad mislim da će ti to dobro doći.

— Ako samo zato ideš...

— Imam i ja još nekih računa tamo — pokazao je glavom prema Meksiku. Ne brini... Ovoga puta naći ćemo se na istom poslu.

— Ja nisam zainteresovan za novac — dobacio mu je Dok. — I neću potezati prvi.

— Ovoga puta ni ja.

— Znaš li u šta se upuštaš?

— U rat — odgovorio je Talin.

— Kao što sam rekao, ovoga puta ćemo se boriti na istoj strani. I budući ubeđen da niko neće uspeti da izađe na kraj sa nama dvojicom.

Dok Holidej se nasmejao. Za ova dva dana mu je bilo dovoljno pucnjave i ubijanja. Gotovo da je bio srećan što je shvatio da će uspeti i bez ubijanja. Zato je pucao Talinu u ruku.

Talin je podigao revolver sa ulice i vratio ga u futrolu.

— Mislim da će mi još koristiti — iscerio se.

Dok Holidej je posmatrao visokog revolveraša kako se približava kući doktora Malorija. Nije mu baš bilo potrebno društvo, ali, ovaj momak je bio malo neobičniji. Razlikovao se od one gomile zlikovaca, koja je lutala Divljim zapadom. Možda... ko zna, pomislio je Dok i odmahnuo rukom. Bio je već toliko umoran da je jedva čekao da se sruči u kočiju. Obećao je sebi da će spavati sve do San Rodala.

Tog trenutka, na vratima saluna ugledao je narednika O'Rejlja kako se tetura pločnikom. Istovremeno je i narednik prepoznao njega i promenio pravac.

— Hej, mister — doviknuo je Doku. — Želeo bih da razgovaram sa vama.

Dok Holidej je strpljivo sačekao da mu čovek priđe.

Kada je stigao pred Doka O'Rejlja je zauzeo stav mirno i salutirao po vojnički.

— Vama na službi, ser — rekao je.

— Jeste li pojeli nešto? — upitao je Dok ljubazno, da bi ga prebacio na drugi teren.

— Da, ser, jesam, ser — klimnuo je glavom narednik.

Dok Holidej je pomislio da je krajnje vreme da sedne u kočiju, ako ne želi da se od umora sruči i on ovde. Ali, narednik je stajao pred njim, gužvao kapu u ruci i premeštao se s noge na nogu. Odjednom, Doku se učinilo da pred sobom ima veoma bolesnog čoveka.

— Barmen Čak mi je rekao ko ste vi i kuda ste pošli — najzad je progovorio narednik. — Znam šta vas očekuje na putu. Ja... ja sam želeo da vam se ponudim da i ja pođem sa vama.

Izgovorio je to i izgledalo je da mu je najzad laknulo. Međutim, Dok nije znao šta da mu kaže.

— Hvala — rekao je Dok. — Međutim ovo neće biti običan izlet. Ja znam da cenim vašu ponudu, ali, mislim da je najbolje...

U pogledu Toma O'Rejlja pojavio se molećiv pogled.

— Potrebna mi je ova prilika, mister Holideje — skoro je zacvilio narednik. — Moram da dokažem da nisam mrtav kao ovaj ovde. — Rukom je pokazao na nepomično telo Rafa Meklija. — Na časnu reč, kunem vam se, moram da pođem.

Dok Holidej se našao u čudu. Odjednom on, koji je celog veka jahao sam, sem kada je priskakao nekom u pomoć, treba da ima za sobom celu vojsku. To mu se nikako nije sviđalo, niti je odgovaralo njegovim navikama.

Sada, međutim, nije znao šta da odluči. Znao je dobro kako su se osećali nekadašnji vojnici kad stignu do ovoga do čega je stigao narednik i kada ih odbaci i poslednji

društveni šljam. I sam je nekada bio vojnik, a posle je vidao mnoge svoje saborce kako se vuku po pre-riji ne znajući šta će sa sobom.

— U redu — rekao je na kraju. — Ali, kako ćeš ti sa nama bez revolvera? — upitao je pomislivši da će možda to pokolebati ovog propalog vojnika.

Otkopčavši svoj sako, bosonogi vojnik je izvukao vojnički kolt.

— Čist kao da je nov — rekao je ponosno. — I napunjen. Nevolja je samo u tome što nemam baš mnogo municije.

Dok Holidej mu je pružio deset dolara.

— Vratću vam — rekao je narednik i požurio da se snabde svim što mu je trebalo i da kupi kartu. — I to sa kamatom — dodao je sav srećan.

On bi bio srećan da može da umre u borbi — pomislio je Dok vrteći glavom. Izgleda da svaki čovek nosi u sebi poneku želju. Mekli je izgarao od želje za osvetom, pokušao je da upravlja ljudima i događajima. Životom je platio tu svoju želju.

Ljudi, očigledno, lako umiru, zaključio je onako pospan. Ono što ostavljaju za sobom često se teško zaboravlja, a mnoge uspomene ostavljaju trajne rane. Na primer, mržnja u očima one žene. Dok Holidej je posmatrao kako ulazi u ured „Vels Farga“. Bilo mu je jasno da će za jug imati još jednog saputnika.

Tada je obećao sebi da će mu svi oni, zaista, biti samo saputnici, dok ne stignu u San Rodal. Ali, još nije bio kraj susretima.

Od šerifove kancelarije prilazili su im predstavnici zakona. Šerif Granc i njegovi pomoćnici. Očigledno, i oni su posmatrali sve ono što se događalo malo pre ovde.

Granc je pogledao Meklijevo telo i klimnuo glavom. Pokazao je rukom svojim pomoćnicima, oni su ga podigli i poneli ulicom.

— Talin i vi ste baš morali da se sukobite — rekao je Granc zakačivši palac za rupicu svoje jakne. — Drago mi je što vidim da ste obojica čitavi.

— Talin nije loš čovek — rekao je Dok. — Uostalom, sada ćete ga se svakako osloboditi. Rešio je da pođe sa mnom u San Rodal.

— Što se mene tiče, nikada o njemu nisam imao loše mišljenje — rekao je šerif, a Doku je bilo jasno, da bi ih on sad sve čak i izljubio, samo da nema s njima nikakvih okapanja. Zato je bio spreman da svima deli komplimente. — Nevolja je — nastavio je šerif — što i Talin, i vi prosto privlačite momke o kojima baš ne mislim lepo. Naprotiv. Moram vam reći Holideje, da će mi biti drago kad budete napustili grad. Laknuće mi.

— I ja ću biti zadovoljan — nasmejavao se Dok. — No, evo, kočija je već spremna.

IX

— Dozvolite mi da se predstavim, gospodo. Narednik Tomas O' Rejli, iz devete konjičke.

Kendi nije skretala pogled sa suncem ispržene zemlje, koja se pružala s one strane Rio Grande del Norte. Nervirao je dah tog čoveka ispunjen mirisom viskija. Doista joj je bilo pijanih ljudi. Međutim, glas mu je zvučao ozbiljno.

— Ostavi damu na miru — trgao je nečiji glas. Okrenula se i ugledala Talina, koji je već imao povez na ruci.

— Sve je u redu — rekla je Kendi. — On me uopšte ne uznemirava, mister.

Neočekivano se okrenula i nasmešila se vojniku. On nije krio da je zbog toga oduševljen.

— Oprostite što tako kažem, gospođo, ali, moram da istaknem da ste vi najlepša žena, koju sam video — počeo je nespretno narednik. — Kad vas posmatra, čovek se oseća mnogo bolje.

U tom trenutku svi su oni već bili pokraj kočije.

— On ne misli ništa loše — poržurio je Dok da umiri devojkicu, pomislivši da je možda ovde poslednja šansa za ovog vojnika.

Kendi se nasmešila i tada je, stvarno, izgledala privlačno.

— Sigurna sam u to — rekla je dobrodušno bez ikakve koketerije.

— Jeste li ikada živeli na farmi, gospođo? — narednik nije odustajao. Ali, očigledno, nije mogao da se drži uspravno, malo se zaneo i gotovo se uhvatio za nju. Kada je povratio ravnotežu, sav je pocrveneo.

— Baš čudno... pomenuli ste farmu — rekla je devojkica poma-

žući mu na taj način da se izvuče iz neprilike. — Ja sam odrasla na jednoj farmi u Misuriju.

Narednik je pljesnuo rukama.

— Do đavola! Čim sam vas ugledao, odmah sam to osetio. Naredniče, rekao sam sebi. Ova devojkica zna kako izgleda život na farmi. Gde, u Misuriju?

— Ouk Ridž — nasmešila se Kendi. — Malo mesto, po strani od puteva. Vi sigurno niste čuli ni da postoji.

Bivši vojnik se nasmejao.

— Nisam čuo? Ja sam rođen u Longtaunu. U vašem komšiluku! Bože, kako je svet mali! Ko zna, možda sam živio tako blizu vas da sam mogao kamenom da se dobacim do vaše kuće. Baš čudno. Mislim da ovo mora da se proslavi!

Obrisao je oznojani vrat i ponudio Kendi bocu.

— Ne, hvala — odbila je devojkica. U njenim očima je nešto bljesnulo zbog čega je narednik opet pocrveneo.

— Oh, baš sam budala, zar ne? — rekao je sav smušen. — Devojkica kao što ste vi, svakako ne bi ni dotakla ovo piće. Čini se da sam sasvim zaboravio kako čovek treba da se ponaša prema dami.

— Dami?

Kendi je zabacila glavu unazad i nasmejala se. Zatim se ponovo zagledala u bivšeg vojnika, a na licu joj se pojavila tuga. Dohvatila je njegovu ruku i stegla je.

— Hvala vam što ste to rekli — prošaputala je.

O'Rejli je gledao zbunjeno. Okrenuo se zatim prema Talinu, koji je već sedeo u kolima, ali, visoki revolveraš je navukao šešir na lice i izgledalo je da drema.

— Polazimo! — opomenuo ih je kočijaš. — Još nikada nisam toliko kasnio.

Njih dvoje požuriše u kočiju, koja je krenula istog trenutka. A kada su već napustili Laredo, narednik je pogledao devojkicu i tek sada odgovorio na njenu izjavu zahvalnosti.

— Naravno da ste dama — rekao je O'Rejli i potegao dobar gutljaj iz svoje boce, kako bi se oslobodio zbunjenosti.

— Zbog čega toliko pijete, Tome? — pogledala ga je devojkica, a glas joj je zvučao beskrajno toplo i prijateljski.

Bivši vojnik je lagano spustio flašu i zagledao se u nju.

— Recite još jednom moje ime na taj način — skoro je molio. — Zvuči zaista lepo.

— Tome — ponovila je Kendi, a zatim se nalegla na naslon sedišta i zaklopila oči.

*

Pun mesec je sijao nad crkvenim tornjem.

Iz kantine preko puta, odjeknuli su zvuci gitare i smeh, koji je više ličio na mrmljanje, kad je dospeo do kancelarije predstavnika zakona niže, niz ulicu.

— Nije trebalo da dođete ovamo, senjor — promrmljao je šerif Esteban, a u njegovim crnim očima je zasjalo upozorenje. — Ovde ima previše revolvera. Ne mogu da vam garantujem...

Nizak i debeo, prišao je vratima i duboko udahnuo vazduh.

— San Rodal je uvek bio mirno mesto — uzdahnuo je. — Zar vi, baš sve morate da pokvarite? — nastavio je svoju tiradu tužno i okrenuo se prema Doku Holideju, koji je znao ceo ritual.

— Došao sam da posetim prijatelja — rekao je Dok mirno.

— Da, da, tako su i meni rekli. Institucija „Sestara od anđela” je sveta kuća, senjor. Zar i tamo želite da donesete nevolju?

Dok Holidej je pogledao u Talina. Njih je šerif pozvao u svoj ured, čim je kočija stigla u San Rodal.

Izraz na licu revolveraša bio je miran i nedokučiv. Očigledno, znao je da se ponaša u svakoj prilici. A sa Meksikancima je trebalo biti strpljiv.

— Nevolja je stigla ovamo pre nego što smo mi došli — pokušao je Dok da prekrati diskusiju.

— Otići će, ako vi odete.

— Rekao sam vam. Polazim prvom jutarnjom kočijom — rekao je Dok. — Hoću samo da posetim prijatelja.

Esteban je zapalio cigarilos i bacio šibicu napolje.

— A u međuvremenu, senjor?

— Sve će zavisiti od njih — rekao je Talin iznenada i ne čekajući šerifovo odobrenje, prekoračio prag. Napolju je već bila noć. — Ja odoh Holideje, a vi kako hoćete.

— Hoćete li mi, najzad, reći gde se to nalazi Kid? — upitao je Dok nesrećnog Estebana.

On je uzdahnio i slegao ramenima.

— Zaista ne mogu da vas zadržim — rekao je razočarano. — Prihvatilište se nalazi odmah iza crkve. Adios, senjor!

Dok je izašao napolje, a vrata iza njega i Talina su se zalupila.

— Baš ljubazan stvor nacerio se Talin. — Trebalo je da bude pogrebnik.

— Možda će to uskoro i biti — rekao je Dok ironično. — Samo, voleo bih da ne bude naš. Zato, pamet u glavu.

Talin nije odgovorio. Lagano i oprezno išli su ulicom. Mesec se uzdigao visoko na nebu, a ulice i zidovi kuća su bili jasno vidljivi pod njegovom svetlošću.

— O'Rejli i devojka su još uvek u kočiji — rekao je Talin.

Dok Holidej se nasmejao.

— Na kraju će se ispostaviti da će i vojnik dobro doći — rekao je. — Ovaj grad je usijaniji od cevi revolvera. Izgleda prilično loše. Instinkt mi govori da nećemo čekati dugo.

Dok je to govorio, osvrnuo se nekoliko puta okolo i činilo mu se da je dobro osmotrio ulicu.

— Ja sam još malo pre hteo da povedem narednika — nacerio se

Talin. — Ni ja ne volim bulumentu, ali, ovde neće biti zgorog imati još jednu pucaljku.

— U redu, dovedi narednika, Taline — rekao je Dok kome se učinilo da je preko puta ugledao nekoliko senki.

Talin je lagano pošao prema kočiji, a Dok je ostao u senci jedne kuće štiteći ga.

— O'Rejli — čuo je Talina kako tiho doziva narednika.

— U čemu je stvar? — bivši vojnik je bukvalno iskočio iz kočije što je iznenadilo i Doka. Toliku živost, ipak, nije očekivao.

— Nismo došli ovamo da gugučemo o ljubavi — rekao je Talin. — Hajde s nama i drži ruku na revolveru.

Dok Holidej im je dao znak i krenuo preko ulice. Talin je oprezno pošao za njim držeći revolver u ruci. Posle svakih nekoliko jardi, okretao se oko sebe. Čudio se kako Dok Holidej ide pravo ne osvrćući se, i pomislio kako su istinite sve one legende, koje o kockaru kruže Divljim zapadom. O'Rejli ih je pratio kao senka. Videlo se da je nekada bio vojnik i da je znao kako se treba ponašati u ovakvim prilikama.

Zastali su kraj same fontane.

— Senke su opasne — rekao je Talin sa ledenim izrazom na licu, gledajući stepenice crkve, koje su delovale nekako sablasno.

Koraci su im odzvanjali u tišini. Zastali su sa druge strane crkvenog zida.

— Pogledaj ga samo — rekao je Talin pokazujući Doku na narednika. — Srećan je kao dete.

— Ona i ja ćemo krenuti iz početka — rekao je narednik.

Revolveraš je frknuo.

— Aha. Na groblju.

— Dosta priče — opomenuo ih je Dok Holidej. — Još uvek postoje šanse da ostanemo neprimećeni. Možda banditi još ne znaju da smo u gradu.

— Ah — opet se nacerio revolveraš, koji je sasvim dobro znao da ni Dok ne veruje u to što je rekao. — „A na mestu na kojem se duga završava, nalazi se sanduk pun zlata” — citirao je rečenicu iz jedne bajke i nasmejao se.

— Čekajte ovde — rekao je Dok kratko ne obazirući se na njegovu primedbu.

Talin i O'Rejli su se naslonili uz zid i posmatrali Doka koji je išao prema zgradi s druge strane crkve. Čuli su ga kako kuca na vratima, koja su se uskoro otvorila i videli kako je svetlost obasjala njegovu priliku.

Nekoliko trenutaka kasnije, Dok Holidej se izgubio u unutrašnjosti zgrade, a vrata su se zatvorila za njim. Talin i O'Rejli su svu pažnju usredsredili na ulicu.

*

Lampa u ženinoj ruci bacala je žutu svetlost, koja je bleštala na staklima njenih naočara.

— Kažete da je on vaš prijatelj? — upitala je.

— Da — rekao je Dok. — Odavno.

Žena je prinela lampu bliže njegovom licu i posmatrala ga nekoliko trenutaka.

— Pođite, senjor — rekla je najzad, primevši prst usnama.

Dok je polako išao za ženom, sve dok nisu stigli do jednih vrata. Ona ih je širom otvorila.

— Tu je — rekla je i svetiljkom osvetlila prostoriju.

— Simarone! — tiho je uzviknuo Dok prilici, koja je ležala na krevetu.

Simaron Kid mu nije odgovarao i Dok je shvatio da je došao prekasno.

Kaluderica je profesionalnim pokretom prebacila čaršav preko Kidovog lica. Malo pre, čim su ušli, ona ga je podigla.

— Sutra ujutro ćemo održati misu za njega — rekla je.

Na krevetu je ležao čovek, koji je stotinama puta gledao smrti u oči. Bio je hrabar kao malo ko. A sada je delovao tako bespomoćno.

— Kada je umro? — upitao je Dok. Znao je da je kaluderica to znala.

— Pre jednog sata.

Dok Holidej je klimnuo glavom.

— Vi ste Dok Holidej? — upitala je kaluderica.

— Da.

— Rekao je da vam dam ovo. — Pružila mu je mali medaljon, sav ispucao, na kome se više nije videlo kakav je lik bio na njemu.

Dok Holidej je prihvatio komad metala i prstima opipao njegovu površinu. Kid je uvek nosio ovaj medaljon. Jednom je on zaustavio

metak usmeren prema Kidovom srcu. Na tom mestu je medaljon ostao malo ulubljen.

— Znači, očekivao me je — rekao je Dok više za sebe.

— Da, bio je siguran da ćete jednoga dana ponovo preći reku. Tako je nekako i rekao: „Recite Holideju, da ćemo jednoga dana ponovo zajedno preći reku” — podsećala se kaluđerica. — Rekao je da ćete vi razumeti njegovu poruku. Jeste li razumeli?

— Jesam.

— On je imao dosta grehova na duši, senjor. Međutim, bio je dobar čovek.

— Najbolji — prošaputao je Dok.

— Molim vas da izbacite mržnju iz svoga srca, senjor — prošaputala je kaluđerica. — Svi ćemo mi jednoga dana umreti... Zaista nije važno...

— Možda i nije — rekao je Dok zamišljeno stavljajući medaljon u džep. — Nego, u vezi njegovog pogreba...

— On je sve uredio. Grob je već iskopan, a sanduk spreman. Misa je u šest ujutro.

— Doći ću — rekao je Dok, koji inače nije voleo ove ceremonije. Znao je, međutim, da se to ne može izbeći, jer je Kid umro kod kaluđerica i to još u Meksiku.

*

Talin i O'Rejli su pušili u tami, sakrivajući rukama žar svojih cigareta.

— Simaron je mrtav — rekao je Dok kratko, kada je stigao do njih.

— Ostaću da prisustvujem sahrani. Za vas dvojicu bi bilo najbolje da napustite grad prvom kočijom.

— Nismo došli ovamo da podvigamo repove i pobegnemo — odsekao je Talin i pogledao vojnika. — Zar nije tako naredniče?

— Šta treba da znači to pitanje? — trgnuo se O'Rejli.

— Shvati kako želiš — progundao je revolveraš.

— Sada nam je neobično potrebno da se svađamo među sobom — primetio je Dok ljutito. Za trenutak mu se učinilo da bi, ipak, bilo bolje da je sam. Nije mu ovo bilo prvi put da je uleteo u osinje gnezdo. — Sad treba da vidimo šta ćemo.

— Pre svega, treba malo da odspavamo — rekao je Talin. — Samo da nađemo neko sigurno mesto.

Dok Holidej je već prelazio skver obasjan mesečinom.

— Mislim da će nam kočija odgovarati — rekao je.

Talin i narednik su tiho krenuli za njim.

X

Narednik O'Rejli je izbacio praznu bocu nasred ulice.

— Vreme je za ustajanje — uzviknuo je i krenuo da izađe iz kočije.

— Zaveži! — upozorio ga je Talin i širom otvorio vrata, pažljivo izlazeći za njim. Zgrabio je bivšeg vojnika za rame i zaustavio ga. Zatim je počeo da se osvrće na sve strane.

Bilo je pusto i tiho, kako samo može da bude na jednoj ulici u ranim jutarnjim časovima. Ali, odjednom je gurnuo narednika nazad prema kočiji.

O'Rejli se stresao.

— Ne sećam se da sam ikada bio toliko uplašen — rekao je iskreno.

Talin ga je blago lupio po ramenu.

— Saberi se malo, prijatelju. Biće sve u redu.

— Pobeći ću, znam to — rekao je O'Rejli sav izbezumljen. — Tako je bilo i onda.

— Ako budeš tako mislio, onda i hoćeš. Čovek ne može da bude siguran kako će se držati. Nije važno koliko puta je bio u okršaju. Njegovi nervi mogu da popuste u trenutku.

O'Rejli je molećivo pogledao revolveraša.

— Nemoj njoj da kažeš da sam se uplašio — pokazao je glavom prema kočiji u kojoj je Kendi još uvek spavala.

— Ne brini — nasmejao se Talin. — Znaš li bar da koristiš taj revolver?

— Ja sam u životu pucao samo na prazne flaše — opet je bio iskren narednik. Samo to...

— Jesi li bar pogađao?

— Uvek.

— Onda samo zamisli da su ti banditi prazne flaše i sve će biti u redu — rekao je Talin i okrenuo se prema Doku, koji je izlazio ispod nastrešnice pod kojom je bila kočija. — Spremni smo — rekao je.

— U redu — klimnuo je Dok glavom. Potapšao je zabrinutog vozača po ramenu. — Ne brini — rekao je. — Ovo nije tvoja stvar. Kad otpočne pucnjava, povuci se u štalu kod konja.

— A devojka? — upitao je Talin.

— Izgleda da još spava — rekao je Dok i ponovo zavirio u kočiju. Kendi je imala zatvorene oči. — I mi smo spavali dugo.

Pogledao je prema crkvi odakle su se čuli glasovi. Misa za Simarona Kida je počinjala.

Dok nije mnogo držao do tih stvari, ali, činilo mu se da oni što ga gone računaju da će se pojaviti na toj misi i da ne bi bilo zgrozno da i sam osmotri prisutna lica.

— Moram da odem tamo — rekao je pokazujući glavom prema crkvi. — Vi ostanite ovde.

— Ne brini ti za devojku — rekao je Talin. — Meta si ti. Idem i ja s tobom.

Dok Holidej je lagano krenuo preko trga. Talin je išao pored njega. Neki pas litalica je zalajao pored crkve.

Zatim se jedna prilika pojavila iz senke. Ruke u rukavicama držale su repetirku marke „peter-son.”

Dok Holidej i Talin su stali. Čovek sa puškom je ispljunuo opušak cigare i nasmejao se.

Bio je to Reno Slejd. Dok Holidej je ubio njegovog rođaka u Tombstonu.

— Drago mi je što se vidimo, Holideje — zarežao je Slejd. Svet je malen, zar ne?

Dok Holidej nije odgovarao.

— Kantina! — prošaputao je Talin.

Dok je to već bio primetio krajičkom oka. Još dve prilike su se pojavile na vratima kantine iznad kojih je pisalo: „Kod Manuela”.

— Izlaze iz skrovišta kao kojoti — rekao je Talin.

Dok Holidej se obratio čoveku sa puškom.

— Ti ne moraš da umreš, Reno — rekao je.

Renoov smeh je odjeknuo u tišini. Zatim se repetirka podigla.

Dok Holidej ga je pogodio tačno između očiju. Skotrljavši se niz stepenice ispred crkve na kojima je do tada stajao, Reno je lupio o kamen. Nije se ni pomerio s mesta.

Tada se javio Talinov revolver. Okrenuvši se, Dok je video kako se jedan bandit savija i kao ponesen nekim strahovitim udarom, razbija se o zid kantine. Više se nije javljao niko.

— Možda će ih ovo urazumiti — rekao je Dok i ubacio novi metak u magacin svog revolvra.

Uputili su se zatim u crkvu.

— Čekaće nas dok se budemo vratili. — rekao je Dok, a Talin se iskezio i klimnuo glavom.

*

— Uplašio sam se — rekao je O'Rejli devojci. — Možeš li shvatiti šta to znači?

— Svako od nas se nečega plaši — odgovorila je mirno Kendi, a on joj je poverovao da govori istinu.

— I ti? — ipak je upitao.

— I ja — nasmešila se Kendi.

Narednik se uspravio i otvorio vrata kočije. Njegove oči su zatrep-tale kad je pred crkvom ugledao telo Renoa Slejda. Uzdahnuo je, napravio korak nazad i sručio se na sedište kočije.

— Dogodilo se to pre dosta godina — počeo je. — U blizini mesta koje se zvalo Senjora. Bili smo četa hrabrih mladića, željnih akcije... Pa... tog dana je sve bilo u redu. A onda su Meksikanci počeli da navaljuju kao mravi. Moji drugovi su padali kao pokošeni. Krv je lila na sve strane. To nisam mogao da podnesem. Jedino što mi je tada bilo važno, bila je moja koža. Imao sam konja. Dok sam bežao, čuo sam jauke mojih drugova i pucnjavu.

Suze su klizile niz narednikovo lice dok je to pričao.

— Od tada nisam prestao da bežim.

Zvona sa crkvenog tornja su odjeknula u tišini. O'Rejli se trgao. Bio je potreban bilo kakav zvuk da ga prene i to se sada dogodilo. Uzeo je svoj vojnički kolt.

— Oni će izaći za nekoliko minuta — rekao je.

— Nije potrebno da meni bilo šta objašnjavaš — rekla je devojka blago. — Ja te razumem.

— Moram samom sebi da objasnim — govorio je narednik izlazeći iz kočije. — Ledi — okrenuo se još zednom devojci. — Vi ste mi učinili veliku uslugu i... radost.

— Budalo! — na devojčinom licu se pojavila tuga. — Zar želiš da te ubiju?

— Mrtav sam već sedam godina — rekao je narednik. — Želim da znam kako izgleda biti živ.

Dok i Talin su samo zakoračili na ulicu kada je sa prozora kantine odjeknula paklena pucnjava. Obojica su se, istog časa, zakotrljala niz stepenice otvarajući vatru.

Metak je udario o kamen pored Doka Holideja i odbio se. Dok je kliznuo iza fontane. Tamni prozori i vrata okolnih kuća odjednom su počeli da blešte. Pucalo se sa svih strana.

Čućeći pored Doka, Talin se iscerio i obrisao krv sa svoje košulje.

— Pogodio me, baraba — rekao je i obrisao rukom krv. — Adios!

Jedan bandit se podigao na prste i nekoliko trenutaka ostao kao skamenjen ka krovu kantine. Zatim se sunovratio na ulicu kao pokošen.

Onako ranjen, Talin je trčao prema kantini, a revolver mu je grmeo u ruci.

— Idiote! — viknuo je Dok za njim. — Ubiće te! — potrčao je za revolverašem pucajući kao lud iz svog revolvera.

Odjednom, Talin je jeknuo i zavртеo se u krug, a pred njim na samim vratima kantine, ležala su tri nepomična tela. Dok je zgrabio Talina i pridržao ga da ne padne, a zatim je odgovorio vatrom.

Bandit je izleteo kroz vrata kantine. Glavom je udario o prečku za vezivanje konja i ostao da leži nepomično.

— Pusti me — stenjao je Talin. — Još uvek mogu da stojim!

Dok Holidej ga je pustio, a Talin se zateturao. Ipak, ostao je uspravan.

— Hajde — viknuo je Dok. — Ovako smo im dobra meta.

Talinov smeh ga je naterao da stane. Tamo kuda je on gledao, odjednom su se pojavila šestorica bandita. Išli su pravo prema njima. Dok Holidej se okrenuo i ugledao još jednu grupu koja je dolazila s druge strane. Zatim je još jedna prilika istrčala na ulicu. Bio je to narednik O'Rejli.

Dokov revolver je bio prazan. U tom času je O'Rejli otvorio vatru iz svog oružja, a Dok je neverovatnom brzinom punio revolver. Lepo je video kada je metak pogodio narednika. On je seo na zemlju, ali, još uvek je njegov revolver bljuvao vatru.

Talin je bio pogođen u grudi. Međutim, i on je pucao, mada je već pao na trotoar. Umirući, poveo je sobom četvoricu bandita.

Dok je skočio iza jednog bureta koje se nalazilo uz ugao kuće. Meci su zadobovali po drvetu. Na jednoj strani bilo je četiri bandita, a na drugoj dvojica. Skočio je i počeo da puca. Dva bandita su pala. Treći je vrisnuo, kad ga je metak pogodio u zglobov na ruci, a zatim je ućutao. Sledeće tane prošlo mu je kroz samo srce. Četvrti je zastao, jer se u tom trenutku jedna žena pojavila na liniji vatre.

Žena je kleknula pored vojnika i stavila njegovu glavu na svoje krilo. Dok Holidej se trgao. U magnovenju je dobro video. Bio je tačno na nišanu bandita.

Odjeknuo je pucanj, i bandit se skljkao u prašinu. Sa nevericom se okrenu i ugledao revolver u

Kendinoj ruci. Zastenjao je i umro, ali iza njega se nalazio još jedan.

— Prokleta kučko! — vrisnuo je. — Pogodio je Kendi u leđa, a ona se sručila preko O'Rejlja.

Dok je podigao revolver. Na ban ditovom čelu se zacrvenila mrlja. Okrenuo se zatim prema preostaloj dvojici bandita. Na licu im se ogledala mržnja, išli su na sve ili ništa.

Dokov revolver je ispalio dva metka tako brzo jedan za drugim, da je sve izgledalo kao jedan pucanj. Oba bandita su se skoro istovremeno okrenula oko sebe i sručila se u prašinu. Ličilo je to na stravičan ples smrti.

Dok Holidej je zavukao ruku pod košulju. Izvukao je umazanu krvlju. Po svim pravilima, trebalo je da bude mrtav. Ali, na grudima mu se pojavila samo masnica podlive na krvlju. Bilo je to gotovo čudno.

A onda, Dok se osmehnuo. Napipao je rukom Kidov medaljon koji mu se nalazio u unutrašnjem džepu. Znao je da metalna pločica umesto jednog sada ima dva udubljenja.

Esteban je izašao iz svoje kancelarije, ali Dok nije imao vremena da obraća pažnju na njega. Gledao je Talina, O'Rejlja, Kendi.

— Koliko vam je potrebno da ih sve sahranite? — upitao je Esteban koji mu je prišao.

— I vaše prijatelje?

— Sve.

Estebanovo lice je sinulo.

— Ako date tri stotine dolara, senjor, svaki od njih će dobiti pristojan grob.

Bez reči, Dok mu je izbrojao novac, a zatim je prišao uplašenom kočijašu, koji je izvirivao iz štale.

— Gotovo je, možeš da izađeš — rekao je ozbiljno. U njegovom glasu nije bilo poruge.

*

Meksikanci su se odmarali naslonjeni na svoje lopate. Ovoliko grobova odavno nisu iskopali za jedan dan. Ali, bili su zadovoljni. Svi ovi mrtvaci su bili Gringos.

Dok Holidej je zastao kod poslednjeg groba.

— Zbogom, Simarone — rekao je. Vratio je šešir na glavu i spremio se da se vrati kočiji, koja je stajala nedaleko.

Već je bio skoro kraj samih vrata kočije kada je zastao. Od grada se dizao oblak prašine. Kočija sa dva konja dolazila je punom brzinom.

— Ovi nešto mnogo žure — rekao je za sebe.

I stvarno, samo nekoliko trenutaka kasnije, mala poštanska kola su se zaustavila kraj njih. Dva čoveka su se zagledala u njega. Jedan od njih je imao lice koje ga je podsetilo na prošlost. To lice je poslednji put video u El Pazu.

— Vesli Bredmen — rekao je Dok.

— Mislio si da sam gotov, a Holideju?

Glas mu je bio isti, i lik. Međutim, po mnogo čemu ovaj Bred-

men se, ipak, razlikovao od onog nekadašnjeg. Bredmen je bio krupan i snažan, ali ova prilika je izgledala kao njegov duh.

— Vidim da si živ — rekao je Dok.

— Aha, ali ne mogu ruku da pomerim. Onog dana si mi povredio kičmu, ti ili Kid. Ali, on je već platio svoje. — Bredmen je pogledao prema groblju. — Sada je na tebe red, Holideje. Kreni!

Čovek pored Bredmena je potegao „kolt“.

Kao da je odjednom oživeo, u Dokovoj ruci se stvorio revolver. Metak je poleteo iz cevi noseći poruku smrti. Bredmenov pratilac se skljkao u prašinu.

— Ubij i mene! — vrisnuo je Bredmen. — Ubij i mene, pseto!

Dok Holidej mu je prišao bliže. Bredmenove ruke su bile nepokret

ne i ležale su prekrštene na krilu. Te ruke nisu imale snage da drže revolver.

— Ubij me! — vrištao je bandit koga su nekada zvali „Teror El Pa-za.“

Dok Holidej se nemarno okrenuo. Odlazeći, dobacio mu je preko ramena:

— Zašto bih to učinio? Zar da ti ja činim uslugu?

Kočija je krenula. Dok Holidej je posmatrao groblje, sve dok nije ostalo u daljini. Mislio je o visokom revolverašu Talinu, o nekadašnjoj barskoj dami, Kendi. I, o vojniku. Izvadio je revolver iz futrole i zagledao se u njega. Zatim je klimnuo glavom i vratio ga u korice.

— Požuri — dobacio je kočijašu. — Voz za Dalas polazi u pola dvanaest.

K R A J

Naslov originala:

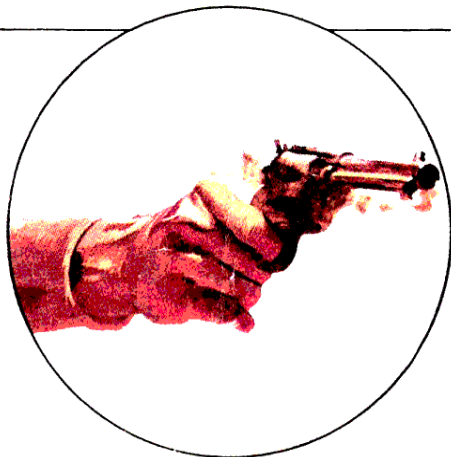
KLINT McCALL
„THE WAIT AT SAN RODAL”

Prevod: Dragutin MOLAN

Štampa: 1. VI 1980. godine
Tržište: 7. VI 1980.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, V. Mišića 1; Direktor i v. d. glavnog i odgovornog urednika: Đorđe GROS. Sva prava pirdržava NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT.
Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja 1973. godine.

čitajte sledeći broj
DOKA HOLIDEJA

BROJ 98

izlazi 7. jula 1980.

IZDAJE I ŠTAMPA NIP FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD, V. MIŠIĆA 1
